

ДЖ. Е. КОНРАТ РЪЖДИВ ПИРОН

Част 3 от „Джак Даниелс“

Превод от английски: Станислава Лазарова, 2010

chitanka.info

*Настоящата книга е посветена на Майк Конрат, един
от най-готините хора на тази планета.
Обичам те като мой брат.*

РЪЖДИВ ПИРОН

1 oz. скоч

1 oz. „Драмбуи“

Сипете върху лед в дебелостенна чаша.
Разбъркайте.

ПРОЛОГ

Индиана 1976 г.

Звукът се чу отново.

Със силно стиснати клепачи и с притисната до лицето възглавница, Алекс не можеше да се скрие от непрекъснато повтарящото се „пляс, пляс, пляс“; то проникваше през тънките стени на апартамента и напояваше памучната завивка.

Стенанията започнаха, плач на болно куче, който се усилва с учествяването и засилването на ударите.

Скоро татко ще извика.

Алекс се измъкна от леглото и на пръсти се промъкна през вратата, а всяко поскърцване на пода е като взрив. Съвсем бавно Алекс изпълзваше надолу до антрето.

След стаята на татко е черната врата. Ако Алекс успееше да излезе, може би щеше да има шанс. Вероятно ако прекара нощта в плевнята или в приятел, що се спаси от...

— АЛЕКС!

При звука Алекс подскочи от прозвучалия бащин глас и се закова на място.

— Алекс, ела тук!

Вече нямаше избор. Ако избяга, татко ще чуе и ще се ядоса. Алекс не искаше да е изкупителна жертва на гнева божи.

Детето се насочи обратно към стаята на баща си.

Както винаги, осветлението е слабо. Татко е коленичил на пода, обут в мръсни дънки и гол от кръста нагоре. Гърбът му блести от пот и още нещо; кървави конци се стелят от пресни отворени рани.

— Грешен съм, Алекс. Ужасно грешен.

Алекс се вираше в ръката на баща си и видя, че държи бич — камшик с много краища, с малки метални остриета накрая. Този не е толкова страшен. Татко има и по-жестоки уреди. Алекс се страхуваше най-много от онзи, който е със стара дръжка на четка, а космите ѝ са заменени с тънки пирони, ръждясали от годините употреба.

— Вземи камшика, Алекс. Покажи ми гнева божи.

Алекс се колебаеше.

— Веднага! — Очите на бащата горяха, предугаждайки избавлението.

Осемгодишното дете протегна ръка и взе бича.

— Ти си ръката на божията мъст, дете мое. Покажи ми неговото наказание. — Гласът му трепереше и прекъсваше. — Накажи ме за ужасните ми грехове.

Алекс замахна с бича.

Още веднъж.

И още веднъж.

И отново.

Разпалеността на бащата се увеличаваше и Алекс удряше по-силно и по-бързо, за да приключи всичко по-скоро веднъж завинаги.

Най-накрая таткото се молеше за милост и издърпа Алекс до себе си, коленичили двамата се молеха на бог за прошка, спасение и избавление от злото.

Най-сетне стенанията на бащата притихнаха и спряха.

— Мехлем.

Алекс донесе мазилото и го втри в раните на баща си, ридаейки през цялото време.

— Отхвърли греха, Алекс. Откажи се от пътищата на Сатаната. Не свършвай като мен.

— Няма.

— Обещай ми.

— Обещавам.

— Добре, а сега се разкарай от стаята ми. Не искам да виждам грозното ти лице през останалата част на нощта.

Алекс изтича навън, с ръце розови от кръвта, и мозък зает с ужасно чувство за вина... и отвращение.

... И още нещо.

Нощта е топла, лепкавият летен въздух миришеше на боклук, полето зад къщата им е тъмно и тихо. Сълзите секнаха, а Алекс хлипаше.

Една бездомна котка с тигрови шарки, която навестяваше фермата, бутна крака на Алекс и замърка. Алекс поддържа котката до лицето си и попи сълзите си с нейната козина.

Близо до плевнята имаше варел за дъждовна вода, наполовина пълен с вонящо съдържание. В него са се удавили четири плъха, една катерица и опосум.

Но не и котка.

Чувство на топлина се зароди в Алекс и прогоня страха.

— Хайде да поплуваме, котенце.

Галейки жълто-оранжевата козина на котката, Алекс я понесе към варела.

ГЛАВА 1

Имаше затишие, което ме правеше изключително щастлива.

Седнах в кабинета си, всемогъщата планина от бумащина на бюрото ми беше разделена на няколко малки купчинки. Покрай папките дори можех да видя цвета на бюрото. Беше кафяво, както всъщност, винаги съм предполагала.

Четири дни нямаше извършено убийство в Чикаго, което беше своеобразен рекорд. Ние непрекъснато се състезавахме за град с най-много извършени убийства в Америка и често бяхме на първо място. Когато това се случваше, полицаите от моя район получаваха тениски с надпис „Ние сме #1“. Досега бях събрала седем.

Убивах свободното си време с безполезни занимания: подреждане, преразглеждане на забравени досиета, почистване на чекмеджетата. Дори си лакирах ноктите — нещо, което не бях правила, откакто влязох в участъка преди двадесет години.

Когато има само забавление, без работа, Джак става малко лекомислена.

Партньорът ми, сержант Хърб Бенедикт, използваше свободното си време, за да навакса с похапването. Нахълта в кабинета ми, носейки със себе си един галон шоколадово мляко. Остави тубата на бюрото ми.

— Нямах какво да правя, затова ти донесох пощата.

— Някой ми е изпратил мостри от мандрата?

Хърб се намръщи, а мустакът му на морж се отпусна. Беше с няколко години по-възрастен от мен, което значеше, че е над петдесетте, но лицето му беше толкова топчесто, че бръчки трудно се появяваха.

— Не са продукти от мандра. Това е лаксатив. Трябва да изпия цялата бутилка, за да прочистя храносмилателния си тракт за моята колоноскопия утре.

— Звучи забавно. Да дойда ли да те снимам?

— Много смешно, Джак. Радвай се, че не си мъж не ти се налага да се разправяш с подобни неща.

— Всеки ден благодаря на бога.

Хърб измъкна купчето с писма, което беше пъхнал под мишницата си, и го сложи на бюрото ми.

Сред сметките и безпредметните листовки имаше и малък подплатен плик. На него беше напечатано „Лейтенант Жаклин Даниелс, Чикагска полиция, Тежки престъпления“. Без марка, без адрес на изпращача.

— И това ли беше в пощата?

— Не. Някой го е оставил долу за теб.

Намръщих се. В тези времена пакети от неизвестни изпращачи си бяха стряскащи. Но след като е предадено на ръка означава, че е минало през металния детектор и рентгена на входа; това са стандартните процедури при доставки. Отворих плика и надникнах в него.

Нещо тънко и черно.

Подуших го и изсипах съдържанието на бюрото си. Видеокасета. Без етикети или знаци.

Безпокойството ми нарасна.

— Огледал ли е сержантът на приемната човека, който е оставил пакета?

— Не питах. Не го ли очакваше?

Поклатих глава.

Видеорекордерът стоеше в единия ъгъл на стаята ми, върху количка с телевизор. Натиснах няколко бутона и сложих касетата.

Хърб се подаря на бюрото ми и потупа огромния си корем. Беше отслабнал по едно време, но след това си навакса. Коремът му изкъркори, вероятно в отговор на потупването.

— Знаеш ли коя е най-гадната част от колоноскопията?

— Ти така или иначе ще ми кажеш, независимо от моя отговор.

— Няма да мога да ям нищо за 24 часа.

Помислих.

— И казваш, че е по-гадно от това да ти заврат дълбоко сонда в деликатното ти място?

— Аз ще съм упоен, когато я правят. — Отпи глътка от лаксатива и направи физиономия на отвращение.

— Явно лаксативът не е върхът на вкусотиите.

— Твърдят, че има вкус на шоколад, но е по-скоро на тебешир. Бих изпил една бака латекс вместо него.

Натиснах бутона „плей“. След няколко мига със снежинки екранът стана черен. В горния десен ъгъл се показа датата. Беше преди осем дни.

Сцената бързо се промени в общ план на двуетажна къща. Посред бял ден, слънцето хвърляше сянка отвесно. Къщата трудно можеше да се разпознае, на моравата имаше табела от посредника на недвижими имоти. Можеше да бъде всяка къща в Чикаго, но не беше така.

Познавах тази къща.

— Това не е ли...?

Прекъснах Хърб с кимване.

Операторът приближи към входната врата с бързи стъпки. Ръка, облечена в голяма черна кожена ръкавица, се подаде отляво на кадъра и завъртя дръжката.

Камерата потъна във фоайето, през всекидневната и се насочи към вратата за мазето. Ръката включи осветлението от ключа до стълбището и започна да се спуска.

Сърцето ми заби лудо, сцената пред очите ми сякаш се беше превъртала стотици пъти в съзнанието ми. Затаих дъх и се надявах това да е просто шега и в мазето да няма това, от което се страхувах.

Операторът стигна долу и се насочи надясно. Автоматичният фокус се замъгли, след това се изясни и разкри гола жена, вързана към стол с канап, а около главата ѝ имаше брезентов чувал. Хленчът ѝ ме удари като с парен чулук.

— Господи! — Хърб беше кръстосал ръце на гърдите си.

Насила държах очите си отворени и гледах как камерата се приближава към нея, как облечената в ръкавица ръка взема ловджийски нож от пода и как ножът се доближава до гърлото ѝ...

Хърб си закри устата. Аз извърнах глава.

Когато погледнах, тя беше все още жива, а по голите ѝ гърди се стичаше и плискаше артериална кръв. Издаваше и звук като от влажна кашлица и ми трябваше известно време, за да проумея какво всъщност чувам; жената се опитваше да крещи през огромния прорез в гърлото си.

Не умря веднага. Гърченето, извиването и кашлянето траяха почти минута. Когато тялото ѝ най-сетне престана да мърда, кадърът стана черен.

Трябваша ми няколко секунди, за да събера мислите си.

— Искам звено от криминолози, готово да отиде на мястото след три минути, снимки, видеоматериали, телефонни специалисти, планове. Ще се свържа с Полицейското управление в Ивънстън и ще уточня всичко с тях.

Хърб се отправи към вратата, оставяйки тубата с GoLYTELY. Извадих касетата с латексова ръкавица. Сложих я в един плик за улики, а опаковката ѝ прибрах в друг.

След това се обадох в Полицейското управление в Ивънстън и ги помолих да ни чакат на адреса. Те много добре го знаеха.

Беше разкошно априлско утро, 15 градуса, ведро и слънчево. Бях облечена в бежов костюм с панталон на „Ан Клайн“, за който платих доста пари, защото вталяваше бедрата ми, и чифт боти с нисък ток на „Джими Чу“. Хърб беше облечен в допотопен сив костюм, модел на „Монтгомъри Уорд“, и синя вратовръзка, на която лаксативът вече беше оставил отпечатък.

Като се имаше предвид времето, улиците бяха пълни с хора от всички раси, възраст и социално-икономически статус. Просяци и администратори, студенти и туристи — всички, смесени в една огромна разнородна човешка яхния. Работехме в 26-и район, в същинския център на града, а сградата ни беше като грахово зърно сред небостъргачите. На тротоара беше паркирана количка за понички, която Бенедикт забеляза. След като бях гледала касетата, миризмата на канела ме отвращаваше. Заобиколихме отзад към паркинга и се качихме в новия му „Крайслер Събринг“ — и двамата не харесвахме моята „Нова 1986“. Хърб свали прозорците и преглътна, когато минавахме покрай количката, душейки във въздуха.

— Защо не направят лаксатив с вкус на понички?

— Ще се обадя на няколко души.

— Може и с вкус на бекон. Кажете на своите хора.

— Непременно.

— И с вкус на лютив хотдог. На един дъх бих изпил един галон с такъв вкус.

— Напълно съм сигурна в това.

Ивънстън граничеше с Чикаго на север, като естествено се сливаше с него. Беше на двайсет минути с кола, които ние взехме за петнайсет.

— Може касетата да е била една от колекцията на Корк.

Хърб имаше предвид касетите с домашно порно, които намерихме в къщата на Чарлз Корк, след като приключи неговият смъртоносен пир. Беше назначена специална група, която да свърже жертвите с изчезнали хора, а невероятната работа, която свършиха, даде достатъчно материал за сериала „Закон и ред“. Тъй като ние бяхме хората, които хванаха Джинджифиловия мъж, както Корк се наричаше, с Бенедикт бяхме поканени да оглавим групата.

След като изгледахме една от касетите на Корк, се отказахме.

— Датата може да е подправена — но и самата аз не вярвах. — Забеляза ли входната врата? Имаше решетка на нея. Преди я нямаше.

Обадих се на „Справки“ и оттам поисках номера на посредника на недвижими имоти, чиято табела беше поставена пред къщата. След като ме оставяха няколко пъти на изчакване, успях да говоря с агент, който потвърди, че къщата е обявена за продажба.

— Можете ли да дойдете там?

— Съжалявам, полицай. Имам друг ангажимент.

— Разбирам. Надявам се, че и вие разбирате, че ще трябва да разбием вратата.

— Ще съм при вас след пет минути.

Затворих и се опитах да се подготвя. Няколкото дълбоки вдишвания не успяха да укротят ударите на сърцето ми, нито да спрат потенето на дланите.

Къщата изглеждаше точно така, както беше на касетата. Спряхме на улицата. Отрядът от криминолози вече ни чакаше. Раздадох задачите и задействах хората си.

Един от полицаите взе проби от моторно масло на асфалта до гаража. Друг провери дръжката на входната врата за отпечатьци. Други двама претърсваха периметъра като оглеждаха всеки сантиметър от мястото и събираха всеки фас или кутийка от безалкохолно.

Следвах пътя на оператора през моравата към входната врата, но по тревата нямаше никакви отпечатьци. Бяха снети няколко отпечатька

от дръжката и от металната решетка на вратата, но аз нямах големи надежди. Човекът с камерата носеше ръкавици.

Появи се и агентът — закръглена жена с коса като каска, която би могла да издържи и на деветметров водопад. Явно беше разтревожена и пробва три ключа, преди да успее да отвори вратата.

Влязох първа с 38-и калибър в ръка. Пердетата бяха спуснати и къщата беше тъмна, защитена от слънчевите лъчи, които надничаха през процепите.

Всички предишни мебели бяха махнати и нашите стъпки отекваха по паркета. Във въздуха се носеше приятна миризма на лимон, която ми беше по-противна и от тази на канелата. Агентът ни изчака отвън и Хърб ме последва през фойето и коридора до вратата на мазето.

Имах силното усещане за дежа вю, само че се случваше на живо; преди няколко години пак бях тук и вършех абсолютно същото.

И сега беше също толкова страшно.

Осветлението в мазето беше оставено светнато. Бавно заслизахме по стълбите и се спирахме през няколко стълби, за да се послушаме. Когато стигнах долу, се стегнах, свих зад ъгъла и се вгледах в мястото, където беше прерязано гърлото на жената.

Мазето беше празно. Нямаше труп, нямаше стол, нито капка кръв на пода; подадох знак, че е чисто, и отрядът влезе с оборудването си.

Сложих пистолета си в кобура под сакото и свих вежди, докато се оглеждах наоколо. Мазето беше завършено от последното ми посещение, голият циментов под беше заменен с балатум, а стените облицовани с имитация на дърво.

— Открих кръв.

Полицай Скот Хайек, нисък, набит мъж, с големи очила и бутилка луминал на колана си, посочи ултравиолетовата светлина на тавана, която разкриваше няколко блестящи капки. Преди да изразя предположение, че може да е останало от заниманията на Корк, на новия под бяха открити още следи.

— Лейтенант! Намерихме нещо горе!

Последвах гласа и с облекчение се измъкнах от клаустрофобичните окови на мазето. Бенедикт ме следваше неотклонно и се сърдеше, когато вземах две стъпала наведнъж.

— В кухнята!

На кухненския плот, до буркан с винт, пълен с фъстъци, стоеше джинджифилова курабийка.

Погледнах по-отблизо. Беше по-различна от тези, които Корк оставяше при жертвите си, подигравайки се на полицаите, че никога няма да го хванат. Тази беше по-голяма и с очи, направени от стафиди и ментолови дражета.

Под курабийката беше оставена бележка, написана на ръка.

Хубаво е да се завърнеш.

Фотографът направи няколко снимки.

— За какво е този буркан с фъстъци? — попитах Хърб.

Бенедикт хвърли един поглед към него.

— Това не са фъстъци, Джак.

Дъхът ми заседна в гърлото, когато осъзнах какво има в буркана.

Той беше пълен до горе с десетки отрязани пръсти на крака.

ГЛАВА 2

— Технически погледнато, нима навършено престъпление на наша територия.

С Хърб разменихме погледи.

— Осъзнаваме това, капитане.

Капитан Бейнс седеше зад бюрото си и засукваше с пръсти края на сивия си мустак — мустак, който съвсем не се връзваше с напълно черната му коса.

— Дори няма труп.

— Случаят на Корк е наш — отвърнах аз.

— Това не е случаят на Корк. Чарлз Корк няма как да извършва повече престъпления. Всичко това вероятно е някаква тъпа шега или номер.

Скръстих ръце, след това ги отпуснах, за да не заставам в отбранителна позиция.

— Бурканът с пръстите не е номер.

Бейнс се наведе напред.

— Това е случай, който трябва да разследва полицейското управление на Ивънстън, а не ние.

— Те ни помолиха да участваме, а и в момента не разследваме нищо друго.

Капитанът посочи няколкото листа хартия на бюрото си.

— Открили са тяло в един мотел в Уебстър преди няколко часа. Наръган е с нож някакъв бездомник на име Стив Дженсън.

— Ще го възложи на Чек и на Мейсън. Искам случая в Ивънстън, капитане.

Стомахът на Хърб издаде неприятен звук Бейнс се изправи и ни обърна гръб. Гледаше навън през прозореца си, който откриваше чудесна гледка към боклука на уличката.

— Имате 48 часа. Ако дотогава не успеете да откриете някаква улика, ще се оттеглите.

Още странни звуци от стомаха на Хърб. Бейнс се извърна през рамо и го изгледа.

— Гладен ли си, сержант?

— Не е стомахът ми. Мисля, че лаксативът напирва да излезе.

— Отивай тогава.

Бенедикт се обърна и се заклатушка към вратата със стиснати колена.

След като Хърб излезе, с шефа заковахме поглед един в друг.

— Какво става, капитане? Обикновено няма такъв наплив, когато трябва да се поемат случаи.

В Чикаго имаше пет следствени района и аз работех във всичките. Репутацията ми го позволяваше. Бейнс явно не беше повлиян от реномето ми. Той стисна устни. Това не беше добър знак.

— Какво премълчавате, капитане?

— Началникът на управлението е получил няколко отзива в пресата за това предаване по телевизията.

— Какво предаване?

— Ами шоуто, където има частен детектив и една дебела жена, която играе теб.

Изсумтях си наум. Шоуто, наречено „Фатална независимост“, използваше герой, чийто прототип бях аз. Никога не го бях гледала, но от това, което чух, в отделните епизоди Чикагското управление не беше представено в добра светлина. Нито пък аз.

— И преди съм ви казвала, че позволих да ми използват името, защото един от продуцентите на предаването ни помогна със случая на Корк.

А това беше груба грешка. Каквото и да се направи за Хари Макглейд би било грешка.

— Комендантът не го е грижа. Чикаго е плувнало в престъпност, а шоуто ни кара да изглеждаме като група идиоти.

— И какво искате да ми кажете? Комендантът ми е ядосан и затова се е прицелил в поста ми?

— Казвам, че не искам да участваш в нещо, което може да излезе глупост или да е с висок приоритет. Всичко това ще отmine, а и няма нищо да ни стане, ако се въздържим от действие.

Наведох се по-близо към Бейнс и понижих гласа си с една октава.

— Колко е ядосан?

— Ако го срещнеш на улицата, обърни се и бягай.

Леле.

— Имаш два дни, за да ми донесеш нещо, Джак. И не замесвай медиите.

Бейнс ме освободи, а вятърът в платната ми беше утихнал. Не исках и да си помисля, че мога да си изгубя работата на моята възраст.

Потърсих Хърб, но от тоалетната се чу ужасяващ шум и аз предпочетох да го оставя сам за известно време.

Отдел „Улики“ беше на първия етаж. Взех асансьора. Дневната смяна Бил ме посрещна озъбен до уши. Беше достатъчно стар, за да е доил кравата на г-жа О’Лиъри. Бил беше спасил някого от семейството на предишния кмет и имаше привилегията да остане на поста си, докато сам не реши да се оттегли. Това беше добре, защото само той можеше да открие каквото и да било в разхвърляната и неподредена стая с улики.

— Ти си като ударна доза виагра, г-це Джак Даниелс. Харесват ми ботите ти. Мога ли да оближа тока им?

— Не. Мислех, че мъжете губят интерес към секса, след като чукнат стотачката.

Бил намигна.

— Аз съм само на деветдесет и осем, но правя любов като мъж на седемдесет и пет. Какво ще правиш по-късно?

— Ще ходя при майка си.

— Как е тя?

Сетих се за нея, за тръбата в гърлото ѝ.

— Няма промяна.

— А след това? Какво ще кажеш за едно среднощно randevу? Имаш вид на човек, който се нуждае от малко ласки.

Бил закова последния пирон в ковчега ми с теза думи. От месеци не бях с мъж. Но дори и вече преминала своя връх, не бях толкова отчаяна, че да се срещам с човек, който мирише на пръст. Поне не още. След няколко месеца бих се позамислила.

— Оценявам жеста ти, Бил, но за момента ме интересува едни приключен случай — 333871–6.

Бил кимна и потупа заострената си брадичка.

— Джинджифиловия мъж. Единадесет кутии. Нещо специално ли търсиш?

— Трябва ми всичко. Съжалявам. Искаш ли да ти помогна?

— Не. Поддържам се във форма.

Бил вдигна дясната си ръка, нави ръкава си и показа бицепса си. Имаше достатъчно висяща кожа от ръката му, за да се тапицира диванче — в червеникав десен. Замълчах си.

Той припна и започна да вади кутиите от хранилището една по една. Аз преглеждах надписите и се залових за работа.

Първите две кутии бяха предимно с бумащина, повечето написана от мен. Хвърлих поглед на няколко доклада и спомените за случая ме връхлетяха с пълна сила. Чарлз Корк беше изключително жесток човек, измъчваше жени в мазето си в Ивънстън, като удължаваше агонията им с часове и я запечатваше с изключително старание на видеокасети.

Третата, четвъртата и петата кутии съдържаха личните вещи на последните три жертви.

В шестата кутия, опакована с фолио и запечатана в найлонов плик за улики, беше първата джинджифилова курабийка, която открихме. Части от нея бяха потъмнели от кръвта. За очи и уста бяха сложени сърчица, имаше и три дражета отпред, а цялата беше глазирана. Тази, която открихме сега, беше около два сантиметра и половина по-голяма, с ментолови дражета и със стафидени очи, без уста. Не беше направена от същия човек.

Имаше и други курабийки в отделни пликчета, но не си направих труда да ги отворя. В седмата кутия открих онова, което търсех.

Дванадесет видеокасети.

По етикетите си личеше колко често са били гледани и копирани, а в случая — доста често. Всяка касета имаше надпис, направен саморъчно от Корк.

Касета № 1 „Джери умира бавно“. Касета № 6 „Децата казват странни неща, когато умират“. Касета № 11 „Т. Меткалф получава изненада“. Касета № 12 „Да намушкаме съпругата“.

Видеокасетите предаваха на лента графика на Корк за неговите убийства. Имаше десет жертви, шест жени и четири деца. Специалната група по случая успя да идентифицира всички, освен едно дете.

Видът на касетите ме изпълни с ужас, който обикновено се появява в смъртоносни ситуации. С Хърб бяхме гледали част от №4 „Да разплачем малката Белинда“. Дори и при изключен звук издържахме само две минути.

Не успях да забравя всичко това, въпреки че се опитвах.

След известно колебание събрах кураж и извадих касетите.

— Искаш ли чанта?

Кимнах и Бил извади найлонов плик изпод тезгяха. Прегледах останалите кутии и взех анализите на почерка и няколко доклада от аутопсиите.

В последната кутия, съвсем самичко, беше оръжието на убиеца. Голям ловджийски нож с назъбено острие от едната страна. През найлоновата торбичка успях да видя малко от кръвта на Даян Корк, засъхнала по краищата.

Сложих ножа в торбата с другите вещи. След това описах всичко, отблъснах още един опит за прелъстяване от страна на Бил и взех набързо стълбите до моя кабинет.

Бенедикт се беше проснал на бюрото ми и изглеждаше изтощен.

Потупах го по рамото.

— Всичко ли излезе?

Той направи физиономия.

— Трябва да слагат предупреждение върху лаксатива като при взривоопасните изделия. Мисля, че току-що изгубих близо пет килограма.

Посочих към тубата на бюрото си, все още полупълна.

— Май имаш още малко за допиване.

Бенедикт се втренчи в тубата.

— Не мога повече. Ако я изпия, ще трябва да си монтирам предпазен колан към тоалетната чиния.

— А може и въздушна възглавница.

Седнах и взех докладите от разговорите със съседите. Един бърз поглед ми даде представа за ситуацията.

— Съседите не са видели нищо. — Хвърлих докладите на бюрото си с явно раздражение. — Защо някой не вземе да извърши убийство пред очите на любопитен съсед, който непрекъснато гледа в къщите на хората с бинокъл?

Бенедикт не ми отговори. Беше се взрял в тубата с GoLYTELY.

Оставих го да се справи с противника си, а аз се заех с показанията на агента на недвижими имоти. Откакто беше обявена за продан миналата година жената бе показвала къщата на стотици хора. Явно проклятието на предишния собственик беше направило имота непродаем. Никой не искаше да живее на място, което е обитавал сериен убиец.

Имало е и идеи да сринат мястото, но Даян Корк е настояла да се продаде. Къщата ѝ е останала в наследство, след като мъжът ѝ се опита да я убие.

Стомахът на Хърб издаде звук. Той каза:

— Трябва да вървя.

— Забрави си тубата! — извиках след него.

Погледнах часовника си и видях, че приближава пет следобед. Стига толкова работа. Докладите потънаха в торбата, която занесох до колата си. Двигателят се закашля два пъти, след което запали.

По-голямата част от заплатата ми отиваше за лечението на възрастната ми майка. Когато тя живееше във Флорида, апартаментът ѝ струваше малко над brutния вътрешен продукт на Нова Зеландия. Миналата година продаде имота си и се премести при мен. Това трябваше да ме улесни финансово, но моментното състояние на майка ми струваше повече, отколкото имахме от продажбата.

Мери Стренг беше в кома, а застраховката ѝ покриваше частично лечението. Парите от апартамента почти бяха изчерпани и скоро щях да потъна в дългове.

Но това беше бремене, което приех с готовност. Баща ми умря, когато бях дете, но майка ми ме обгради с достатъчно любов, за да компенсира загубата. Самата тя беше бивш чикагски полицай и за мен бе повече от майка; тя беше герой.

Сега моят герой лежеше в кома.

И вината беше изцяло моя.

ГЛАВА 3

Майка ми беше настанена в заведение за наблюдение на тежки случаи, наречено „Хендерсън хаус“. Намираше се в северната част на града, не много далеч от моя апартамент. Нейното състояние беше обозначено като ПВС — перманентен вегетативен статус, и получаваше по изкуствен начин течности и храна, но все пак дишаше самостоятелно.

Отбих се при нея на път за вкъщи.

— Добър вечер, г-жо Даниелс. Искате ли да видите майка си?

Секретарката, Джули или нещо подобно, вече беше хванала телефонна слушалка, за да позвъни в сестринската стая. Обикновено трябваше предварително да си уговарям посещение или поне да се обадя. По този начин обслужващият персонал можеше да почисти майка ми, преди да я посетя. За парите, които струваше престоят в клиниката, роднините се ядосваха, ако любимите им близки са с мръсни чаршафи.

— Има ли промяна? — попитах, когато затвори телефона.

Джули прегледа някакъв картон.

— Все още е на Стадий I по скалата на RLA за когнитивни функции, но по Глазгоу се е качила с два показателя. Днес е отворила очите си.

Това привлече вниманието ми.

— Кога?

— Според картона е било тази сутрин. Има отбелязано обаждане до дома ви.

— Но защо не ми се обадихте на мобилния?

— Съжалявам, госпожо Даниелс. Искате ли да сложа мобилния ви като първи номер за контакт?

— Мобилният ми вече би трябвало да е първи номер за контакт. — Гласът ми стана по-силен. — Не мога да разбера защо не сте опитали пак, след като не сте ме открили вкъщи. Можеше да позвъните и в работата ми. Аз работя, за да живея.

Стиснах зъби и усетих, че ушите ми горят.

— Разбирам, госпожо Даниелс. Ще имам грижата следващия път да използваме мобилния телефон. Чаша вода ли искахте? Ще отнеме няколко минути, преди майка ви да бъде готова.

Отказах и седнах в безпощадно приветливата чакалня, където стените бяха боядисани в искрящо жълто, с фризове в цветовете на дъгата и изгрева. Мислех за резултатите по скалата за кома „Глазгоу“. Показателите на майка ми непрекъснато се колебаеха. Откакто се случи произшествието, не беше говорила, а реакциите ѝ на различни стимули и отварянето на клепачите ту се проявяваха, ту — не. Лекарите ми казаха, че пациентите с ПДС могат един ден да бъдат с много ниски показатели, а на другия ден да се събудят и да са контактни. Стига вече за „Глазгоу“.

Прекарах няколко минути седнала и вперила поглед в една прашна ваза с копринени цветя на масичката за вестници, след което влезе познат мъж.

— Здравсти, Тони.

Лицето му светна, когато ме видя. Тони Колиозо беше висок, четиридесетгодишен и беше класически италиански красавец. Баща му беше в кома от три години.

— Здравейте, лейтенант. Някаква промяна?

— Два пункта нагоре. А при теб?

— Един пункт надолу. — Усмихна се, но насила. — Сякаш говорим не за родителите си, а за акции.

През последните няколко месеца с Тони се бяхме виждали много пъти, разменяхме по някоя приказка в коридорите и в чакалните. Също като мен, той беше разведен, но, за разлика от мен, имаше две големи деца. Беше ми приятно в неговата компания, а и беше симпатичен. Питях се защо досега не ме е поканил да излезем. Все още влизам в размер осем и минала седмица на улицата до апартамента ми един бездомник ми каза, че имам страхотно дупе.

— Как са децата?

— Твърде заети, за да навестят дядо си. Най-голямото ми каза, че нямало значение, защото той и без това не ги чува.

— Но той чува — уверих го аз. — Чува всяка една дума.

— Да. Добре. Нагоре ли си?

Хвърлих поглед към Джули, която ни гледаше, докато разговаряхме. Тя ми кимна.

— Можете да се качите, госпожо Даниелс.

Усмигнах се на Тони.

— Явно съм нагоре.

— Искаш ли да пътуваш в асансьора с един стар селяк?

— За мен ще е чест.

Докато се возихме, не си говорихме. Въпреки че някои от полицаите от моя район биха ме окарали като агресивна, към мъжете бях различна. Нямаше логика. Бях в състояние да разбия врата и да окошаря убиец, но никога не бях канила мъж на среща. Нито веднъж. Във всички мои романтични преживявания винаги бях адресат и никога адресант.

Дори по-лошо. Бях доста непохватна при даването на аванси. Дали ако бях казала нещо от рода на: „Боже, доста отдавна не съм правила секс“, мъжът щеше да се заинтригува? Така и нямах възможност да проверя. Асансьорът спря и Тони тръгна наляво, без дори да каже дума или да помахна за довиждане. Разбира се, той отиваше да види своя изпаднал в кома баща, така че нямаше как да осъждам маниерите му.

А моят родител в кома си лежеше кротко в леглото. Памучна превръзка покриваше дупката във врата ѝ, където влизаше тръбата за храна. Очите ѝ останаха затворени, дори и след като затворих доста силно вратата, както винаги правех.

— Здравсти, мамо. Все още си дремваш, както виждам.

Седнах в люлеещия се стол до леглото ѝ, хванах сухата ѝ ръка и ѝ разказах как е минал денят ми.

Говорихме си повече от час. Опитах се да остана весела и с повдигнато настроение. Независимо какво казах на Тони, аз се съмнявах, че майка ми въобще осъзнаваше, че съм при нея. Но при съществуващия минимален шанс тя да ме чува, не исках да я депресирам.

Когато нямах какво вече да ѝ разкажа, аз станах, протегнах се и след това се заех да я оправя. Проверих памперса ѝ. Проверих дали няма рани от заседяването. Гъделичках я по ходилата и щипах ръката ѝ с надеждата да провокирам някаква реакция.

— Нали знаеш, че би трябвало да спиш само една трета от живота си, мамо. Сега си пропиляваш живота.

След като оправих възглавницата ѝ и я целунах по бузата, съзнанието ми се отнесе и аз се питах дали Тони беше още тук. Мил, добре изглеждащ мъж на моята възраст рядко се срещаше.

Колко трудно може да бъде да поканиш мъж на кафе? Какво може да се случи? Да ми откаже? На няколко пъти мъже се опитваха да ме убият. Предполагам един отказ би трябвало да приема по-леко.

— До утре, мамо. — Наведох се към нея и ѝ прошепнах. — Мисля да го поканим на среща.

Затворих вратата след себе си, този път леко, и тръгнах по коридора.

Тони беше оставил вратата отворена и когато надникнах през нея, той се беше притиснал в баща си, а главата му бе заровена в гърдите на стария човек.

Ридаеше. Силни конвулсии разтърсваха цялото му тяло.

Преди да успея да се оттегля, той ме забеляза, а лицето му беше смесица от ярост и плач.

— Остави ме на мира, за бога!

— Аз... ъ... Извинявай!

Върнах се назад и ми се искаше да тичам до асансьора.

На път за вкъщи премислях няколко пъти ситуацията. Заключение ми бе: клиника за изпаднали в кома не е подходящо място за сваляне на мъже.

Живеех в апартамент в Ригливил, на една ръка разстояние от стадиона на „Къбс“. Наемът беше скандално висок, а съседите ми помлади от мен поне с две поколения. Паркирах до един пожарен кран на улицата и замъкнах торбата с уликите по стълбите в апартамента си.

След като деактивирах алармата, отидох в кухнята, където котката се забавляваше с любимата си игра — да изважда съдържанието от котешката тоалетна. Мразех тази игра, но я предпочитах пред другата му любима — да си върши работата в леглото на Джак.

Реших да оставя безпорядъка за утре. В купичката имаше купчина от втвърдяваща се котешка храна и аз не можех да си спомня дали беше от тази сутрин, или от миналата. Хвърлих я в боклука и отворих прясна консерва.

Господин Фрискърс скочи на плота, когато ме чу да отварям кутията.

— Не ме посрещаш, когато се прибирам, но тичаш при мен, когато те храня.

Не ми отговори. Изсипах храната в чинийката му, а той спокойно отиде и я подуши. После ме погледна, а на муцунката му се изписа безкрайно разочарование.

— А какво ще кажеш за едно „Благодаря!“?

Котката яде, без да ми благодари.

Влязох в спалнята, съблякох си дрехите и реших, че не миришат и мога да ги облека пак, след което махнах грима си над мивката в банята. Направих подробен оглед на лицето си в огледалото, проучвах бръчките си и реших, че ми трябва мистрия, за да ги запълня. Корените ми също се показваха. Нищо чудно, че Тони ми каза да се разкарам.

След като сложих върху лицето си кофа крем за лице, облякох една от старите тениски на Лейтъм и се вмъкнах в леглото. Лейтъм беше бившият ми приятел. Обичах го, но обърках нещата, защото се оставих да бъда себе си.

Пресегнах се през завивките, за да взема дистанционното, и направих неприятно откритие: Господин Фрискърс все пак беше играл и втората си любима игра.

— По дяволите, коте!

Обуздах желанието си да го хвърля през прозореца — нещо, което често ми идваше наум, но никога не го бях мислила сериозно, защото майка ми обичаше това животно. След десетина минути бях почистила подаръка на Господин Фрискърс, приготвих си пилешко с пармезан на микровълновата и се пяхнах под завивките да гледам телевизия.

Видеокасетите на Корк от найлоновия плик ме зовяха.

Не им обръщах внимание и продължавах да гледам повторения на сериали и стари хумористични вечерни програми, но шегите не бяха забавни и умът ми не се отпускате. Донесох касетите вкъщи, за да ги гледам, а и имах само 48 часа да открия някаква следа.

Но не ми се гледаха касети с хора, които бяха измъчвани до смърт.

Обаче това ми беше работата.

Но те може и въобще да не помогнат на случая.

Обаче може и да помогнат.

Но, обаче, но.

Накрая, когато нямаше какво друго да се гледа, освен реклами и платено порно, изпълзях изпод завивките и отидох за торбата.

Казах си, че трябва да се справя. Казах си, че хората на касетите са мъртви от доста време. Нямаше как да им помогна. Не страдаха повече. Бях силна. Можех да се справя.

Можех да се справя.

Взех касета напосоки и я пъхнах във видеото.

Снежинки. След това образ.

Момиче в тийнейджърска възраст, вързано на стол. Плаче.

— Здравей, Бетси! — Гласът на Чарлз Корк, нисък и прелъстителен. — Ще си поиграем на една игра. Казва се: „Господи, избави ме от мъките“. Виждаш ли всички тези пирони? Ще ги закова по теб, един по един, а ти ще молиш господ да те спаси от мъките ти. Готова ли си?

Това се е случило в миналото. Можех да се справя. Аз бях лейтенант от полицията.

— Виж колко голям е този пирон, Бетси. Обзалагам се, че наистина ще боли.

Можех да се справя.

— Започвам!

Корк нагласи пилона на коляното на момичето. Насила се накарах да гледам.

ГЛАВА 4

— Баща ми правеше... разни неща. Със себе си. С нас.

— Какви неща, Алекс?

Алекс се намести на дивана на психоаналитика и взря се в малко влажно петно на тавана. Кабинетът бе прекалено светъл, за да се чувства удобно. Сякаш беше под микроскоп.

— Татко е много религиозен човек. Член е на „Братството на разкайващите се“. Позната ли ви е групата?

— Бичуват се. Самобичуват се, за да изкупят греховете си.

— Те са християнска секта, която съществува от XVI в., много строга, която се е посветила на изкупването на греховете чрез болка. Коленичат върху кабарчета. Натриват раните си със сол и оцет. Осакатяват се, за да изкупят греховете си. Също така бият с камшик и децата си. Или карат децата си да ги бичуват.

— Баща ти те е бичувал?

Очите на Алекс се затвориха и спомените нахлуха отново.

— Освен всичко друго.

— Колко често го правеше?

— Понякога няколко пъти в месеца. Друг път всеки ден.

— А къде беше майка ти в това време?

— Мъртва. Още когато сме били съвсем малки.

Алекс се чудеше дали е разумно да разкрива следващата част. Но какъв е смисълът на терапията, ако няма малко разголване?

— Майка ми е умряла от рак, след моето раждане. Баща ми се е събирал с различни жени след това. Лоши жени. Помня една, която не беше толкова лоша. Татко я уби. Би я до смърт и я зарови в мазето.

Алекс се обърна, за да види реакцията на д-р Мортън. Професионалистът стоеше спокоен, без реакция, в своето високо черно кресло. Вероятно си мислеше, че е Зигмунд Фройд.

— Казахте ли на полицията?

— Не. Татко твърдеше, че е избягала и ни заповяда никога да не говорим за нея.

Д-р Мортън се наведе напред.

— Понякога, когато нещо ужасно се случи с едно дете в ранна възраст, то си създава разни случки, за да превъзмогне травмата.

— Искате да кажете, че може би си измислям смъртта ѝ и виня баща си за това? Защото ме е тормозел, а тя е изчезнала?

Д-р Мортън направи неопределено движение.

Алекс се замисли.

— Това е интересно, но в моя случай не е така. Аз гледах как татко я убива. Върза я за една греда и ѝ смъкна кожата с бич.

— И ти видя всичко това?

— Татко ме застави да му помагам.

Д-р Мортън нахвърли нещо в бележника си.

Алекс се усмихна.

— Не ми вярвате.

— Вярвам, че това е нещо, в което ти вярваш, Алекс. Миналия път спомена, че баща ти е все още жив.

Алекс се сети за баща си.

— Да. Така е. Ако можете да наречете това живот.

— Трудно е да се повярва, че никога не е арестуван.

— Нали? И аз понякога се чудя. Колко различно щеше да е всичко, ако някой го беше спрял. Колко котки щяха да бъдат живи.

Д-р Мортън спря да пише.

— Котки?

Алекс се прозя. Беше дълга седмица и вече усещаше недоспиването.

— Убивам котки. Вземам ги от приюти за животни и ги давя в кофа с вода.

— Но защо правиш това, Алекс?

— Кара ме да се чувствам по-добре.

— Колко често го правиш?

— Когато почувствам нужда. Това шокира ли ви, докторе?

Алекс пресрещна погледа на д-р Мортън. Мъжът не мигна.

— Не. Аз не съдя, Алекс. Аз слушам и се опитвам да помогна. Кога за последен път уби котка?

— Преди няколко дни.

— Мислиш ли, че убийството на животни ти помага да освободиш част от болката, която изпитваше като дете?

— Да. И още...

— Още?

Алекс се ухили.

— Забавно е да ги гледаш как се борят.

Д-р Мортън се изправи и отиде до прозореца с ръце, хванати зад гърба си.

— Алекс, ти контролираш съдбата си, а не си нейна жертва. В ранна възраст всеки от нас си изгражда уникални начини за справяне с живота. С ясно желание и усилия можем да се променим. Не смятам, че ти намираш убийството на котки за терапевтично или облагородяващо и удоволствието, което изпитваш от този акт, не е от значение. — Докторът се обърна и повдигна вежди. — И преди сме говорили за поставянето на цели.

Алекс знаеше накъде бие докторът.

— Мислите, че трябва да престана да убивам котки?

— А ти какво мислиш?

— Ами да. Вероятно ще мога.

Д-р Мортън кимна, напълно поел ролята на ментор.

— А какво става с другите ти цели? Изглеждаш по-спокойно от последния път, когато разговаряхме.

— Духовете са спокойни — отвърна Алекс.

— Някои по-конкретни духове?

— Приключвам с някои недовършени неща от миналото. Опитвам се да го преодоляя. С малки стъпки, а не с големи крачки — както вие ми казахте.

— Радвам се да го чуя. А какво стана с човека, когото обичаш?

Д-р Мортън прегледа бележника си, но Алекс назова името и му спести усилията.

— Всичко върви чудесно. Точно по план.

— А любовта — споделена е, нали?

И Алекс често се чудеше.

— Това е интересен въпрос, докторе. Можете ли винаги да знаете със сигурност дали любовта е споделена? Носите халка и предполагам сте семеен и обичате жена си. Но дори тя да ви казва, че ви обича, не можете да се вмъкнете в главата ѝ и да се уверите. Никога не можете да знаете със сигурност.

— Чувствам се обичан и за мен това е достатъчно доказателство. Ти чувстваш ли се така, Алекс?

Алекс се замисли наистина сериозно.

— Понякога. Понякога се чувствам така.

Нежно прозвъняване се чу от бюрото на д-р Мортън. Докторът отиде и натисна бутон, който прекъсна звука.

— Времето ни приключи за днес, Алекс. Ще се видим утре.

Алекс се изправи и се протегна.

— Разбира се. Всичко това много ми помага. Оценявам вашите усилия да ме вкарате в релси.

— Радвам се да го чуя и не забравяй целта си.

— Да не убивам повече котки. Разбрах.

Те си стиснаха ръцете и д-р Мортън изпрати Алекс до вратата.

Вече извън кабинета Алекс се усмихна широко. Да остави котките на мира за една седмица няма да е голям проблем. Въобще дори.

Следващата жертва, която Алекс планираше да убие, не е котка.

ГЛАВА 5

Не успях да поспя.

Малка дрямка и бях жив дявол. За една нощ средно шест часа правих упражнението завърти се — обърни се и на практика се събираха не повече от един — два часа истински сън.

Но през изминалата нощ имах проблем дори да си затворя очите.

Успях да изгледам касетата на Корк, от началото до тъжния ѝ, ужасен край. Оставих включен и звукът, така че чух всяка молба и всеки писък. Всеки смях и сумтене.

Полицайте по принцип са приемани за по-цинични от обикновените граждани, по аз се опитвах да бъда неутрална, когато става дума за човешката същност. Виждала съм добро, виждала съм и зло, а в човека се проявяваха и двете.

След като изгледах касетата, вече не мислех така. Взех си душ, сложих си малко грим, обух си набързо равни обувки, облякох черни панталони на „Кенет Коул“ и бежов пуловер с набрана яка от „Гап“. Карах до управлението на пълен автопилот. Нямаше непостижими върхове за човешката жестокост. Добитото познание изгаряше стомаха ми като горещ въглен.

Бяхме предупредени да бъдем внимателни с нагласата „ние срещу тях“, но когато най-сетне пристигнах в кабинета си, борейки се със задръстването и наблюдавайки бибиткането и псуването на хората, които се засичаха, аз наистина намразих другите. Опитах се да притъпя чувствата си чрез работа. След като изпих една чаша кафе от машината, започнах да преглеждам докладите.

Криминалистите бяха взели няколко десетки отпечатъка от къщата на Корк, които се проверяваха в базата данни. Нямаше отпечатъци по буркана и по бележката. Видеокасетата, която ми беше подхвърлена, беше „Сони“ и можеше да се купи отвсякъде. Все още не беше известен производителят на плика, но изглеждаше като обикновена опаковка и вероятно се продаваше в хиляди магазини.

Полицаят в приемната използва софтуер, за да създаде образа на човека, който е оставил пратката. Среден на ръст, слаб, около трийсетгодишен, с русолява брада. Носел е слънчеви очила, шапка на „Къбс“ и суичър с качулка.

Нямаше отпечатьци по касетата. От плика бяха снети пръстовите отпечатьци от Хърб и от сержанта в приемната, както и бял прах, остатък вероятно от препарат за почистване „Аякс“ или „Комет“. Това беше стар обирджийски трик. Като се натъркат ръцете с дезинфектант, това предотвратява отделянето на телесна мазнина и не може да се оставят отпечатьци.

Обадих се на 411 и поисках последния известен адрес на Даян Корк, бившата съпруга на Джинджифиловия мъж. Не можех да я карам да страда наново при мисълта, че някой друг се е заел с това, с което нейният съпруг беше престанал. Открих я в Бъктаун, нерегистрирана. Дадох на оператора номера на значката си и след минута ми се обади с нейния адрес и телефонен номер.

Обадих ѝ се, но ми се включи секретар и ѝ оставих съобщение. След това се обадох в моргата.

— Хюз.

— Добро утро, Макс, Джак Даниелс е.

— Здравсти, Джак. Ето какво имам до този момент. Шейсет и осем пръста на крака от девет различни тела. Били са консервирани и предполагам могат да се окажат между 20 и 50-годишни.

Макс беше асистент патолог и за него общите приказки бяха признак на непрофесионализъм.

— Консервирани?

— Обработени със сол. Все още има зрънца по тях. Кожата е напълно дехидратирана, няма никаква биологична дейност.

— Затова ли някои от тях са толкова малки? Свили са се?

— Да, имало е известно свиване, но повечето от пръстите са малки, защото са от деца.

Умът ми ме върна към видеозаписа.

Хюз продължи:

— Имам един приятел — съдебен антрополог, Коран, който преглежда рентгеновите снимки. Тя ще бъде по-конкретна. Аз съм по меките тъкани, не по костите.

— Възможно ли е да са взети от трупове?

— Предполагаш, че е гробищен вандал?

— Или погребален агент, който си пази сувенири.

— Възможно е, но няколко от тях имат резки надлъжно на ноктите и под тях.

— Повод за колебание?

— Те са по-характерни за следи при самозащита. Ако някой се опитва да ти отреже пръстите, ще се съпротивляваш. Не е лесна работа, дори и ако става въпрос за дете. Не мисля, че ще мога да направя тестове за хистамин в изсушен материал, но се обзалагам, че са отрязани още докато хората са били живи.

Чудесна мисъл. Съсредоточих се върху възрастта. Ако бяха на двайсет години, могат да са от някои от първите жертви на Корк. Но ако са по-стари, това вече нямаше да е негово дело.

— Още нещо странно, Джак — всеки пръст има малка дупчица, която върви през него и през костите.

— Имаш ли представа какво означава това?

— Никаква.

— Благодаря ти. Макс. Обади ми се, когато разбереш нещо повече.

Разрових се в компютъра като търсех докладите за изчезнали хора от 1950-а година насам.

Броят им беше с милиони.

Направих няколко уточнения в търсенето, като го ограничих до района на Средния Запад, между 1970–1996 г.

Милионите се стопиха до десетки хиляди. Все още бяха прекалено много, за да се прегледат обстойно. Оставих идеята за по-нататък и прерових картотеката си за един стар номер.

— Свързахте се с кабинета на графолога д-р Франсис Мълруни. Моля, оставете съобщение след сигнала.

— Д-р Мълруни, обажда се лейтенант Джак Даниелс от...

Щракване.

— Лейтенант Даниелс? Каква приятна изненада! Извинете ме, че не вдигнах веднага. Напоследък ми се налага да прослушвам първо кой ми звъни, заради едни малки неприятности. С какво мога да ви бъда полезен?

— Пазите ли още образците от почерка по случая на Джинджифиловия мъж?

— Разбира се.

— Получих друга бележка. Изглежда подобна, но не съм специалист. Можете ли тази седмица да наминете покрай мен?

— Имам няколко ангажимента в университета. Нека си проверя графика.

Представих си го как протяга деликатната си поддържана ръка и я пъха в изящно ушитата си жилетка, за да извади тефтерчето си. Мълруни беше нисък, елегантен, с малък рус мустак, комично дебели рамки на очилата и вманиачен на тема папийонки. Обикновено хората на науката ме плашеха, но този истински харесвах. Беше едновременно услужлив и непретенциозен — две черти на характера, които повечето професори не притежаваха.

— Свободен съм утре в късния следобед, но ако искате бързо и първоначално мнение, можете да ми я изпратите по факса.

— Ако нямате нищо против.

Мълруни продиктува номера на факса си. Имах копие на последната бележка от Ивънстън и още от третия опит успях да я изпратя.

— Сега минава. Ще ме извините ли за момент, лейтенант?

— Разбира се.

Оформих си нокътя на палеца със зъби и си представих как дребният мъж разглежда бележката с лупа.

— Много интересно. Наистина много интересно. Оригиналът с маркер ли е написан?

— Да.

— Умно.

— Умно е да се пише с маркер?

— Едно от нещата, които изследват графолозите, е натискът. Флумастерите прикриват това. Кажете ми, това, което изпратихте по факса, в реален размер ли е, или сте го уголемявали при копирането?

— Оригиналът е наполовина като размер.

— Ясно. С нетърпение ще очаквам да видя оригиналната бележка. Много интересен образец. Не се среща често.

— Кое, докторе?

— Явно е фалшификат. Някой, който познава почерка на Корк и е направил всичко възможно, за да го подправи. По-малките букви „г“ Наклонът. Главните букви. Но тук се наблюдават и някои явни

различия. На първо място, почеркът на Корк е с по-голям натиск в долната част. Този човек натиска повече в горната част, което е показател за висока интелигентност. Също така тук има и някои присъщи за жените характеристики.

Мигнах.

— Жена ли го е писала?

— Невъзможно е да се уточни пола от един образец на почерк, а и мъжете могат да имат женски характеристики в почерка си, също както и жените могат да имат мъжки.

Мълруни изнесе лекция относно разликите в женските и мъжките характерни черти на почерка, но моето внимание беше разконцентрирано от една много неприятна изненада, която стоеше на вратата ми.

— Д-р Мълруни? — прекъснах го аз. — Изникна нещо изненадващо. С нетърпение очаквам срещата ни утре.

— Моля? А, да, разбира се. До утре, лейтенант.

Сложих слушалката на вилката и се обърнах, за да посрещна демоните си.

ГЛАВА 6

— Здравейте, лейтенант. Надявам се, че ни помните. Аз съм специален агент Дейли, а това е специален агент Кърси. — Наведе се леко. — От Бюрото сме.

Бяха с еднакви подстрижки. Специален агент Джим Кърси беше в сив костюм. Специален агент Джордж Дейли, който беше със същия ръст и телосложение като Кърси, носеше също сив костюм, но неговите копчета бяха четвъртити, за разлика от заоблените на колегата му. Вероятно така собственикът им ги разпознаваше.

— Мога ли да видя картите ви? — помолих аз.

Дейли посегна към джоба си, но Кърси го спря с поглед.

— Шегува се. Обича да прави така.

— Не сте ли чели профила ми? — попитах Дейли.

Отпусна ръката си и застана като федерален. Дейли и Кърси бяха от ООТП от отдела за поведенческо изследване на ФБР. ООТП беше съкращение от Отдел за оценка на тежки престъпления, където използваха високотехнологични методи на профилиране на заподозрените и невероятни компютри, с които губеха времето на местни полицаи като мен.

— Имаме невероятни новини — каза Кърси.

Не се стърпях:

— Напускате Бюрото и се присъединявате към пътуващата трупа на Майкъл Флетли?

— Не. Полицейското управление на Ивънстън ни покани при разследването на новото убийство на Джинджифиловия мъж.

Ето едно доказателство, че господ ме мразеше.

— Имаме копие на видеозаписа. В него има общи черти с убийствата на Корк.

— Господа — започнах аз — докато цялата се изпълвам с топлота и уют, че вие сте...

— ОБИ вече направи профил — прекъсна ме Кърси, а Дейли извади дебел топ хартия от куфарчето си и ми го стовари на бюрото.

— ОБИ е компютърът в ООТП — обясни Дейли. — Той е прецизно събрана база с данни от извършените престъпления на територията на САЩ.

Всеки път, когато се отбиваха при мен, ми разясняваха какво е ОБИ. Вероятно на врата си имах табела: „Обяснете ми пак. Аз съм идиот“.

— Въпреки че нямахме достатъчно време, за да анализираме подробно хасетата, ОБИ смята, че това е работа на имитатор — каза Кърси.

— Имитатор — продължи Дейли.

— Имитатор — казах аз. — Извадихте си това заключение от бележката или от факта, че се случваше в къщата, където убиваше Корк?

С тези не можех да проявя сарказма си, но това не ме караше да се откажа.

— Ако погледнете профила, ще видите, че това престъпление е отнело изключително много време за подготовка и организиране — каза Кърси.

— Толкова много, че ОБИ не смята, че е работа само на един човек — каза Дейли.

— Фактите сочат, че убиецът всъщност е група от хора — каза Кърси.

— Група? — попитах аз.

— Организирана група от поне трима души. Вероятно членове на клуб или на организация.

Пробвах се наслуки.

— Като „Родителско учителска организация“?

— Всъщност — каза с понижен глас Кърси — имаме информация от Национална сигурност, че трима членове от подривна бразилска група са минали през митницата на летище О’Хеър преди 11 дена.

Вдигнах ръка.

— Момчета, въпреки че изпратената до мен касета може би е искала да подтикне към терор, не мисля, че става дума за терористичен акт.

— Те не са терористи — каза Дейли. — Наричат се „Царете на самбата“.

Кърси добави:

— Музиканти са.

Поех си дъх, преди да кажа нещо.

— Мислите, че убийците са трио бразилски самба музиканти?

Дейли изпъна дясната си ръка и сви пръсти.

— Организиран са. Съсредоточени са. Мотивирани. И са в отлично физическо състояние, както си личи от обложката на компактдиска им.

Проверих си врата за надписа „Аз съм идиот“. Нямах такъв. Но се замислих дали да не им направя два, с еднакви сиви букви.

— Господа — започнах аз.

— Има и още — прекъсна ме Дейли. — Според Интерпол барабанистът и вокалистът имат предишни провинения, а и в последно време има десетки примери на осакатявания в Бразилия.

Кърси се наведе.

— Осакатяване на добитък — каза той.

— А може би техният музикант на маракаси пие кръв от животни — предположих аз.

Дейли и Кърси размениха погледи.

— Явно не вземате всичко това несериозно, лейтенант.

Въздъгнах.

— Съжалявам, момчета. Беше тежък ден за мен. Защо не ми оставите да прочета доклада и ще ви се обадя, да речем, следващата седмица?

Още един разменен поглед. Чудех се дали си комуникират чрез телепатия. Вероятно не, защото за нея се изискваше мозък.

— А защо не утре? — попита Кърси.

— А защо не през ноември? — контрирах го аз.

— В четвъртък? — каза Дейли.

— А на куково лято? — отвърнах аз.

— Добре, другата седмица — каза Кърси. — Сами ще излезем.

— Моля. А аз ще раздам на моите хора бюлетин със заподозрените и да обръщат специално внимание на всички, които говорят португалски.

Агентите ме дариха с безизразен поглед.

— Такъв е езикът в Бразилия — казах аз.

— Знаем — каза Дейли.

— Учили сме в Харвард — сподели Кърси.

— Благодаря ви, че се отбихте, господа. — Хванах доклада. — Веднага се заемам с него.

Излязоха, а аз сложих доклада в папката за разпределяне върху празната ми чаша за кафе. Бързо погледнах часовника си — „Мовадо“, който Лейтъм ми подари, и видях, че е почти време за обяд, а Хърб вероятно беше приключил с процедурата си. Обадох му се.

— Ало — гласът му беше уморен.

— Как мина колоноскопията? Нагъваш ли вече голяма кутия с начос?

Дълга пауза. Чух звуци от болница. Някъде говореше сестра. Викаха доктор.

— Откриха нещо. Тумор.

Онемях за момент.

— Господи, Хърб.

— Направиха ми биопсия. Ще е ясно по-късно.

— Добре ли си?

— Не. Трябва да затварям.

Прекъсна.

Взирах се в телефона и не бях сигурна какво трябваше да направя. Да отида да го видя? Хърб, въпреки че беше пухчо на външен вид, беше истински стоик. Ако отида да го видя, това ще го притесни и вероятно ще го разгневи. Но все пак, туморът е нещо сериозно.

Затворих очи. И преди Хърб имах партньори, но за никого не ми пукаше. Бенедикт ми беше като по-голям брат. Ако Хърб умреше...

Телефонът иззвъня. Затворих кранчето на чувствата си и вдигнах с надеждата, че е Хърб.

— Видя ли се с федералните?

Бейнс.

— Да, капитане. Ивънстън са ги повикали.

— Искам да се оттеглиш.

— Нали ми дадохте 48 часа.

— Казах да се пази тишина. С тези двамата скоро ще се появи телевизионен лагер отпред. Оттегляш се.

— Капитане.

— Оттегляш се.

Затворих телефона и си поех дълбоко дъх. Не ми олекна, затова продължих да дишам дълбоко.

Нещо вътре в мен, някакъв ключ беше натиснат и аз не бях сигурна коя съм вече. Помислих си за Хърб, за майка ми, за бившия си съпруг Алън, за Лейтъм, за работата си, за живота си, за това накъде бях тръгнала и докъде бях стигнала.

Спомних си колко много усилия ми костваше да запазя спокойствие и колко безполезно беше всичко. Спокойствието не вършеше работа. На съдбата не й пукаше колко усилия си положил, колко добре планираш всичко или колко силно желаеш нещо.

Съдбата си има свой план.

Бях на 46 години. Работата ми, моят живот, беше застрашена. Най-добрият ми приятел може да е смъртно болен. Майка ми беше в кома. А аз прецаках всичко, върху което имах контрол; обичах невероятен човек и развалих всичко. И ако исках да си призная, да погледна истината в очите и да се запитам защо — аз знаех отговора.

Дълбоко в себе си аз исках да бъда нещастна. Исках да бъда нещастна, защото това заслужавах и защото се мразех. А това беше доста нездравословен начин на живот и не исках да продължавам така.

Вдигнах телефона и набрах номера по памет.

— Ало?

— Здравсти. Лейтъм, Джак е. Съжалявам. Съжалявам, че те нараних. Знам, че мина доста време и сигурно ти си продължил напред, но аз не съм. Още те обичам. Мога ли да намина?

— Кой се обажда? Познавам ли ви?

Гласът не беше на Лейтъм.

— О, по дяволите! — Прекъснах и пак набрах, този път по-внимателно.

— Свързахте се с Лейтъм Конджър. Не мога да говоря в момента, но оставете номер и име и аз ще ви се обадя.

Отворих си устата, но нищо не изрекох.

Кажи нещо, Джак.

Мълчанието продължи.

Отвори си устата.

Въздухът застина, а всяка секунда беше като удар в корема.

По дяволите, жено, през целия си живот ли искаш да си нещастна?

— Лейтъм, Джак е. Съжалявам за всичко. Обичам те. Бих искала да те видя отново. Моля те, обади се.

Ето. Направих го. Направих нещо за себе си. Малка усмивка се появи на устата ми. Но раменете ми се разтредоха при мисълта, че ще будувам цяла нощ в очакване да ми се обади. За пореден път няха контрол върху нещата.

ГЛАВА 7

Отбих се в „Хендерсън хаус“ на път за вкъщи, но нямаше промяна. Майка ми все още беше със затворени очи. Останах при нея около час. Не ѝ говорих този път, просто седях.

Два пъти проверих мобилния си телефон, за да се убедя, че е включен. Включен беше.

След като оправих възглавницата се обърнах да си вървя и здравата се стреснах, когато видях Тони Колиозо да стои на вратата. Очите му бяха някак замъглени, далеч отгук.

— Тони?

— Здравсти, Джак. Как е майка ти?

— Все същото. А баща ти?

— И той така.

Чудех се дали трябва да се извиня, че вчера нахлух така в стаята, но си помислих, че може би той трябва да се извини, че беше толкова груб и в крайна сметка реших, че никой от нас не трябва да се извинява, защото, ехо, родителите ни умираха!

— Изглеждаш добре — каза Тони, без да ме гледа.

Предполагах, че изглеждам ужасно, но все пак му благодарих.

Тони се усмихна:

— Доскоро. — След това излезе.

Странно. Може би беше пиян или надрусан. Или може би се беше отбил да ме покани на среща, проверил бе стоката и бе решил да пасува.

Пак оправих възглавницата на майка ми, целунах я по бузата и се отправих към асансьора. Тони не беше в коридора, нямаше го във фойето, нито на паркинга. Нямаше значение. Умът ми беше зает с Лейтъм, а не с Тони, така че не се размотавах.

Господин Фрискърс ме посрещна доста топло, когато се прибрах, изрева и после избяга, щом прекосих прага. Спрях алармата и сложих резето. Време е да планирам важната вечер.

Направих си вечеря, като кулинарните ми умения се увенчаха с тостер. Нахраних пощръклялата котка, сложих телефона си да се зарежда, сложих 38-калибровия си пистолет до леглото, смених си облеклото с една тениска и ново бельо. Изчистих си лицето, изядох си сандвича, измих си зъбите и включих телевизора. Когато става дума за прочистване на женско съзнание, по-добре действа телевизионна сапунка в сравнение с мозъчна терапия. Скочих в леглото, готова да превъртам каналите.

До телевизора, все още в торбата, стояха касетите на Корк.

Те сякаш ми присвяткаха като прожектор.

Отстранена си от случая, Джак. Не е нужно да гледаш как измъчват още хора. И така си имаш достатъчно грижи.

Оставих телевизора на някаква игра, но се взирах в торбата. Превключих на кулинарно предаване, но все още гледах торбата. Опитах с комедийно шоу с участието на топ комедианта на деня.

Проклетата торба непрестанно ми привличаше вниманието.

Изпълзях от леглото си. Взех касетите и ги занесох в кухнята.

Господин Фрискърс беше заврял муцунка в купичката си. Изсъска ми, когато прекъснах лакомията му. Изсъсках му и аз и оставих торбата на плота до мивката. Котето дотича и ме одра.

Отскочих, блъснах торбата и по пода се разпиляха папки. Глезенът ми се сдоби с три малки резки, не много далеч от други одрасквания, които бяха вече заздравели, но малко под пресните рани, които бяха на сантиметри нагоре по крака.

— Проклето коте!

И винаги ме драскаше по левия крак. Няколко пъти вече ме беше белязал, но винаги по левия крак. Садизъм с последователност.

Откъснах парче от домакинската хартия, попих кръвта с нея, а със свободната си ръка събрах папките. Стиснах досието на Даян Корк и спрях.

Неканен образ проблесна в съзнанието ми за първата ми среща с Даян Корк, полугола, кървяща в мазето на Чарлз Корк. Спомних си нейното молещо, плачещо лице. Жестоките ѝ рани, които кървяха. И още нещо. Нещо познато.

Прелистих папката, но нямаше снимки на раните. Имаше логика; случаят беше приключен и доказателствата не се пазеха вече.

ГЛАВА 8

Алекс провери кой се е обаждал. Беше Джак Даниелс. Познаваше номера.

Знаеше доста неща за Джак. Тя е част от плана от самото начало.

Малко след 22 ч. е и в къщата на Даян е тъмно. Беше добър момент за действие, но Алекс знаеше, че няма да е за дълго. Джак ще мине по някое време. Може и в момента да пътува насам.

Какво да прави, какво да прави?

— Малко предпазливост — В спалнята имаше куфарче и пътнически куфар. Алекс започна да събира нещата — дрехи, обувки, прибори, видеорекордер, цялото оборудваме. Изнесе ги през двора в малкия гараж на алеята.

Колата имаше предпазител към резервоара, за да попречи на източване на горивото, но Алекс успя да го разбие с лост. Маркучът влезе в резервоара и няколко напоени с гориво всмуквания от другата страна придвижваха бензина нагоре.

Напълни две стари кофи и корито, след което махна маркуча.

На два пъти пренесе горивото в къщата. Пляс-пляс-пляс. Първо в спалнята. След това в кухнята. След това в килера. Мястото е осеяно с отпечатъци и това е доста по-бърз начин, отколкото да ги трие.

След като разля бензина, започна да търси кибрит в чекмеджетата на Даян. Върху хладилника имаше цяла кутия. Алекс си пое дълбоко дъх, усети изпаренията на бензина и се усмихна.

Звънецът на вратата звънна.

Джак.

Избра клечка кибрит и я провлачи отстрани на кутията.

Палежът трябва да се почувства.

Клечката бе хвърлена и с едно тихо „пуф“ възпламени балатума.

До мивката беше поставен полуавтоматичен пистолет. Алекс го взе, мина през пламъците и отиде във всекидневната, където търпеливо изчака Джак.

ГЛАВА 9

Позвъних на звънеца на Даян още веднъж, но не очаквах някой да ми отвори. Съпадението на татуировката в двата записа беше достатъчно, за да се предположи, че е извършено престъпление, което ми даваше позволение да вляза в къщата без заповед. Входната врата беше дървена, с резе и се съмнявах, че дори и най-добрият ми въртелив ритник щеше да може да я отвори.

Кварталът беше тъмен, тих, колите бяха паркирани на неосветената улица. Къщата на Корк беше типична за Чикаго, двуетажна, с червени тухли, къща близнак, с черна ограда около малко пространство. Подобни на тази къща стояха на по-малко от осемнайсет метра една от друга. Слязох по входните стълби и се отправих по страничната алея, търсейки прозорец на мазето, който да счупя.

Прозорците отстрани имаха декоративни решетки. Продължих напред, влязох в задния двор, очите ми бавно се приспособяваха към тъмнината. Бях в сърцето на стария град, но при липсата, на каквато и да е светлина, все едно бях в гората.

В задния двор също имаше веранда, а вратата красяха два малки прозореца. Изкачих дървените стълби, извадих пистолета от кобура си, с приведено чело и насочено дуло.

Веднага ми направиха впечатление две неща: мирисът на пушек и оранжевеещата светлина, която мъждукаше през процепите в пердетата.

Пожар.

Пробвах вратата. Беше заключена, но дръжката беше студена. Сграбчих силно револвера си, счупих левия прозорец на вратата, издърпах пердетата и с тях се предпазих от назъбените стъкла.

— Полиция! Има ли някой вътре?

Никой не отговори. Усетих топъл, неприятен мирис, прибрах си пистолета, извадих мобилния телефон и се обадох на 911. След това се промъкнах през прозореца.

Попаднах в кухнята първо на ръце, с длани върху балатума, и след това се издърпах навътре. Два плота и пода под мен бяха в пламъци, а огънят сякаш чакаше моето влизане, за да ме подгони.

Много умно, Джак, да счупиш прозореца и да захраниш огъня с кислород.

Панически посегнах зад себе си, дръпнах пердетата и ги увих около главата си, парченца стъкла се разпиляха в косите ми, а огънят ме беше обградил.

Стана ужасно горещо, все едно се въртях във фурна. Запари ми под пръстите и пуснах горящите драперии, претърколих се към вратата, омотала в горящи, пушещи пердета.

Главата ми се показва навън и кичур от косата ми се захвана за топящия се под. Надникнах с едно око и видях, че се бях претърколила през най-страшната му част, но пердетата ме обвиваха като пашкул и в долния край здравата горяха. Освен това, от каквото и да бяха направени те, пушекът беше задушлив, кафяв, замъгляваше очите ми и ме караше да кашлям.

Но едно по едно. Първо освободих лявата си ръка и се опитах да отвия пердетата, държейки в ръка плата, който още не беше пламнал.

Топла вълна насочи вниманието ми надясно и аз видях как пламъците облизаха стената и затвориха прозореца, през който влязох. Нямах вече изход оттам.

Очите ми бяха безполезни, носът ми течеше като кранче, а кашлицата ми беше пълна със секрети. От какво бяха направени тези пердета? Арсен? Знаех, че ще се задуша, преди да изгоря, затова разкъсах плата, ритайки и дерейки, въртейки се, докато най-сетне не се освободих.

Кашлях, плюех и пълзях през вратата. Лявата ми ръка ме болеше ужасно и аз я свих, но не успях да изчистя изгарянията от саждите. Свих юмрук. Болеше, но поне помогна.

Все още коленичила, аз се огледах и осъзнах, че съм във всекидневната. Таванът беше покрит от дебел слой сив пушек, а стените изглеждаха като обърнати водопади; огънят пълзеше нагоре, вместо падаща вода. А шумът — нещо като бумтене, примесено с пукот от милиони листа — достатъчно силен, за да приглуши моята кашлица.

На около шест метра от мен видях долната част на врата. Пропълзях на четири крака към нея, като пренебрегнах болката в изгорената си ръка, и се приближавах на четири... три метра...

Два крака се появиха сред пушека и застанаха пред вратата, скрити от коленете нагоре. Бяха обути в широки дънки, работни обувки с развързани връзки.

— Полиция! — дрезгаво извиках аз и затърсих кобура си.

В същия момент чух изстрел. Усетих го, ударно „Буумм“ от дясната страна на главата ми. Извадих пистолета, прицелих се и изстрелях три куршума в центъра на тялото на стрелеца, точно когато краката се втурнаха назад.

В главата ми отекваше силен резонанс, който измести звука на огъня. Превъртях се надясно, по корем, с прицелен пистолет към вратата. Изчаках петнайсет секунди, тридесет секунди.

Ходилата ми се затоплиха, хвърлих бърз поглед и видях как огънят пълзи към мен. След малко щях да бъда погълната.

Припълзях напред, като използвах краката си и изгорената си ръка, а 38-калибровият пистолет беше насочен пред мен. Пушекът беше изпълнил стаята и беше толкова ниско, че ми влизаше в очите. Стрелях още веднъж през вратата, след което се изправих на крака и изтичах през нея леко приведена.

Бърз поглед наоколо ме накара да разбера, че съм направила грешка.

Бях влязла в Ада.

ГЛАВА 10

Алекс се намръщи, че не пресметна всичко правилно. Входната врата, спасителният маршрут, бе същински ад, огромна стена от пламъци, невъзможно да бъде премината. Другите два прозореца, които гледат към улицата, също горяха.

Нямаше изход.

Помисли за момент, след това се спусна през пушека нагоре по стълбите. Видимостта бе слаба и бе трудно да се диша, но си спомни, че в спалнята има прозорец, който гледа към улицата. Прозорец, от който може да се качи на покрива.

Изстрел отдолу. Джак бе все още жива. Няма да е за дълго обаче.

Затвори сълзящите си очи и пипнешком най-накрая стигна до спалнята. Дръжката се отвори лесно и прозорецът бе вдигнат с такава сила, че можеше да се счупи рамката.

Хладният въздух на Чикаго беше като манна небесна. Пое дълбоко въздух и избърса саждите от смъдящите очи. Качването на покрива се оказа детска игра.

Въздухът бе пронизан от сирени, идващи от всички страни. Той се сниши и притича към края на покрива. Трябваше да скочи от височина 6 метра върху тревата, но улукът изглеждаше здрав. Хвана тръбата и се спусна отстрани, като точно преди да скочи на земята, увисна за момент.

С прилепнали глезени и свити колене, се приземи с всичка сила, но без да пострада. Помисли за момент — куфарчето беше все още в къщата, но няма нещо, което да не може да бъде подменено.

Джак също е все още в къщата.

Смъртта ѝ не беше планирана така, но беше приемлив начин лейтенантът да умре. Задушаваша се изгаряща и в паника. Какво повече му трябва на едно момиче?

Извади ключовете от предния си джоб, влезе в гаража, отвори вратата му и скочи в наетата кола. Сирените са приглушени. Алекс запали колата и форсира двигателя.

Да завие наляво по алеята щеше да е грешка; беше спряла огромна пожарна кола, която блокира изхода. Погледна към второто странично огледало и видя друга машина, също запушила тясната уличка.

Нямаше как да тръгне пешком. В багажника има някои неща. Неща, които уличават в престъпление. Натисна газта до дупка и гумите засвистяха. Имаше малко разстояние между пожарната кола и къщата. Не е достатъчно, за да мине кола, но трябваше да опита.

Двайсет.

Трийсет.

Със скорост шейсет километра в час колата стигна до дупката и Алекс хвана волана с железни ръце. Чуваха се викове — пожарникари сочеха колата — и пукот от откъснатите странични огледала от шасито. Но успя да мине през дупката, удари един пожарникар, завъртя го и ускори по „Хамилтън“ като подгонен от дявола.

ГЛАВА 11

Като всички любознателни тийнейджъри и аз бях пробвала цигари. Рано осъзнах, че тръпката от никотина не си заслужава задържането на пушек в белите ми дробове.

Това ми изплува в съзнанието, докато пълзях по димящия килим и бях забила главата си надолу, за да вдишвам и последния кислород, който се носеше по пода на всекидневната.

Резонансът в главата ми утихваше, но звукът на горящия огън се завръщаше. Погледнах набързо през дебелия пушек, но той беше като шкурка за очите ми и аз се чудех накъде всъщност пълзя. Бях дезориентирана и напълно възможно беше да се въртя в кръг. Опитах се да отида до място, където няма пламъци, но бяха останали много малко такива, огънят подскачаше около мен и палеше все повече вещи.

Топлината стана непоносима. Преди много време, в усилието си да потъмня своята болезнена бледнина, отидох на плажа на „Оук стрийт“ през юли месец и реших да си спестя крема против изгаряне, за да ускоря ефекта. Обаче, заспах и се сдобих с едно чудесно слънчево изгаряне, а кожата ми беше толкова червена, че се беше изприщицала.

Сега ме болеше повече. Въпреки че не горях самата аз, беше толкова горещо, че все едно бях в печка. Потта се стичаше на вадички от мен, но почти незабавно се изпаряваше, още в мига, в който порите ми я бяха пропуснали навън.

Ударих с кокалчета нещо пред себе си. Изгоряла стена. Тръгнах по нея, сляпа и удряща се в предмети, и накрая стигнах до нещо открито.

Стълби.

При такава ситуация да се качваш нагоре въобще не е добра идея, но нямах друг избор. Качих се по стълбите на четири крака, стисках здраво пистолета с едната си ръка. Скоро щеше да е прекалено топъл, за да мога да го държа. На всичкото отгоре се чудех колко

стабилни са патроните. Не ми се щеше куршумите да експлодират в пистолета ми.

Колкото по-нагоре се качвах, толкова по-задимено ставаше, което беше нормално, защото пушекът се издигаше нагоре. Когато стигнах края на стълбите, не можех нито да виждам, нито да дишам. Дробовете ми бяха като две купчини пепел от въглища, главата ми беше замотана. Между кашлицата започнах да плача.

Огънят беше точно зад мен.

Без да зная накъде да вървя, аз продължих по досегашния си курс и усетих плочка под ръцете си. Бях в банята. Коленичих, намерих стена и пуснах осветлението, като се надявах да заработи и вентилаторът и да изсмуче част от дима.

Нямаше ток.

Обезумяла и сляпа, затворих вратата зад себе си и замахах с ръце наоколо, удряйки се в мивката. Пуснах водата, напълних си шепите и полях лицето и очите си, за да ги изчистя поне малко.

Почувствах се по-добре и успях да различа прозореца, който беше срещу мивката. Вентилационен прозорец. Беше твърде тесен, за да мога да се промуша през него, но в този момент малко въздух щеше да ми дойде добре.

Напипах резето, отворих го и си поех дълбок, жаден дъх от хладния нощен въздух.

През пукота от огъня чух сирените.

— Помощ! — опитах се да извикам. Но се чу само нещо като изграчване.

Сложих пистолета си в кобура и опипах за хавлия. Държейки я здраво, аз си пъгнах ръката през прозореца и я развях така бясно, сякаш подавах знак, че се предавам. Прозорецът гледаше към едно от тесните пространства между къщите и единственото, което виждах, бе стената на съседната къща близнак.

След това топлината изведнъж се усили много и с ужас установих, че вратата на банята, която преди малко бях затворила, се бе подпалила.

Закачих хавлията на резето на прозореца и се отдръпнах от вратата, почти пропадайки във ваната.

Но беше лоша идеята за един душ.

Влязох във ваната, завъртях крана и дръпнах малката дръжка, за да пусна душа.

Водата беше топла, но се отрази чудесно на лицето и ръцете ми. Стоях под течащата вода с отворена уста, за да измие разраненото ми гърло. След това се наведох и запуших ваната, за да може да се напълни с вода.

Въпреки че прозорецът беше отворен, пламналата врата произвеждаше пушек по-бързо, отколкото можеше да излезе навън. Седнах, свила колене, и гледах как смъртта се спуска от тавана надолу сантиметър по сантиметър.

Пожарникарите сигурно гасят огъня долу, нали така?

Беше тухлена къща и това несъмнено е от полза, нали?

Не бяха ли видели висящата хавлия от прозореца и не знаеха ли, че бях тук?

Въпреки че беше сигурно над 43 градуса в банята, цялото ми тяло трепереше.

Бях цялата мокра, така че едва ли щях да обгоря до смърт. Пушекът щеше да свърши това. Или водата щеше да се затопли до такава степен, че да се сваря. И май натам вървяха нещата. Бях пуснала студената вода, но всъщност не течеше такава; огънят я подгръвяше още докато е в тръбите.

Беше въпрос на време да разберат къде съм и да ме спасят. Най-много две минути. Можех да издържа още две минути. 120 секунди. И щях да бъда в безопасност.

Започнах да броя.

Едно... две... три...

На 160 спрях.

Пламъците пълзяха към тавана и части от изгорялата пластмаса паднаха във ваната и изгаснаха под дъжд от искри. Взех постелката в банята, напоих я с пепелявата вода и я увих около главата си. Душът започна да спира и да капе, след което напълно пресъхна, а ваната беше наполовина пълна.

Завладя ме някакво спокойствие, вероятно резултат от липсата на кислород. Щях да умра. Всъщност, нямах друг избор в случая. Знаех, че трябва да се боря по някакъв начин, за да предотвратя смъртта, но нямаше какво повече да се прави.

Бях победена.

Малка частица от мен не искаше да приеме фактите и ми заповядваше да действам. Можех да се увия в мокри хавлии и да сляза по стълбите. Въпреки че и тази стена беше в пламъци, може би трябваше да избия прозореца в банята и да викам, докато не ме забележат. Но по-голямата част от мен знаеше, че тези опити са напразни. Щях да поживея малко повече, ако чаках смъртта сама да дойде, а не тичах да я прегърна.

След като приех съдбата си, приех и всичко, което я съпътстваше.

Нямаше да разбера дали Хърб има рак или не.

Нямаше да разбера дали майка ми е излязла от комата.

Нямаше да знам дали Лейтъм ми се е обадил.

Нямаше да разбера и кой ме простреля долу.

Това ме натъжи.

Вратата на банята се разтресе и последното нещо, което си спомнях бе, че огнеборец в униформа се пресегна към мен.

ГЛАВА 12

— Имате няколко изгаряния от първа степен на лявата ръка, обгазяване и ще трябва да направим няколко шева на ухото ви.

Направих още едно вдишване от кислородната маска, а дробовите ми се чувстваха все едно ги жулеха със стоманена вълна. Започнах отново да кашлям и изплюх нещо черно и голямо в кърпата си.

— Шевове? — гласът ми беше нисък и дрезгав.

Докторът, чиято табелка показваше, че е Уилямс, притисна ухото ми с мокър памук.

— Малка част от върха му я няма. Вероятно сте го закачили на нещо.

Останах безмълвна. На нищо не бях закачила ухото си. Този негодник в къщата на Даян Корк ми е отнесъл част от него.

— Няма за какво да се притеснявате — каза докторът. — След като зарасне, няма да се забелязва. Е, може би съвсем леко. Добре ли се чувствате?

Докато докторът ме шиеше, използвах спирта и тампоните, за да махна саждите по лицето си. Дрехите ми бяха съсипани, прогизнали, обгорени и като цяло — за боклука. Бях облечена в болнична нощница, но една от сестрите на смяна ми обеща, че ще ми намери панталони и някаква блуза.

— Сигурна ли сте, че не искате местна упойка?

— Добре съм.

Дарвоцетът, който ми дадоха за болката в ръката, беше подействал и в ухото си чувствах само леко дърпане, докато ми правеше шева.

Завърши и трябваше да попълня няколко формуляра, преди да ме освободят — против желанието на докторите. Един симпатичен асистент ми проми очите с нещо, което успокои сърбежа и докато държеше главата ми в своите силни и опитни ръце, сестрата се върна с дрехите.

— Мислите ли, че ще ви стане размер 12?

— Ако си глътна корема — казах аз.

Мъжът ми даде хавлия и излезе, а аз се вмъкнах в широки кафеникави панталони и един суичър на „Булс“. Панталоните бяха толкова широки, че трябваше да ги придържам с една ръка, за да не паднат.

Накрая, докато обувах мокрите си обувки, пожарникарят, който беше спасил живота ми, си показа главата през паравана.

— Просто исках да се уверя как сте, госпожо.

Беше наполовина на моята възраст, а момчешкото му лице го правеше дори по-малък.

— Добре съм. Още веднъж ти благодаря, Питър. Спаси ми живота.

— Просто си върша работата. Много умно постъпихте, като окачихте хавлията на прозореца.

Беше доволен от себе си и така и трябваше да бъде. Да спасиш човешки живот бе най-благородното нещо, което съществува на света.

— Намерихте ли още някого в къщата?

— Не. Вие бяхте единствената.

— Никакви тела?

— Нищо.

— Проверихте ли в мазето?

— Навсякъде проверихме. Слава богу, къщата беше празна.

Размислих. Бих се обзаложила, че тялото на Даян Корк бе някъде в къщата.

— Видяхте ли някого да бяга от къщата, преди да извадите мен? Някой с дънки и работни обувки?

— Аз не видях, но имаше някой, който бързаше да се махне оттам. Томи е бил забърсан от кола на алеята отзад.

— Томи?

— Томи Търтън, от нашия отряд. Той е на няколко легла оттук. Счупен му е кракът. Искате ли да го видите?

— Да, разбира се. — Протегнах се за втората си обувка, а с другата ръка държах панталоните.

Питър ме поведе по коридора. Томи лежеше на кушетката, прасецът му беше в пластмасова шина. Очите му бяха затворени.

Изглеждаше твърде млад, за да се бръсне дори. Откъде набавяха пожарникарите днес, от основното училище ли?

— Г-н Търстън?

— Какво? А, здравейте. Вие сте жената, която извадихме.

Подадох му ръка.

— Лейтенант Джак Даниелс. Как ти е кракът?

— Тибиална фрактура. Ще се оправи.

— Разбрах, че си ударен от кола.

— Най-гадното нещо. Появи се със страшен трясък от алеята като Дейл Ернхард. Залепи дванайсетцилиндровата кола до стената и ми даде такава любовна целувка, все едно не бях там. Вероятно не ме е видял.

— Видя ли шофьора?

— Не. Беше твърде тъмно. Всичко стана твърде бързо.

— Ами колата?

— Тъмна на цвят. Изглеждаше нова. Може да е всякаква. Много от моделите си приличат днес, не мислите ли? Няма да е трудно да се открие.

— Защо?

— Докато караше през процепа, човекът изкърти двете си странични огледала.

Кимнах.

— Някакъв шанс да си мярнал регистрационния номер?

— Всъщност, точно преди да ме удари, видях табелата. Започваше с „Д 1“.

— С „Д 1“? Сигурен ли си?

— Ъ-хъ. Помня, защото като идваше право срещу мен, си помислих „Да му се не види“. Схващате ля?

— Да. А да си спомняш някоя от цифрите?

— Не. Бяха шест или седем. — Очите му светнаха. — Ей, казвате се Джак Даниелс?

— Това съм аз. Леко обгазена, но жива.

— Харесва ми шоуто, в което участвате — „Фатална независимост“. Доста сте забавна. Хареса ми, когато викахте, викахте, викахте за помощ, а онзи детектив си свали мръсния чорап и го напъха в устата ви.

Усмихнах му се леко.

— Да, добър епизод.

Питър се намеси:

— На мен ми е любим, когато преследвахте онзи убиец и тъкмо да го застреляте, но бяхте забравили да си заредите оръжието. — Плесна си бедрата в разкривена усмивка. — Гениално!

— Това обаче не е истина.

— Но беше забавно. — Питър ми погледна дрехите. — Страхотно е, че се стараете да отслабнете. Доста леко ми беше, докато ви носех.

Помислих дали да му кажа, че не съм дебела, че това е само актрисата, която ме играе, но реших, че мълчанието ще е по-добрият ход.

— Извинете ме — казах аз. — Трябва да се прибирам за моя шейк „Слим фаст“. Благодаря ви още веднъж, момчета.

— Радвам се, че се запознахме, г-жо Даниелс.

Тъй като в болницата ме бяха докарали с линейка, трябваше да си взема такси до колата, която все още беше паркирана на „Хамилтън“. До къщата имаше само една пожарна кола, която обливаше постройката. Когато водата падаше върху определени участъци, се чуваше изсвистяване и излизаше силен пушек.

Исках да поразровя вътре, но сега не беше подходящ момент. А и бях изтощена. Отидох с колата до задната алея и там ме чакаха два подаръка: огледалата за странично виждане лежах счупени на асфалта.

Доказателства. Надявах се да са достатъчни.

ГЛАВА 13

Успях да поспя цели шест часа и всичко щеше да е чудесно, ако събуждането не беше като разпит при испанската инквизиция.

Очите ми бяха залепнали с коричка, носът и гърлото ме боляха, ръката ми така пареше, все едно я държах над котлон, а ухото ми пулсираше в ритъм със сърцето. Черешката на мелбата от болка беше ужасното главоболие.

Чудесна подлудяваща утрин.

Станах и погледнах в безизразните очи на Господин Фрискърс, който се беше курдисал на рамката на леглото като Горгона.

— Какво искаш, коте? Храна ля?

Измяука.

Направо не повярвах на ушите си. Господин Фрискърс не мяука. Неговият обичаен начин на комуникация беше съскането или виенето.

— Какво, да не би да се опитваш да се сприятелиш с мен?

Котката пак измяука.

Въпреки че сърцето ми беше буца лед, почувствах как мъничка част от него се размекна.

— Колко мило — пресегнах се да го помилвам по главата, но той изсъска и одра ръката ми до кръв.

Избяга, преди да успее да взема пистолета си и да го застрелям.

Хвърлих поглед към часовника. Малко след девет сутринта. Имах доста работа да свърша, а и експертът по почерци щеше да мине през кабинета ми следобед, но не можех да проумея как ще отида на работа, след като се чувствах така кофти. Самата мисъл, че ще трябва да обяснявам на капитан Бейнс какво се случи вчера ми докарваше дори по-силно главоболие от това, което вече си имах.

Майната му. Имах нужда от свободен ден.

Измъкнах се от леглото, примъкнах се в банята, кашлях и плюх черни храчки в тоалетната почти десет минути. После облякох едни стари дънки „Lee“ и суичъра, който ми донесоха вчера в болницата, и отидох в кухнята. Проверих си секретаря. Нямахше обаждания. Бавно

се върнах в спалнята и проверих и мобилния си телефон. Нямаше обаждания. Намерих аспирина, набързо глътнах три, след което се усилих да отида в кухнята, където извадих формички с лед от хладилника.

Сдъвках няколко кубчета, които успокояваха гърлото ми. След това се обадох на графолога, д-р Франсис Мълруни, за да отменя нашата уговорка. Нямаше го вкъщи. Оставих му съобщение.

Следващият половин час прекарах в чистене и смазване на пистолета си. Нося „Колт“ — специален детективски, синя политура, черна дръжка и 5-сантиметров барабан. Тежи 600 грама и е дълъг около 17 сантиметра от дулото до дръжката. Предпочитах револверите пред полуавтоматичните по няколко причини. Имаха по-малко подвижни части, което означаваше по-малък шанс да възникнат проблеми, що се отнася до патроните, или да стане засечка. Във всяка ситуация. Можех да видя колко патрона са останали. И бяха по-лесни за почистване.

Хвърлих двата куршума, които бяха в барабана, защото не знаех до каква степен горещината или водата от вчера са ги повредили, и зареждах с шест чисто нови патрона, когато чух някой пред входната ми врата.

Нямаше позвъняване. Някой се опитваше да завърти топката.

Затворих барабана и тихо се приближих до вратата от дясната страна на касата.

Дръжката продължаваше да се върти и аз дочух звънтене на ключове.

Лейтъм? Той имаше ключ от апартамента ми. Деактивирах алармата и за малко да махна резето и да отворя широко вратата, но премислих в първо погледнах през шпионката.

И добре направих. Жената от външната страна на вратата беше напълно непозната. 38 — 39-годишна, с къса кестенява коса, с нацърбен белег от лявото око до тъгълчето на устата ѝ.

Чудех се как да постъпя. Да извикам през вратата, че съм полицаи? Да я попитам коя е? Да я изненадам с удар в носа?

— Кой е? — попитах аз. Гласът ми явно я стресна. Отстъпи назад от вратата ми и бързо се отдалечи по коридора.

Махнах резето и отворих вратата, а 38-калибровият ми пистолет се прицели в тила ѝ.

— Спри! Полиция!

Обърна се и замръзна на място, лицето ѝ ставаше от бяло към прозрачно.

— Горе ръцете!

Ръцете ѝ се вдигнаха машинално.

— Току-що се пренесох. Мислех, че е моят апартамент!

— Длани на стената, разтвори краката!

Жената залепна на мазилката, сякаш знаеше това упражнение. Беше облечена в някакво работно облекло, кафяво и гумено, и не миришеше никак приятно.

Направих бърз, но прецизен обиск, и открих нож пеперуда в ботуша ѝ.

— Това е за работа.

— Къде работиш?

— Пречиствателната станция. Канализациите.

— И имаш нужда от хладно оръжие за работа в канала?

— По-къс е от 10 см. Не е незаконно.

Отворих ножа и видях, че е къс. Всяко острие, което беше по-дълго от една педя, бе незаконно, а това можеше да се приеме двойко.

— Защо се опитваше да влезеш в апартамента ми?

— Казах ти, ченге — произнесе думата ченге, все едно я болеше.

— Мислех, че е моят. Неволна грешка. Престани да ме притесняваш.

Извадих ѝ портфейла, което не беше най-приятното нещо за вършене, защото имаше слуз — вероятно от каналите — по джобовете. На шофьорската ѝ книжка пишеше, че е Люси Уолнът. Адрес в Оук Парк.

— Тук пише, че си от предградията.

— Преместих се миналата седмица. Още не съм си сменила книжката.

— Добре, г-це Уолнът. Да видим дали казваш истината. Коя е твоята врата?

— 304. Вратите нямат номера.

Триста и четири беше точно до мен.

— Ключовете. И остани така.

Подаде ми ключовете и аз я държах на мушка, докато се опитвах да отворя. Отворих.

— Казах ти. Мога ли да си вървя вече?

— За какво лежа в затвора, г-це Уолнът?

Остана безмълвна.

— Лесно мога да разбера.

— Пет години в „Джули“.

— За какво?

Пак тишина.

— Попитах — за какво?

— Не съм длъжна да ти отговарям.

— Не, не си. Но ако си предсрочно, мога да разбера кой ти е отговорник и да му обясня как си се опитала да влезеш с взлом в апартамент на полицаи.

— Беше случайно.

— Моята дума срещу твоята. На кого мислиш, че ще повярва съдията? И така, за какво лежа?

— За нападение. Отговорих ти на проклетите въпроси. Мога ли да вървя вече?

Хвърлих ключовете на пода, в краката ѝ.

— Внимавай, г-це Уолнът. Ще задържа ножа ти, защото не искам да се нараниш с него.

— Както искаш.

Влязохме, всяка в апартамента си, поех дълбоко въздух и бавно го изпуснах. Ръцете ми трепереха от адреналина — също както когато залавях престъпник.

Сложих пистолета на плота, хвърлих ножа в боклука, затворих очи и оставих тялото ми да си почине.

Покоят беше нарушен след две минути, когато се почука на вратата ми. Вероятно беше г-ца Уолнът, която се бе върнала, за да си отмъсти на ченгето, което ѝ сви ножа?

Взех си пистолета и погледнах през ключалката. Не беше г-ца Уолнът. Беше далеч по-неприятен човек.

ГЛАВА 14

— Какво искаш? — казах през вратата.

— Не може ли стар приятел да се отбие и да ти каже „Здрасти“?

— Стар приятел може, но не и ти.

— Хайде, Джаки. Отвори вратата.

— Не.

Отново почука, този път по-силно.

— Бързо! Отвори! Сърцето ми! Чувствам, че ми блокира хипофизната артерия! Лявата ми ръка се вцепени! Джаки, в името на бога!

Мислех дали да не отида в спалнята и да погледам телевизия, но знаех, че ще ми досажда, докато не го пусна.

— Умирам, Джаки! Всичко наоколо притъмня! Толкова е тъмно! Твърде млад и твърде красив съм, за да умра по този начин!

Погледнах с копнеж пистолета, който бях оставила на плота, и после отворих.

Хари Макглейд, частен детектив, прототип и съименник на главния герой в телевизионния сериал „Фатална независимост“, влезе в апартамента ми без покана.

Беше облечен с типичното за Хари облекло: намачкан кафяв костюм, изцапана вратовръзка, пухкаво лице, което плачеше за бръснене, и достатъчно одеколон, та чак носът ми изтръпна.

— Здраво, Джаки. Какво става?

— Виждам, че все още си алергичен към ютията.

Макглейд вдигна реверите като някой готин тип.

— Това е „Армани“. „Армани“ не се мачка.

— Тогава какви са всички тези чупки и гънки?

— Това е модерно сега.

Усмихна ми се, а после направи гримаса като видя моето състояние.

— По дяволите, какво се е случило с теб? Все едно си се била с някаква гадна факла и тя те е натупала здравата.

Палецът и показалецът ми бяха на около два сантиметра разстояние.

— Ето толкова търпение ми остана, Макглейд. Какво искаш?

— Имам нужда от услуга.

— Не.

— Важно е.

— Не.

— Не е свързана с работата. Лично е.

— По дяволите, не!

— Ще се женя.

— Моите съболезнования към годеницата ти.

— Искам ти да си кума.

Тъкмо щях да кажа „не“ отново, но не бях сигурна, че съм го чула правилно.

— Какво ме помоли преди малко?

Макглейд прекара известно време изследвайки обувките си. Кафява кожа, италиански. Вероятно струваха цяло състояние.

— Трябва ми, ъ, кума. Искам ти да си ми кума.

Спомних си всички болезнени критики, които можех да му кажа в лицето и да го пусна по живо по здраво.

— Нека позная. Нямах приятели, защото си невероятно долно същество и аз съм единственият човек, когото можеш да поканиш.

Хари сви рамене.

— Ами, да. Доста си близо до истината.

Потърках очите си, което не беше много разумно, защото ме боляха ужасно. Преди цяла вечност Макглейд работеше в полицията и ми беше партньор. Но прецака партньорството, прецака и мен, с което приключи нашето приятелство. Но Хари продължаваше да се появява в живота ми като някакъв резистентен към антибиотици обрив. Той беше причината този тъп герой от сериала по тъпата телевизия да носи моето тъпо име.

— Съгласна ли си?

— По-скоро ще изям кутийка кабарчета.

— Моля те!

— Не.

— Ще ти платя. Богат съм.

— Плати на някой друг.

— С удоволствие, но моята избраница иска да си ти.

— Тя ме познава?

— Обожава шоуто.

Проклетото шоу.

— Заради него съм на път да изгубя работата си.

— Няма ли да се пенсионираш така или иначе, Джаки? Скоро ще преследваш лошите с проходилка.

Аз си бях виновна. Нали аз го пуснах.

— Искаш да съм ти кума? — Мушнах го с пръст в гърдите, а пръстът ми потъна в тялото му.

— Умолявам те, Джаки. Ще направя каквото поискат.

— Убий ме.

Повдигна вежди.

— Какво?

— В шоуто. Убий героинята ми. Ти си изпълнителният продуцент, нали?

— Да, но изпълнителният продуцент не прави нищо, освен да получава тлъсти чекове.

— Тогава намери друг тъпак да свърши работата.

Макглейд дъвчеше долната си устна и можех да си представя двете гънки в мозъка му. Бях сигурна, че са само две.

— Още не сме снимали последния епизод за този сезон, а в него има голяма изненада.

— Супер. Застреляй ме.

— Всъщност, героинята ти си признава, че е влюбена в мен, и правим секс в една малка уличка.

— Ето ти развързка. След като правим секс, аз захапвам дулото. Идеална и естествена причина.

— Трябва да говоря с продуцента. И със сценаристите. И с компанията.

— Да или не, Макглейд?

Ухили се.

— Имаме сделка. Компанията винаги ме е натискала да те сменим с някоя по-секси. Ето го техният шанс.

— Добре. Сега можеш да си вървиш.

Хари се насочи към вратата.

— Репетицията е след два дни.

— Два дни?
— Сватбата е след четири. Какво да чакаме?
— Всъщност...
— Ще ти се обадя утре. И трябва да си с кавалер.
— Защо?
— Няма кой да е кум и на Холи.
— Супер.
— Доскоро, Джаки. И облечи нещо хубаво, не тези боклуци от „Хоум шопинг“.

Възможно е да съм го ударила отзад с вратата, когато излизаше.

След като се съвзех от шока, се отправих към банята и взех още няколко аспирина — стандартна процедура след посещение на Хари — и се опитах да си взема душ.

Водата ми причиняваше болка, но аз се търках, докато и последното петно от сажди изтече в канала. След душа си натрих ръката с мехлем против изгаряния, бинтовах я, облякох си тениска и панталони за тичане и изтичах в кухнята да хапна.

Стоплих на микровълновата един картоф и го натъпках със сирене чедър и задушено броколи. Докато преглъщах ми потекоха сълзи, а те причиняха болка в очите. Тъкмо си капех „Визин“, когато телефонът иззвъня.

Лейтъм? Побързах да вдигна.

— Хюз от моргата. Имам някои резултати.

Въздъгнах. След като не разговарях с бившия си приятел, вероятно следващото най-приятно нещо бе да говоря с асистент патолога за буркан с отрязани пръсти на крака.

— Слушам те, Макс.

— Момичето с костите, Джес Коран, потвърди, че пръстите са на около 30 години. Също така направихме няколко теста и открихме слюнка.

Гадост.

— От човек ли е?

— Ще ни отнеме няколко дни, за да разберем. Материалът е доста малко и ще е трудно да се изследва.

— Ако някой може да го направи, това си ти.

— Нямаше да имам нужда от похвали, ако изкарвах повече пари.

— Похвалите струват по-малко на данъкоплатците. А какво стана с онези дупки, които откри в пръстите?

— Имам хипотеза. Дисекцирахме един и намерихме следи от тъкан. Може да е конец.

— Тоест?

Хюз цъкна с език.

— Наредих пръстите в кръг. Бяха достатъчно, за да се направи огърлица за възрастен човек.

ГЛАВА 15

Алекс се размърда върху кушетката и си повтаряше наум въпросите на психоаналитика.

— Изброй някои от нещата, които баща ти ти причиняваше.

Толкова са много, че понякога се чудеше дали наистина са се случвали. Сандъкът за наказания, който беше с размерите на ковчег и в който ги заключваше с дни, без храна и вода. Подмокряше леглото и искаше да изближе напиканото. Да коленичи върху кабарчета. Закачанията с главата надолу и шибанията, докато пресипне от викане. Помагаше на баща си да убива хора. Дори и деца, приятели от училище.

— Той ми причиняваше много неща. Ако имаше награда за насилие върху деца, той щеше да я спечели.

— Ти разбра, че е насилие, когато порасна. А докато беше дете? Осъзнаваше ли, че баща ти прави зло?

— Знаех, че татко е различен, но не знаех, че е луд, докато не пораснах малко. Не подлагах под въпрос насилието. Просто се опитвах да го преодоля.

— Като убиваш котки?

Алекс се усмихна. Д-р Мортън явно едвам беше чакал, за да попита.

— Освен другите неща. Живеехме в непрестанен страх и затова правехме разни неща, за да го преодолеем.

— Какви неща?

— Понякога се нарязвах по краката. Не е ли странно това? Аз бях дете, което насилвах по ужасен начин, а само се наранявах.

— Вероятно, за да изразиш болката, стаена в теб.

Премисли казаното.

— Или може би започнах да харесвам болката?

— Харесва ли ти болката, Алекс?

Погледна към д-р Мортън. Добрият доктор е спокоен и уравновесен, както винаги.

— Не знам със сигурност. Винаги ме е ужасявало, че ще ме наранят. Но с времето се превърна в предизвикателство. Нещо като: „Това ще го понеса, какво още имат за мен?“. Не мисля, че самата болка ми харесва толкова, колкото да имам власт над нея.

— А какво ще кажеш за нараняването на другите?

Алекс се озъби с пълна сила.

— О, това наистина ми харесва.

— Затова са и котките.

— Да, затова.

— Но сега знаеш, че не е от полза за теб да нараняваш животни.

— Да. Няма повече да наранявам животни. С това съм наясно.

Д-р Мортън изсумтя, вероятно в опит да се съгласи.

— Какво още правиш, за да се справиш с болката, Алекс?

— Секс. Правех секс.

— Правеше ли секс с баща си?

— Не. Никога. За баща ми сексът беше нещо перверзно. Неестествено. Дело на Дявола.

— И ти ли така мислиш за секса?

— Не. Смятам, че сексът между двама души, които се обичат, може да бъде красиво нещо.

— На колко години беше по това време?

Алекс помисли.

— На 14 години.

— А човекът, с когото прави секс?

— Петнайсет.

— Обичаше ли го?

Затвори очи и спомените нахлуха. Откраднати целувки. Погледи по улиците. Срамни ласки, които така се услаждаха, че не можеха да бъдат дело на Дявола.

— Да.

Таймерът на бюрото иззвъня.

— Ето че приключи още една сесия. — Д-р Мортън се изправи и се усмихна доброжелателно.

— Утре по същото време? — попита Алекс.

— За жалост, не. Целият ден ми е ангажиран.

Настроението на Алекс се развали.

— Казахте ми, че можем да се срещаме всеки ден.

В града съм за кратко, а трябва да се справя с доста неща.

— Съжалявам, но нищо не мога да направя. Мога да те приема вдругиден, по същото време.

— Аз настоявам да ви видя утре.

— Невъзможно. Но за твое сведение, справяш се чудесно.

— Наистина ли?

— Да. На път си да се възстановиш, Алекс. Прогресът, който направи през последните ни няколко срещи, е невероятен. Почини си. Направи нещо забавно. Радвай се на живота.

Алекс се изправи и протегна ръка.

— Така и ще направя. Благодаря ви, докторе. Ще се видим утре.

Д-р Мортън се усмихна.

— Вдругиден, Алекс. Ще се справиш. Повярвай ми.

Алекс излезе навън и се приближи към колата под наем. Внимателно погледна нагоре, после надолу по улицата. Нямаше никого наоколо. Алекс отвари багажника.

Д-р Франсис Мълруни се беше втренчил нагоре, очите му широко отворени от ужас. Китките и глезените му бяха вързани с въже от простор, достатъчно стегнато, за да спре притока на кръв. Вероятно е мъчително, помисли си Алекс. Ръцете на графолога бяха ужасно посинели — лишени от кръв, некрозата вече беше налице. Като паднал плод, оставен да се разлага.

Няма значение. Така или иначе няма да има нужда повече от ръцете си.

Мълруни се опитваше да извика, но парцалът не му позволяваше. Алекс му шътна да млъкне.

— Всичко е наред. Психоаналитикът ми казва, че имам голям напредък.

Беше доста лесно да се намери Мълруни; едно обаждане в университета свърши работа. А отвличането бе детска игра. Само трябваше да се сдобиеш по интернет с „Рохипнол“ и да ползваш инвалидна количка. Инжектираш някого на улицата, слагаш го да седне, докато наркотикът не започне да действа, и си го извозваш, където поискаш. Той дори няма да се оплаче.

Алекс отвари куфарче в краката на Мълруни и извади спринцовка.

— Време е да поспиш. Когато се събудиш следващия път, ще сме вече у нас. Ще видя колко от кожата ти мога да сваля, преди да умреш.

Още един приглушен писък. Алекс пъкна иглата в бицепса му и инжектира наркотика.

Това ще е приятна замявка за Джак. Радваше се, че лейтенантът се спаси. Щеше да е жалко, ако умре, без да се запознаят.

Очите на Мълруни започнаха да трепкат. Алекс го потупа по бузата.

— Трябва да се забавлявам. Следвам съветите на доктора. Но първо трябва да спрем в железарията и да вземем някои инструменти. Не мога да те одера без инструменти.

Мълруни продължи да крещи, докато багажникът се затваряше.

ГЛАВА 16

— Какво се е случило с косата ти? — Фризьорката се намръщи при вида ми. — Да не си прекалила със сешоара?

— Нещо такова.

Мразех да ми пипат косата, затова я оставях да расте и я боядисвах вкъщи. Изнервих се, когато някой се суети около мен, а аз стоя неподвижно.

За жалост огънят беше нанесъл някои непоправими щети и не можех дори да се среща. Затова потърсих професионална помощ. Тази стилистка се казваше Барб. Косата ѝ беше розова и имаше толкова обеци по лицето, че спокойно можеше да активира метален детектор.

— Краищата са направо степени. Виждаш ли? — Държеше бретона ми и се мръщеше в огледалото.

Свих рамене.

— Евтин шампоан.

— Получила си си заслуженото. Тук ползваме само продукти на „Вертекс“. Шампоанът струва 70 долара за бутилка от почти един литър.

— Седемдесет долара? От хайвер ли е направен?

— От водорасли. И биотин.

— Мога ли да го взема на изплащане?

Барб изплюока с дъвката. Не ме намираше за забавна.

— Когато приключа с подстригването, ще се заемем със сивите корени.

Сега на мен не ми беше забавно.

След един час бях изгубила около дванайсет сантиметра от косата си, имах кестеняви кичури и бях назад с почти 300 долара — но това включваше бакшиша и една бутилка „Вертекс“, с водорасли и биотин.

Суетата не ми беше присъща, но все пак харесах новата си прическа. Тя смекчаваше чертите на лицето ми и ако мога да кажа, ме подмладяваше.

Следващата ми спирка беше склад за авточасти. Носех със себе си и двете странични огледала, които взех от алеята зад къщата на Даян Корк, и един услужлив човек на име Мич ми намери номерата им.

— Могат да са от „Додж Стратус“, „Мицубиши Еклипс“ или „Крайслер Събринг“. Купе или седан отпреди няколко години.

— Може да е от всяка една от тези коли?

— Пасва на всяка от тях. Производителите на части продават на много автомобилни компании.

— Някакъв шанс да стесним опциите?

— Мога да се опитам да наложа боята. Има малко остатък по това огледало, когато се е отчупило. — С нокът откърти частици от боята върху белия тезгях, след което извади книга с мостри на бои. — Не мога да определя дали е Магнезий или Графитен металик.

— На мен ми прилича на обикновено сива.

Мич извъртя очи.

— Сивото е скучно. Никой няма да си купи сива кола.

Отново разгледа книгата с боите. Не му казах, че моята кола беше сива. А може би не беше същинско сиво. Вероятно беше пепелявосребристо. Или сиво-черно.

— Не е Графитен металик. Не пасва и на Магнезий. Което означава, че е Перлен титан.

— Ама разбира се — казах аз. — Учудена съм, че ти отне толкова време да го разбереш.

Още веднъж си извъртя очите.

— Графитният металик и Магнезият са цветове, които използват „Дояж“ и „Крайслер“. Щом не е нито един от двата, значи е „Мицубиши“. Те наричат сивото Перлен титан.

— Сигурен ли си?

— Сама проверете.

Намери точната страница от книгата с цветовете и сложи частиците от колата до цвета. На мен ми изглеждаха еднакви.

— Благодаря ти, Мич.

Използвах мобилния си, за да се обадя в управлението. Дадох инструкции на детектив Маги Мейсън, която беше дошла в „Тежки престъпления“, защото имаше добри инстинкти и нямаше никакъв социален живот. Като мен.

— Нов модел на „Мицубиши Еклипс“, сиво на цвят, първите цифри от номера са „Делта 1“. Обади ми се, когато имаш някакви резултата от проучването.

Ако се окажеха твърде много, за да ги проследим, щях да сформирам екип и да се обадим по работилниците дали някой не е сменял страничните си огледала.

Следващата ми спирка бе къщата на Даян Корк. Изглеждаше по-добре, отколкото предполагах, като се има предвид ада от миналата нощ. Единствените следи от огъня бяха няколкото черни белега от изгорено по тухлите и закования шперплат по прозорците и вратите, за да пази от мародерства.

Постоях втренчено за момент като се чудех как да вляза, но късметът ми се усмихна и видях една жена с яке от пожарната команда да идва от задния двор с немска овчарка.

Показах си значката.

— Лейтенант Джак Даниелс, „Тежки престъпления“. От Управлението ли сте?

Жената ми кимна и ми подаде ръка. Тя беше с крушовидна физика, ниска и с големи сини очи.

Поколебах се и хвърлих поглед към кучето, което беше с размера на малко мече.

— Джена Дейвидсън, разследвам палежи. Не се страхувайте от Кевлар. Той е сладурче.

Сладурчето се прозя и показа достатъчно зъби да сдъвче „Фолксваген“. Здрависах се бавно с Джена, за да не ме ухапят.

— Предполагам, това е бил палеж.

Джена кимна.

— Кевлар подуши катализираща течност. Начинът на изгаряне предполага, че е бил бензин. Вас ли спасихме от пожара?

— Да. Благодаря за усилията. Мога ли да поразгледам вътре?

— Разбира се. Къщата е стабилна. Да ви придружа ли?

— Ако Кевлар няма нищо против.

Минахме отзад и Джена се качи на верандата. Задният вход имаше временна врата, закована за него, с катинар и резе. Джена я отвори и включи един прожектор.

За разлика от фасадата, вътре къщата беше в ужасяващ безпорядък. Кое не беше изгоряло като въглен, беше прогизнало от

вода. Сиви локвички (по-скоро с цвят Магнезий, отколкото Перлен титан) имаше по целия под на кухнята, всяка дълбока по няколко сантиметра. Джена ме въведе в столовата, аз коленичих и започнах да претърсвам овъглениа под.

— Нещо конкретно ли търсите?

— Гилзи. Някой стреля по мен оттук.

— Имате ли патрони в себе си?

— В пистолета си.

— Покажете на Кевлар един.

Извадих пистолета си от кобура и извадих един, подавайки го на Джена. Тя го постави пред носа на кучето.

— Подуши, Кевлар.

Немската овчарка подуши патрона, който съвсем спокойно можете да влезе в една от големите ѝ ноздри.

— Кевлар, търси.

Тя пусна каишката му и кучето започна да души, пръхтейки тук и там.

— Кевлар е едно от четирите животни в Националното звено по палежи. С мен е още от бебе.

Джена говореше с интонацията на горда майка. Тъй като ми помагаше, завързах непринуден разговор с нея.

— Откога работиш в Управлението на Щатския началник на пожарната?

— От седем години. Водя Кев приблизително на 30 разследвания на година.

— Има ли много умишлени палежи?

— Миналата година Управлението разследва повече от хиляда пожара. Около 400 се оказаха палежи. Обикновено нямаме нужда от кучетата — уликите са ясни, както в този случай. Виждаш ли как това парче килим е изгоряло повече от другото? Разлят е бензин.

— Тогава защо водите Кевлар, ако знаете, че е палеж?

— Не обича да го изолират.

Кевлар издаде звук и Джена насочи прожектора към пода пред него. Потупа кучето по главата и видях какво душеше: гилза.

— Добро момче, Кевлар.

Джена прегърна мечето, а аз извадих найлонов плик от панталоните си и пъхнах гилзата.

— Може да има и още — казах аз. — Имаш ли нещо против да ти заема прожектора?

Джена ми го подаде и извади по-малко и по-тънко фенерче от якето си. След това даде команда на кучето да открие още куршуми. Полезно куче. Много по-полезно от една котка.

Влязох отново в кухнята, препъвайки се в пердетата. Насочих прожектора в стаята. Нищо не намерих.

Придвижих се към всекидневната, след това към столовата, а маратонките ми веднага подгизнаха. Къщата се беше превърнала от Ада на Данте в къщата на семейство Адамс — тъмна, влажна и страшна, пълна с издължени сенки и неприятни миризми. До стената в столовата седеше странна купчина, побутнах я с мокрите си пръсти на краката и видях част от дръжка.

Куфар.

Клекнах и забърниках сред пепелта. Всичко беше доста силно обгоряло, но две неща ми се набиха на очи. Първото беше десетсантиметров плосък кабел, извит във формата на полумесец. Другото беше втвърдена маса, която веднага разпознах заради специфичната миризма.

Човешка коса.

— Намери ли нещо?

— Май да. Ще провериш ли шкафовете в кухнята дали някоя торба със смет не е запазена от пожара?

— Разбира се. Наглеждай Кевлар вместо мен.

Докато ровех не открих нищо друго, освен повече пепел и бучки. Ще я занеса на момчетата от лабораторията, за да я разгледат.

Джена намери една торба, Кевлар не откри още гилзи, а аз прекарах още половин час препъвайки се в тъмното, преди да дам отбой и да излезем на чист въздух.

Сложих мократа торба в багажника си и се обадох на Мейсън.

— Как върви издирването на колата?

— Стеснихме го до 6 сиви „Мицубиши Еклипс“ с регистрация в Илинойс, започваща с „Д 1“. Проверях пет от регистрираните собственици за предишни провинения, но освен пътни нарушения, нищо не излезе.

— Изпрати няколко екипа, за да проверят на място колите дали нямат липсващи странични огледала. А шестият?

— Собственост е на фирма за отдаване на коли под наем.

Даде ми адреса — беше на „Ървинг парк“. Не беше твърде далеч, затова реших да го проверя.

Офисът бе типичен за Чикаго; малка сграда до ограден паркинг, препълнен с автомобили. Приемната бе с размерите на моя гардероб. Точно до празния тезгях стоеше мръсна кафе машина с почти празна кана. Стайно растение, покафеняло и сбръчкано, бе поставено в голяма пластмасова саксия до поставка за вестници, в която имаше един-единствен брой от „Кола и шофьор“. Позвъних на звънеца.

— Момент.

Не бързаше. Погледнах кафето, което се топлеше на нагревателя по всяка вероятност от сутринта. Противно на вътрешния си глас, аз си сипах една чаша. Приличаше повече на кал, какъвто вкус и имаше.

Трябваше да послушам инстинкта си.

Изсипах го в мъртвото растение. Вероятно не бях първата, която прави това. Вероятно затова беше и умряло.

— С какво мога да ви помогна?

Мъжът беше по-възрастен, с брада от няколко дни, грес в бръчките му и под ноктите. Беше облечен в равномерно изцапани дрехи и избродиран надпис, който гласеше „Ал“.

Показах му значката си.

— Давали ли сте под наем сиво „Мицубиши Еклипс“ скоро?

Погледна втренчено, след това поклати глава.

— Не — каза той. — Но дадох един „Еклипс“ — цвят Перлен титан.

Премълчах първичната си реакция.

— Имаме основания да смятаме, че е участвал в катастрофа. Ще ми покажете ли кой го е наел?

— Нека взема книгата.

Ал тръгна тежко, след това се домъкна със забит нос в папка с метални халки. Сега обаче беше с чифт очила, с лупи, по-дебели от кубчета лед.

— Отдадена с миналата седмица на човек на име Майер. Майк Майер.

— Имате ли копие на шофьорската му книжка?

Подаде ми книгата.

— Такъв е законът, нали?

Проверих информацията в книжката на г-н Майер. Бял, на 37 години, издадена в Индиана, в която пишеше, че живее в Илинойс. Колата беше наета за две седмици. Нямаше бележка от кредитна карта. Питах се защо.

— Плати в брой, но имам и номера на кредитната карта. В случай на нанесена щета.

— Къде е?

Ал се намръщи и изчезна. Времето мина, като броях фасовете в мъртвото растение. Девет плюс угарка от пура, билет за лотарията и нещо, което приличаше на шоколадов бонбон. Надявах се да е бонбон.

— Съхраняваме номерата на кредитните карти в папка тук. — Постави метална каса на тезгяха и завъртя бравата.

След почти цяла вечност, взирайки се през очилата си, Ал налучка комбинацията.

— Тук ли бяхте, когато г-н Майер нае колата?

— Аз съм единственият, който работи в офиса.

— Свидетелство за вашата ефективност. Можете ли да опишете г-н Майер?

— Предполагам, че изглеждаше както е на снимката от книжката му.

— Искам да чуя от вашата собствена уста.

— Слаб. Мой ръст. Руса брада. Черни очила, огледални. Къдрава коса.

Звучеше точно като описанието на човека, който беше оставил видеокасетата в участъка. Имах ксерокопие в колата си и помолих Ал да ме почака за момент. Той изсумтя.

Когато се върнах със снимката, Ал го нямаше. Позвъних отново. Не бързаше да излезе.

— Доста натоварен ден — каза той. — Имам много работа.

Демонстративно се огледах.

— Да, редят се на опашка, за да си вземат кола под наем.

— Колите под наем са страничен бизнес. Част сме от веригата автосервизи на Мани. Колите под наем използвам като оборотни. Застраховката ги покрива.

— Г-н Майер ремонтира ли си колата при вас?

— Не. Само нае.

— Имате ли много клиенти, които наемат коли, без да си оставят своите за ремонт?

— Няколко. Не са много.

Показах на Ал копие от направения портрет, този, който приличаше на Юнабомбър.

— Прилича на Юнабомбър — каза Ал.

— Това г-н Майер ли е?

— Мислех, че Тед Качински е Юнабомбър.

Сигурно се будалкаше с мен. Нямахше по-бавни хора от тези в „Стой, кой там?“

— Прилича ли на г-н Майер?

Погледна набързо.

— Да. Може да се каже.

— Нещо друго, което да си спомняте за г-н Майер?

— Беше настинал. Говореше тихо. Кашляше.

Помислих върху последното. Можеше да извикам екип за оглед, но вероятно стотици хора бяха оставили отпечатъците си през последната седмица.

— Трябват ми копия на всички тези документи.

Ал изсумтя.

— Така си и мислех.

Докато Поразяващата ръка отиде да снима, аз се обадох на Мейсън и дадох информацията за Майер. Остави ме на изчакване и се обади в полицейския участък на Индианаполис.

Мейсън се свърза с мен, преди Ал да се върне.

— Няма досие. Човекът е чист.

— А телефонният номер, който е оставил?

— Прекъснат е. Не си е платил сметката.

Почаках още пет минути и Ал най-сетне се върна с копията. Оставих му визитката си.

— Благодаря. Когато г-н Майер се върне, моля ви, опитайте се да го задържите и ми се обадете.

— Как да го задържа? Да го вържа ли?

— Кажете му, че е имало проблем с кредитната му карта. След това ми се обадете.

— Може да не се отбие. Може просто да паркира колата и да остави ключовете.

— Ако постъпи така, пак ми се обадете.
— Може да ги остави, когато не съм тук.
— Казахте, че винаги сте тук.
— Може да се разболея.
— Често ли боледувате, Ал?
— Може да съм прихванал от настинката на г-н Майер.
Пронизах Ал с полицейския си поглед.
— Забавляваш ли се, Ал?
Усмихна се и разкри три липсващи зъба.
— Трябва да се забавлявам винаги, когато имам възможност,
лейтенант.
След като си тръгнах от Ал, наистина имах нужда от бира.
И знаех точното място, където да я изпия.

ГЛАВА 17

Алекс отвори бутилираната вода, жадно отпи и поля клещите. Би трябвало дръжките им да не се хлъзгат, но облечените в ръкавици ръце ги изпуснаха вече десетина пъти.

Трудно е. Доста по-трудно, отколкото очакваше.

— Искаш ли малко вода? Има още една бутилка.

Никой не отговори.

Алекс отпи още веднъж, взе клещите в се залови отново за работа.

И този път положи доста труд. Изваждане на зъби. Събиране на мускулите. Но Алекс успя да свали близо 40 сантиметра кожа от голите гърди на д-р Франсис Мълруни. Най-голямото парче досега.

Мълруни изкрещя в знак на потвърждение.

— Почти приключих с предницата — помисли си Алекс. — Следва гърбът.

Доста кожа има там.

ГЛАВА 18

Преди да си позволя малко алкохол, оставях торбата и гилзите в Илинойския съдебно изследователски център. Преди се наричаше Чикагска криминологична лаборатория, докато не се обедини с Щатските служби през 1996 г. Един от служителите, който работеше там, ми беше помагал по няколко случая и обеща, че ще ускори балистичната експертиза и анализа на обгорените вещи.

„Да ускори“ означаваше поне една седмица. Повече от достатъчно време, за да пийна една бира.

Билярдът на Джо беше срещу апартамента ми в „Ригливил“. Тълпата след работа още не беше се събрала и аз успях да заема една маса по-назад и щека, която все още имаше връхче.

Поръчах си „Сам Адамс“, настаних се, ударих топките и се опитах да се отпусна. Не беше лесна задача. Много ми се беше насъбрало, а и по време на играта щеката не си пасна с изгорената ми ръка.

Сервитьорката ми донесе още една бира и когато извадих долар, за да ѝ дам бакшиш, забелязах, че беше разплакана.

— Скапан клиент — каза тя, без да я питам.

Дадох ѝ още малко бакшиш.

До другата маса стоеше мъж, когото познавах, и ме наблюдаваше.

— Дойде да гледаш професионалистите ли? — попитах аз.

— Не. Дойдох да гледам теб.

Казваше се Финъс Трот. По-млад от мен с десетина години. Сини очи върху сурово лице. Висок, с мускули, които се получават повече от работа, отколкото от тренировки. Последния път, когато го видях, беше плешив от химиотерапията. Приех русолявия мъх по главата му като добър знак.

Аз заредих масата, Фин подреди топките и теглихме чоп за първия удар. Той спечели.

— Прическата ти е страхотна, — направи съкрушителен удар и вкара две дюсови и една с ивица. Избра дюсовите.

— Благодаря. От шампоана е. И ти трябва да си вземеш.

Докосна главата си.

— Може би като порасне още малко.

— Казва се „Вертекс“. Само седемдесет долара бутилката.

— Колко голяма бутилка? Седем литра ли?

— По-малко от литър.

Фин се ухили.

— За седемдесет долара трябва да ми измие косата, да оправи апартамента и да ми сготви вечеря.

Вкара топка номер четири. Отпих от своята бира и потърсих с поглед сервитьорката. Беше през две маси, а лицето ѝ плувнало в сълзи. Опитваше се да мръдне, но мъжът, който стоеше до нея, ѝ препречваше пътя и не я пускаше да мине. Хилеше се.

— Извини ме за момент! — казах аз на Фин. Като приближих, чух сервитьорката да казва:

— Престани, престани! — А мъжът я потупваше.

— Има ли проблем? — попитах с възможно най-заповедническият тон, с който стряхах и карах заподозрените да признават престъпления, които дори не бяха извършили.

Мъжът беше млад, двайсетина годишен, облечен с тениска с якичка, къси панталони и джапанки. Изглеждаше сякаш току-що е пристигнал от плажа, въпреки че не знаех от кой точно, тъй като беше още април.

— Това е частен разговор, мърло.

Изрече го с пренебрежителна усмивка и се обърна към сервитьорката.

— Всичко наред ли е? — Попитах нея.

— Добре е! Гледай си работата, кучко!

С лявата си ръка извадих значката от задния джоб. С дясната ръка сложих острия край на щеката върху босия му пръст и се облегнах върху нея.

Изпищя, рязко изви наляво брадичката си, за да ме погледне — идеалната картина, изобразяваща болка, примесена с бяс.

Когато видях значката ми, част от яростта изчезна, но болката остана.

— Малко си подранил с джапанките, Ромео, не мислиш ли?

Облегнах се по-силно на стика. Той изквича.

— Покажи си документите.

Прибрах си значката и взех портфейла, който той бързо ми подаде. Погледнах бегло шофьорската му книжка.

— Добре, Карл Джонсън, ето как виждам аз нещата. Заплахата на полицаи е престъпление, а освен това ме наскърби.

Завъртях щеката, за да покажа своето недоволство.

— По дяволите! Наранявате ме!

— О, не ставай бебе, Карл! Аз дори не натискам с цялата си сила! Искаш ли да видиш колко може да се влоши положението?

Аз наистина се облегнах на щеката само за секунда, а той започна да пищи сякаш го колежа. Сега се беше и просълзил по същия начин, по който беше разплакал сервитьорката.

— Ето какво ще направим, Карл. Това е моят бар. Никога не искам да те виждам тук. Разбра ли?

Кимна.

— А тази жена ми е лична приятелка. Ако ми каже, че си я притеснявал, ще навестя „Съмйт Лейн“ 3355 и ще счупя и двете ти колена, защото си се съпротивлявал при арест. Разбрахме ли се?

Завъртях по-силно. Той измуча:

— Да!

— А сега дай бакшиш на сервитьорката си и си тръгвай.

Карл извади двайсетачка и я подаде на момичето с трепереща ръка. Вдигнах щеката и той се изнесе от заведението възможно най-бързо, като прескочи няколко от клиентите по пътя си.

Сервитьорката ми хвана ръката.

— Благодаря ви много. Идва тук от един месец, прави коментари, щипе ме по дупето и не ме оставя на мира.

Дадох ѝ визитката си.

— Не мисля, че ще се върне тук. Обади ми се, ако се появи.

— Благодаря ви. Наистина.

Усмихнах се.

— Като се освободиш, донеси ни две бири.

— Веднага. Благодаря много.

Когато се върнах на масата, Фин подреждаше топките.

— Какво стана с последната игра? — попитах аз.

— Спечелих. Дължиш ми една бира. По-добре ти да направиш първия удар, че може да не ти се отвори възможност да играеш по-нататък.

Успях да вкарам една раирана при първия удар и сервитьорката донесе бирите.

— Аз черпя — каза ни тя.

Да си герой си има своите предимства.

Играхме около два часа, Фин ме би 6:1. За загубите обвинявах изгорената си ръка, въпреки че бирите доста облекчиха болката.

Срещнах Фин преди няколко години, преди да се разболеет от рак. Беше доста странно приятелство, защото аз бях полицаи, а той — престъпник, въпреки че нямах ясна представа с какво точно се занимаваше. Мисля, че работеше като нерегистриран частен детектив и просто имаше собствени възгледи за закона.

Като размишлявах за детективите, се сетих за Хари и за сватбената репетиция. Макглейд ми каза да си доведе кавалер и оставах с впечатлението, че ако се появи сама, нашата уговорка ще се разваля и моето дебело „алтер его“ ще продължи да срами Чикагското полицейско управление цял нов сезон във „Фатална независимост“.

Не бях от типа жени, които дават аванси, но отчайващите обстоятелства ме принудиха. Понякога Фин ми се обаждаше и искаше някаква информация, до която само полицаите имаха достъп, като например да се проследи даден регистрационен номер или да се проучи досие на някой престъпник. Понякога му помагах. Това беше набрало кармичен дълг в моя полза.

— Имам нужда от услуга — казах на Фин, когато се върна от тоалетната. — Какво ще правиш в събота?

— Явно ще ти правя услуга.

— Лесно е. Един познат се жени и има нужда от кумове.

— Искаш да стана свидетел на човек, когото не познавам?

— Да. Но това не е самата сватба, а репетиция за вечерята.

Фин сви рамене.

— Добре.

— Благодаря ти. Още не зная в колко часа ще е. Мога ли да ти се обадя?

— Нямам телефон. Ще ти се обадя през деня.

Изиграхме още една игра, която той спечели, след което се разделихме и аз се упътих към вкъщи. Излезе, че да поканиш мъж на среща не е толкова трудно.

Влязох в сградата и се разминах с новата си съседка по коридора. Тя носеше същата мръсна униформа, с която беше онази сутрин, и голяма кожена чанта.

Въпреки че не ме погледна, аз я чух да прошепва „Кучка!“, докато се разминавахме. Не ѝ обърнах внимание. Вече се проявих като Рамбо веднъж, а и жената имаше право на свое мнение.

В апартамента ми Господин Фрискърс ме учуди, че не беше оставил никакви изненади за мен. Нямаше бъркотия. Нямаше разрушения. Всичко бе точно така, както го оставих.

Това ме обезпокои. Може би беше болен. Или е прекарал целия ден потънал в размисли как да унищожи човешката раса.

— Господин Фрискърс? Къде си?

Издадох звук като от целувка.

Раздаде се невероятно драскане, което ме накара да настръхна цялата, и котката се хвърли върху мен от хладилника. Приземи се на гърдите ми, заби си ноктите и трябваше да се свия, за да не ме издере дълбоко. Пуловерът ме предпази от одрасквания, но сърцето ми биеше така лудо, че го усещах как иска да излезе от гръдния ми кош. Откачих котката от блузата си и го сложих на пода. Той стоеше и се взираше в мен, очевидно доволен от себе си.

— Арестуван си — казах му аз.

Прозя се, след това се запъти към тоалетната си и започна да пръска съдържанието ѝ по пода.

Проверих си секретаря. Нямаше съобщения. След това потърсих някаква храна и намерих една консерва с картофена супа, която щеше да свърши добра работа. Хапнах и малко ванилови гофрети, но след като си дадох обещание да направя гимнастика сутринта.

Развлечението ми за вечерта се състоеше в четене на новата книга на Робърт Б. Паркър, която Хърб ми подари за Коледа. Защо не можех да се запозная с човек като Спенсър? За да се получи между нас, трябваше да се отърва от приятелката му психоаналитик, но това нямаше да е голяма загуба.

Когато се уморих да чета, загасих лампата и се опитах да поспя.

Сънят не идваше. Милиони мисли се щураха в главата ми и мозъкът ми отказваше да се изключи. Мислех за майка си. За Лейтъм. За случая. За Хърб. Ръката ме болеше и не успях да се настаня удобно, затова накрая се предадох и включих телевизора.

Голяма грешка. От „Хоум шопинг клуб“ продаваха дизайнерски обувки и аз си купих едни черни „Прада“ с отворена пета, кафяви сандали „Миу Миу“ и за мое щастие нямаха моя размер от „Долче и Габана“, защото иначе кредитната ми карта нямаше да може да понесе този шок.

Минаваше два часа сутринта. След това три. Четири. Пет. Въртях се и се премятах и накрая задряхах, докато си представях жена, достатъчно глупава, за да се омъжи за Хари Макглейд.

ГЛАВА 19

Събуди ме телефонът, което дойде като благословия. Точно сънувах как трябва да предупредя някакви деца, че идва опасност, но колкото и силно да виках, не издавах нито звук.

След като се отърсих от дезориентацията, хванах слушалката.

— Даниелс.

— Добро утро, Джак.

Седнах.

— Здравсти, Хърб. Как си?

— Добре. Не исках да се проявя като такъв глупак онзи ден.

— Имаш доста неща на главата. Има ли резултати вече?

— Днес ще стане ясно. Чух за пожара. Ще идваш ли на работа?

Имам нещо за теб.

Погледнах часовника. Девет и половина. Бях спала почти четири часа. Не беше зле.

— Какво има?

— Дойдох рано и прегледах папките по случая с Джинджифиловия мъж. Нещо липсваше. Спомням си, че като претърсвахме къщата на Корк намерихме тефтерче с адреси. Нямаше го.

— Сложено на друго място?

— Изписано. Бил провери картоната и последният човек, който е разглеждал папките на Корк, е старият ни приятел Бари Фулър, точно след приключване на случая. Затова накарах Бил да извади нещата на Бари и намерихме тефтерчето.

— Едва ли ми разказваш всичко това, ако не си попаднал на нещо.

— Тефтерчето беше почти празно, като се изключат някои драсканици. Приличат на буквата L, но някои са написани отзад напред и от горе надолу.

Това ме събуди напълно.

— Да не е някакъв шифър?

— Ще ти кажа, като дойдеш тук.

Взех си душ и си сложих сива пола на „Шин Чои“ бяла блуза на „Барбара Крафео“ и равни обувки на „Диор“ без чорапогащник. Купих си обувките в един магазин на разпродажба, където бяха със сгрешен етикет. Взех ги за седем долара. Спомням си как бях затаила дъх, докато касиерката ги маркираше, защото мислех, че ще се усети, но тя не забеляза. Това беше най-доброто ми попадение за годината до този момент.

Денят бе мрачен и хладен. Май щеше и да вали. Преди да отида в кабинета си, се спрях пред количката за понички и купих две за Хърб с допълнително канела.

— Понички? — Лицето на Бенедикт светна като стоватова крушка. — Джак, моят стомах ти благодари! И двете ли са за мен?

— И двете.

Отхапа доста голяма част от първата поничка.

— Ммм. Ще те заведа на вечеря за рождения ти ден.

Бенедикт повтаряше това от години. По мои сметки ми дължеше вече около 108 вечери.

— Какво откри, Хърб?

Подаде ми тефтерчето с адреси, отворено на страницата с драсканиците.

Ш Г Ц О Г Г

— Първо помислих, че е някаква драсканица. Но после видях, че има десет елемента.

— Телефонен номер с код отпред на населеното място.

Хърб кимна, а устата му беше пълна с пържената мексиканска поничка. Докато дъвчеше, аз се взирах в символите.

— Цифров ребус.

Партньорът ми се намуси.

— На мен ми отне един час, за да го проумея.

— Това го учихме като момичета скаути.

Набързо му нарисовах един морски шах и го напълних с цифри.

— Всеки символ представлява цифрата, която е в него. Първа е цифрата две.

1	2	3
4	5	6
7	8	9

Хърб ме гледаше, все едно ми бе пораснала опашка.

— Била си момиче скаут?

— Майка ми смяташе, че ще ми помогне да изградя характера си.

— Можеш ли да купуваш курабийки с намаление?

Бързо разшифровах първите девет цифри. Точката накрая трябваше да означава нула.

Цъкнах с език.

— Код, който започва с две-едно-девет. Индиана.

— Вече проверих номера. В Грей е. Не е регистриран. И няма да повярваш на кого принадлежи.

Хърб ме изчака да го попитам, затова така и направих.

— Каж ми, ако името ти звучи познато, Джак. Собственикът на този телефонен номер е Бъд Корк.

— Бащата на Джинджифиловия мъж?

След убийствата се бяхме опитвали да го намерим, но така и не успяхме.

— Самият той.

Спомних си буркана с пръстите, всичките поне на трийсет години. Твърде стари, за да ги е отрязал Чарлз Корк, но не и за баща му.

— Невменяемостта се предава по родствена линия. — Хърб изтърси трохите от поничките в устата си.

Прехвърлих всичко в главата си. Възможно ли е нашият престъпник да е бащата, който поема нещата след смъртта на сина си?

Имаше само един начин да разберем.

— Искаш ли да се повозим?

ГЛАВА 20

Гари, Индиана, се намираше на 40 минути източно от Чикаго. Запознах Хърб, докато шофираше, с всичко, което бях научила и свършила през последните два дни. Вместо да ме поздрави за геройствата ми, Бенедикт се хвана за битовизмите.

— Не мога да повярвам, че този глупак Макглейд се жени. Проститутка ли е?

— Още не сме се срещнали, но май си прав.

— Парите трябва да сменят собственика си. Няма друг начин. Освен ако жената не е със сериозни умствени проблеми.

— Нали ти казах за пожара?

— Два пъти. Ей, ами ако Бъд Корк е нашият човек, как се вписва колата под наем?

Свих рамене. Другите пет „Еклипс“-а от списъка бяха открити със страничните огледала на местата им.

— Може да има съучастник. Или Бъд Корк не е нашият човек. А може пожарникарят да е объркал колата. А може и колата, която си е изгубила страничните огледала, да не е карана от убиеца — може да е просто гражданин, който се е паникьосал.

Барабанеше с пръсти по волана.

— Много вероятности.

— Някой е убил Даян Корк и запали къщата ѝ. Някой, който е запознат със случая на Джинджифиловия мъж.

— Може да е имитатор.

Направих физиономия.

— През трийсетте години, през които си полицаи, да си виждал имитатор — убиец?

— Нито веднъж. Но в „От местопрестъплението“ се случва постоянно.

Хърб взе кутийка портокалови „Тик-так“ от пепелника и ми предложи. Отказах му и той изпразни кутийката в устата си.

— А може — каза той, а бонбонките хрупаха между кътниците му, — Даян Корк да е убиецът. Сложила е изкуствена татуировка на жената от видеозаписа, като ни кара да си мислим, че тя е убитата.

— Не мисля. Татуировката не се виждаше много-много на записа.

— И все пак, не можем да изключим вероятността. Не сме открили тялото ѝ и след всичко преживяно, може да е превъртяла.

— Даян Корк беше учителка. Този, който стреля по мен, пропусна главата ми за милиметри.

— Може да е вземала уроци, а може да ти е провървяло.

Хърб се обади на диспечера по мобилния си и помоли да проверят дали Даян Корк има разрешително за притежание на оръжие. В Илинойс всеки, който бе въоръжен, трябваше да има. Бързо ни дадоха информация.

— Няма данни за Даян Корк да е собственик, но въпреки това може да има оръжие.

— Не ми се връзва нещо. Някой друг е. Нали ти казах за куфара.

Хърб се намръщи.

— Човекът си пази трофеи.

Тези, които убиваха за удоволствие, обичаха да си пазят малки спомени за своите постъпки. Изгорената човешка коса вероятно беше свалена от скалп. А аз знаех, че извитата метална част беше банела на сутиен, защото достатъчно много бях патила от тях през годините.

— Ако убиецът е Даян Корк, не мисля, че ще пази сутиена на жертвата.

— Може да е нейният сутиен.

— А косата пак ли е нейната? Можем да се обадим на федералните и да ни изнесат лекция относно това колко рядко се срещат жени серийни убийци и как никога не са разкривани такива, които си вземат трофеи от жертвите си. Не, Хърб, нещо друго трябва да е. Някой започва оттам, откъдето Чарлз Корк спря. Някой, който познава случая.

— Това могат да бъдат 20 милиона души, Джак. А може и повече. Филмът върти ли се още на видео?

— Надявам се, че не.

Преди „Фатална независимост“ да се превърне в пошъл сериал, имаше друг нелеп филм, направен за телевизията, който разказваше

случая на Корк. Насила трябваше да изгледам част от него; Хари ме беше накарал да стана технически съветник.

— За достоверност — беше казал той.

Приносът ми бе пренебрегнат и филмът се превърна в пълна пародия. Но въпреки това имаше доста реалистични факти в него. А след като приключи случаят, набързо бяха стъкмени както доста статии, така и документални филми.

Много хора разбраха за случая на Джинджифиловия мъж. Това ме накара да преразгледам хипотезата с подражанието.

Хърб намали, за да плати таксата по магистралата. Качвахме се на „Скайуей“ — най-големия мост на Чикаго. Беше дълъг около 13 километра и толкова висок, че можеше да се види доста навътре в Индиана. Гледката ни разкриваше множество фабрики, с високите им комини, които плюеха изобилие от пушек и мръсотии и папаха притъмнялото небе. Индустрията не беше красиво нещо.

За няколко минути карахме, без да си говорим, докато Хърб не каза:

— Страх ме е.

Протегнах се и го докоснах по ръката.

— Всичко ще е наред. Хърб. Дори и да е рак, ще го пребориш.

— Така казва и Бърнис.

— Умна жена.

— Аз съм следовател в „Тежки престъпления“, а тя е по-силна от мен.

— Хората се справят със смъртта по различен начин, Хърб.

Предното стъкло се напръска от дъжда. Хърб включи чистачките и се оформиха мръсни матоци с цветовете на дъгата.

— Мислиш ли понякога за смъртта, Джек?

— Понякога. Вчера едва не умрях в пожара.

— Беше ли те страх?

— Отначало, да. След това я приех и просто се натъжих.

В гласа на Хърб, който обикновено бе твърд и солиден, сега се усещаха треперливи нотки.

— Баща ми умря от рак. Най-силният мъж, когото познавах. Накрая тежеше 41 килограма и го хранеха с лъжичка.

Сетих се за майка си, която упорито губеше тегло, въпреки тръбата в гърлото си. Разсеях представата и се опитах да бъда забавна.

— Не се надявай, Хърб. Никога няма да тежиш 41 килограма.

Шегата ми прозвуча плоско. Хърб гледаше през неговия прозорец. Минахме покрай изключително грозна фабрика, а пушекът изригваше пламъци като великия замък на Оз.

— Това, което ме плаши най-много, е мисълта за прекратяване на съществуването. Всичко, което съм аз, всичко, което мисля, което чувствам, всички мои спомени, мисли и мечти — изтрити. Сякаш въобще не съм бил тук.

— Имаш семейство, Хърб. И приятели. Те ще ти помнят.

Лицето на Хърб бе тъжно.

— Но когато умра, аз няма да си ги спомням.

Продължихме по И-90 на изток още 20 минути. В Индиана магистралата беше нова и асфалтът по-добър. Известно време се движеше паралелно на ЖП линии, а след това се отклоняваше на север по „Клайн“ и след това на запад по „Гари авеню“, след което слязохме в равнините, където нямаше сгради с километри.

Проверих посоката на навигатора.

— Търсим „Съмит“. Скоро трябва да се появи.

— Нищо не се появява. Освен няколко крави. Ей!

Хърб посочи надясно. Погледнах натам, накъдето сочеше пръстът му, и видях големи бали сено.

Не се разсмях, но поне беше излязъл от паниката.

„Съмит“ се оказа мръсен път, който свършваше в ранчо от сглобяеми къщи, построени към 1950 г., дворът отпред бе обрасъл с бурени. Вяха разхвърляни древни уреди и старо селскостопанско оборудване, имаше и стар обор, който изглеждаше сякаш Годзила е минала през него.

— Това ли е? — попита Хърб.

— Трябва да е. Няма друго място наоколо.

— Прилича на къщурката от „Изродите от Бевърли“.

— Или от „Тексаска кланица“.

Хърб паркира до един пикап „Форд“, който изглеждаше толкова стар, че вероятно вървеше на нискооктанов бензин.

— Готов ли си да се срещнеш с бащата на чудовището?

Хърб кимна и излязохме от колата. Колкото повече приближавахме, толкова по-зле изглеждаше. Половината шиндели от покрива липсваха. Няколко греди на верандата бяха напълно изгнили.

От стените се люспеше толкова много бяла боя, че къщата приличаше на хартиена бреза.

Извадих си значката и забелязах, че Бенедикт вече я беше приготвил. Не беше добра идея да изненадаме обитателя. Лесно беше да си го представя как се е свил зад вратата, с пушка в ръката, и чака нарушители в собствеността си.

Хърб се поколеба за момент, преди да стъпи на верандата, хвърляйки ѝ несигурен поглед. Първа тръгнах аз. Деформираните дъски изпукаха, но понесоха теглото ми. Бенедикт ме последва, като стъпваше по-бързо.

Почуках и се разнесе слаб, приглушен звук.

— Бъд Корк? Полиция!

Изчакахме.

Никой не отговори.

Пак почуках.

— Г-н Корк? Камионът ви е отвън. Знаем, че сте си вкъщи.

Чу се глас през вратата.

— Влизайте. Обличам се.

Погледнах към Хърб и двамата сложихме ръце на кобурите си. Той отвори вратата, а аз влязох бързо и се изтеглих вляво.

Къщата беше тъмна и миришеше така, все едно нещо е умряло под дървения под. Една-единствена муха бръмчеше в задушния зловонен въздух. Намерих ключ за осветлението на стената и го включих, а стаята се обля в бледна жълта светлина от слабата четиридесетватова крушка на тавана.

Стаята придаде на думата безпорядък нови измерения.

Имаше няколко купчини с вестници, високи до раменете ми. Около дванайсет счупени телевизора, някои по-стари и от мен, подредени по стените. Голяма кутия с ръждясали зъбчати колела, поставена върху счупен аквариум, пълен със суха трева. Стените бяха празни, с изключение на един пращен портрет на строгия Исус, който гледа надолу от небесата. Надписът отдолу гласеше: „Господ винаги ни гледа“.

Хърб ме последва, като се спираше, за да разгледа наоколо. Тананикаше си нещо тихо и аз разпознах мелодията от сцената с банята от „Медиум“.

Прескочих една голяма кофа, пълна със смачкани на кълбо опаковки от хляб, и продължих към вратата в дъното на стаята.

— Г-н Корк?

— В кухнята съм.

Гласът му беше дрезгав, хрипкав, все едно всеки момент ще се разплаче. Минах през още боклуци и надникнах през вратата.

В малката кухня стоеше един болезнено слаб мъж, цялото му тяло се тресеше от паркинсон. Беше облечен в бяла изцапана долна тениска, която висеше на него като парцал, бежови памучни панталони, изцапани по същия начин, а на коленете имаше дупки. Главата му представляваше един череп с тънък слой кожа, покрита със старчески петна. Тънки, безцветни устни. Орлов нос. Обли, влажни очи. Беше плешив, но веждите му бяха бели, космати и достатъчно дълги, за да ги реши, а от мъха в ушите му можеше да се направи възглавница.

Показах му значката си.

— Аз съм лейтенант Даниелс. Това е сержант Бенедикт. Бихме желали да ви зададем няколко въпроса.

Кимна, а огромната му адамова ябълка се движеше нагоре-надолу.

— За дявола. Въпроси за дявола.

Приблжих се, но миризмата от тялото му не ме допусна в личното му пространство.

— Какво за дявола, г-н Корк?

— Е, вие знаете всичко за дявола, нали? Вие го срещнахте.

— Срещнала съм дявола?

Повтарянето на чуждите реплики кара хората да говорят повече и ги прави по-отзивчиви. Дори и ако в думите им няма смисъл.

— Дяволът. Чарлз Корк. Синът ми. Ужасно момче. Знам го от мига, когато простреля клоаката на майка си.

— Клоака? — Хърб повдигна вежда.

— Мръсните ѝ части. Женските части. Майка му беше блудница. Блудницата от Вавилон. Роди ми за син самия Дявол, хвала на Всевишния Исус Христос в небесата.

Бъд се прекръсти, след това извади черна броеница и я целуна с треперещи устни.

Намусих се. Не беше нашият човек. Не би могъл да направи видеозаписа със смъртта на Даян или да стреля по мен в къщата ѝ. Беше прекалено отнесен, прекалено слаб, а и паркинсонът беше в доста напреднал стадий.

— Къде е съпругата ви, г-н Корк? — попита Хърб.

— Пече се в огъня на Ада.

— Имате ли други деца?

Корк гледаше пред нас, в пространството.

— Имах и дъщеря. Малкият ми благословен ангел. Помощник и защитник на човечеството. Тя седи отдясно на господ и ме гледа от небесата, пази ме от грях, от мен самия и от неестествени нужди.

— Починала ли е?

Погледът му се носеше.

— Отнеха ми я. Чарлз. Дяволът отне ангела ми. Матей 4:1 „Тогава Исус биде отведен от Духа в пустинята, за да бъде изкушаван от дявола“. Поквара на тялото, на духа, бедното ми малко момиченце.

— Имате ли други роднини, г-н Корк?

Поклати глава.

— Нямам плът от плътта ми, нито кръв от кръвта ми.

— Братовчеди? Племенници?

Сви юмруци и започна да удря по бедрата си.

— **НЯМАМ ПЛЪТ ОТ ПЛЪТТА МИ, НИТО КРЪВ ОТ КРЪВТА МИ.**

Това не ни водеше доникъде.

— Джак... — Хърб ме сръга леко и ми направи знак с брадичката си. Зад Корк имаше хладилник, толкова стар, че спокойно можеше да бъде наричан хладилна кутия. До него имаше отворен килер с наредени по рафтовете буркани с винтове.

Когато ставаше дума за претърсване и задържане, законът беше ясен. Полицията можеше да претърсва само с дадено позволение или със заповед. Поканата на Корк да влезем в къщата му не беше позволение за обиск, но ако по време на престоя си забележим някаква улика или нещо незаконно или подозрително, доказателствата са легитимни пред съда.

Бурканите с винтове, които стояха на лавицата, изглеждаха съвсем същите като този, който бе пълен с пръсти. Стъпих встрани от Корк и надникнах в помещението.

— Г-н Корк, какво е това?

Посочих буркан, пълен с малки обли неща. Някои бяха потъмнели. Някои бяха розови. Някои — зелени.

Той изсумтя.

— Раздъвкани дъвки. Вземете си, ако искате, но аз съм изсмукал сладкото от тях.

— Този буркан прилича на друг, който открихме, пълен с човешки пръсти от крака. Знаете ли нещо за тях?

Лицето на Корк придоби още веднъж отнесен вид.

— Г-н Корк, чувате ли ме?

— Царевични — протеина той.

— Говорете по-високо, г-н Корк.

— Сладки.

— Кое е сладко?

Той се фокусира и ме погледна, а от единия ъгъл на устата му се стичаше тънка лига.

— Пръстите на бебетата. Сладки са като царевички.

Момент с повишено внимание. Забелязах как Хърб беше сложил ръката на пистолета си.

— Притежавахте ли буркан с пръсти на хора, г-н Корк? Някои от тях на деца?

— „Тогава доведоха при Него дечица, за да се докосне до тях“, Марко 10:13.

— Г-н Корк, можем ли да претърсим къщата ви?

— Второ Съборно послание на Петър, 2:14 „очите им са пълни с блудство и с непрестанен грях; подмамват неутвърдени души; сърцето им е научено на лакомство; те са предадени на проклетия“.

Хърб се приближи към Бъд и сложи ръка на рамото му.

— Г-н Корк, имаме ли вашето позволение да претърсим къщата ви?

Бъд мигна и след това погледна Хърб.

— Какво казахте?

— Вашата къща, г-н Корк. Бихме желали да я претърсим.

Изсумтя и кимна.

— Давайте. Разпореждайте се.

Аз започнах да оглеждам стаите. Хърб се зае с чекмеджетата.

— Вероятно ще искате да започнете с мазето.

Спрях и се взрях в стареца.

— Какво има там, г-н Корк?

Бъд Корк гледаше босите си крака, след което докосна
броеницата до устните си.

— Там зарових телата.

ГЛАВА 21

Бъд Корк ни изведе от кухнята. Движеше се бавно, с изкривени крака и сякаш с всяка стъпка изпитваше огромна болка. Преведе ни през няколко разхвърляни, мръсни стаи. Най-накрая минахме през затворена врата в дъното на коридора.

На пода имаше мръсен матрак, пружините изскачаха през плата. Както и в първата стая, стените бяха празни, като изключим едно огромно черно разпятие, което висеше доста накриво над леглото.

— Това е стаята на дявола. Непочистена.

Корк посочи към дрешника, който бе отворен и се виждаха празните закачалки, подредени на въже, опънато по дължината на гардероба.

— Под дъската.

Подът на дрешника бе покрит с шперплат четири на четири метра, а върху него имаше три чифта износени обувки. Хърб държеше Бъд под око, а аз коленичих до шперплата, повдигнах единия му край и отдолу се откри квадратна дупка.

Миризмата се извиси като призрак, хвана ме за гърлото и ме накара да си запуша носа.

Покрих носа и устата си.

— Има нещо умряло.

Ноздрите на Хърб се разшириха.

— Много умрели. Да се обадя ли в полицейското управление?

Погледнах към Корк, който гризеше мръсните си нокти. Можех да подуша шизофренията така ясно, както подушвах застоялата пот по него. Беше напълно ненадежден. Можеше наистина да има трупове под къщата му. А можеше да са умрели кучета, свиня или беше използвал дупката, за да изхвърля остатъците от манджите си.

— Първо трябва да се уверим. Имаш ли фенерче в колата?

Хърб ми каза, че няма.

— Имам фенер — каза Корк. — В стаята ми е.

Кимнах на Бенедикт и той подкани Корк към мястото, където беше фенерът. Като си запуших коса, погледнах още веднъж в дупката.

Изглеждаше доста дълбока. В пръстта беше поставено старо дърво, което представляваше нещо като стълба и водеше долу, в тъмнината. Миризмата бе толкова силна, че проникна в устата ми. Миризма на разложено. Миризмата на загнило. Миризма на отдавнашна смърт.

Хърб се върна, а Корк се влачеше след него. Държеше стара газена лампа, фитилът гореше ясно зад стъклото.

Прочисти гърлото си. И попита:

— Ти или аз?

Нямах никаква представа колко голямо е пространството под нас, а Хърб бе почти два пъти колкото мен. Протегнах ръката си за лампата:

— Искаш ли да пазя обувките ти?

Не беше най-подходящият ден за „Диор“.

— Не. Струват само осем долара, но бих ползвала носната ти кърпа, ако е чиста.

Извади я от джоба на якето си.

— Чиста е от сополи.

Притиснах я силно върху устата и носа си, хванах лампата пред мен като талисман и започнах да се спускам.

Стъпалата бяха по-стръмни от нормалното. Слизах бавно и внимателно правех всяка следваща стъпка. Стените бяха изсечени директно в пръстта като страните на прясно изкопан гроб и черната пръст поемаше светлината от лампата. Звукът също се приглуша ваше и стъпките ми бяха зловещо тихи.

Преброих тринайсет стъпала, преди да достигна дъното. Подът беше също от пръст, неравен и на буци, а лампата освети пространство приблизително шест на дванайсет метра. Таванът беше нисък, допираше се до главата ми. Това правеше пространството малко и тясно. Почувствах в себе си искрица от паниката, че таванът може да се срути над мек и да ме погребее жива. Овладях страха си и продължих напред.

След три стъпки в стаята забелязах първата могила. Скупчена пръст, не повече от петнайсет сантиметра висока.

Дължината и широчината бяха колкото за едно дете.

— Хърб! — извиках през кърпичката, миризмата бе отвратителна. — Имам нужда от лопата.

— Момент. — Звучеше много далеч.

Влязох по-навътре в стаята и осветих още могили.

Преброих осемнайсет.

— Лопатата пристига!

Четири рикошета и приглушено тупване на пода на мазето. Лопатата бе с дълга дръжка и с ръждясал секач. Поставих на земята лампата и бях принудена да напъхам кърпичката в джоба си — нямаше как да копая с една ръка.

Избрах си най-близката могила. Лопатата копаяше лесно в пръстта и с всеки изкоп проникваше по-дълбоко.

Всяко вдишване предизвикваше гадене.

Отчаяно исках да изплюя вкуса на разложено от устата си или да повърна, но продължавах да преглъщам, защото не исках да замърся мястото. Лампата хвърляше диви блестящи сенки по стените и по тавана и аз знаех, че бях на края на възможностите си. Имах най-много две минути, в които можех да се владея.

Копаях по-бързо, мускулите на гърба ми крещяха, а челюстите ми бяха плътно стиснати. От миризмата ми се насълзиха очите. Таванът ме притискаше, сякаш потъвах.

Достатъчно. Не можех повече. Щях да повърна и нямаше сила, която да ме спре.

Лопатата удари в нещо.

Бързо, без повече да ме е грижа, че ще се изцапам, паднах на колене и започнах да изгребвам с ръце, сантиметър по сантиметър, докато не се покаже детска главичка, на която все още имаше розова баретка, закрепена за мръсна руса опашка.

Дръпнах назад ръката си и извадих няколко кичура и част от скалпа. Плътта беше станала като сапун.

Играта свърши. Миризмата беше оживяла, така силна, така проникваща, че аз я усещах дори когато не дишах. Тя премина през порите ми, прониза кожата ми и ме зарази с гнилостта си.

Стиснах устни и успях да се изкача по стълбите, преди да повърна върху изцапания матрак.

Хърб загрижено се приближи към мен, но се отдръпна, когато усети миризмата.

— Обади се в полицията на Гари — успях да му кажа между изблиците. — Кажи им да донесат средства за копаене, защитни облекла, поне двайсет чувала за трупове и да доведат окръжния съдебен лекар.

Хърб се засуети с мобилния си телефон.

— Няма сигнал. Къде е телефонът ви, г-н Корк?

Бъд Корк погледна Хърб със странно изражение. Нямахше вид на нервен или притеснен човек. Повече на любопитен.

— В кухнята — отговори.

— Аз ще го наблюдавам — казах на Хърб. Той се отдалечи бавно.

Прокашлях се, изплюх се. Миризмата се беше пропила в дрехите ми, в косата ми, в кожата ми. От опит знаех, че щеше да е нужно дяволски много време, докато се отърва от нея. Гледах втренчено Бъд Корк, като гневът бавно се изместваше от отвращението ми.

— Колко има долу, Бъд? Колко деца?

Той проговори нежно.

— „Да управлява добре къщата си и да има деца, послушни със съвършена почитателност“. Това е Първото послание на светия Апостол Павел до Тимотей, 3:4.

— Колко души, Бъд? Колко деца?

— Грешници. Всички са грешници. Аз им помогнах да изкупят греховете си.

Паралитичното му треперене се влоши, юмруците му се тресяха сякаш се беше включил в електрическата мрежа.

— Разкажи ми за Даян Корк, Бъд. Ти ли я уби?

— И аз съм грешник, боже! Грешник съм!

Корк падна на колене, очите му се напълниха със сълзи.

— Боже мой, чистосърдечно съжалявам, че те обидих и се отвращавам от всички свои грехове...

Започна да се клати напред-назад, да се навежда в да докосва пода с чело.

— Ти ли уби жената на сина си? Или знаеш кой го направи?

— ... заради Твоето справедливо наказание, но най-вече защото те обиждат...

— Имате ли видеокамера, г-н Корк?

— ... Господи мой, който си самата доброта и заслужаваш...

— Кой донесе буркана с пръстите в Чикаго?

— ... цялата ми любов, твърдо съм решил, с помощта на Твоята слава, да не греша повече!

Тресенето му започна да става буйно в той просна тялото си и удари главата си силно в дървения под.

— Г-н Корк!

— Няма повече да греша!

Удари главата си дори по-силно. От лицето и носа му потече кръв. Приблжих се до него, хванах го за раменете и се опитах да го дръпна назад. Беше по-силен, отколкото предполагах, а и инерцията беше в негова полза.

— **НЯМА ПОВЕЧЕ ДА ГРЕША!**

С последния удар чух как се разцепва черепът. Падна на една страна, едното му око затворено, другото широко отворено.

— Хърб! Ще ни трябва и линейка!

Допрях два пръста до мръсния му врат, за да намеря пулса. Беше слаб, но все пак го имаше.

Като дръпнах яката му надолу, забелязах белези на гърдите му. Чувство на безпокойство, на страх ме връхлетя и без да мисля вдигнах кирливата му долна тениска.

Беше едно от най-ужасните неща, които някога бях виждала.

ГЛАВА 22

Алекс изчака д-р Мортън навън от пицарията, на тротоара. Докторът беше влязъл сам преди осемдесет и пет минути. Достатъчно време за един спокоен обяд. Мястото е известно със своята пица с дебел блат, печена в тиган и със сос върху богатата гарнитура от сирене.

На осемдесет и шестата минута откакто бе влязъл, д-р Мортън излезе от ресторанта. Лицето му изразяваше едновременно шок и изумление, когато се натъкна на Алекс пред вратата. Бързо се съвзе, но вътрешно Алекс изпита удоволствие, че успя да шашне психоаналитика.

— Алекс! О, здравей! Просто минаваш оттук ли?

— В Чикаго има повече от три милиона души, докторе. Каква е вероятността и двамата да сме избрали един и същ ресторант за обяд?

Наблюдаваше го, докато размишлява.

— Значи ме проследи. Има ли някаква конкретна причина за това?

— Искам да поговорим.

Д-р Мортън погледна към часовника си. Много непрофесионално.

— Притиснат съм от времето, Алекс. Нямаме ли уговорка за утре?

— Прекарахте осемдесет и шест минути в ядене на пица. Не можете ли да отделите десет минути за мен?

— Но аз имам уговорка с друг пациент, Алекс.

— Трябва да говоря с вас сега, докторе — Алекс провери улицата и тя все още бе празна, затова небрежно извади пистолета. — Изпадам в криза.

Д-р Мортън не изглеждаше уплашен, но това няма значение.

Ще се уплаши и то скоро.

— Може ли да поговорим в колата ми? Само за пет минути. Мога дори да ви закарам до офиса ви и да ви спестя таксито.

Докторът издиша бавно.

— Добре, но ми дай оръжието.

— Нямате ли ми доверие, докторе?

— Ти сам каза, че си в криза. Не искам да направиш нещо, за което да съжالياваш.

Алекс се усмихна и предаде оръжието си.

Д-р Мортън го вмъкна в джоба на якето си и Алекс го съпроводи до колата. Дори и да бе забелязал липсващите странични огледала, добрият доктор не каза нищо.

След като докторът си сложи колана, го убоде по горната част на ръката с игла.

— Алекс, какво правиш...?

— Просто нещо, което да ви отпусне, докторе.

Устата на д-р Мортън се отвори. Беше шокиран. Не беше свикнал да го изненадват. Свикнал е да държи нещата под контрол. Можеше да прочете всичко това по лицето му.

Докторът хвана дръжката на вратата, но тя беше заключена. Дръпна я четири — пет пъти, но тя не се отвори.

— Съжالياвам, докторе — озъби се Алекс.

— Пусни ме оттук, Алекс.

— Не мога да го направя, докторе. Вие сте слабата връзка. Казах ви твърде много и сега трябва да се погрижа за вас.

— Да се погрижиш за мен? — думите му започнаха да се сливат.

— Ще направя малък разрез в корема ви, точно под пъпа. Ще напъхам клещи и ще издърпам вътрешностите ви през дупката. След това ще ги изядете.

Очите на д-р Мортън комично се уголемяваха. Пипнешком намери оръжието и го извади.

— Знаете ли как функционира полуавтоматикът, докторе? Този има предпазител.

Докторът очевидно не знаеше. Ръцете му трепереха, а той се опитваше да дръпне спусъка. Алекс се пресегна и махна предпазителя вместо него.

Д-р Мортън не се поколеба. Насочи оръжието към главата на Алекс и стреля. Чу се пукане и ударникът се върна.

Нямаше патрони.

— Разочаровате ме, докторе. Така ли се справяте с психично болните? Като се опитвате да ги простреляте в главата? Учудвам се, че

въобще са ви останали пациенти.

Докторът вдигна оръжието и се опита да удари Алекс с него. Смееше се и лесно отби удара, след това удари д-р Мортън в носа, което предизвика малка кървава експлозия.

— Не се опитвай да се съпротивляваш, докторе, по-слаб от мен сте.

Д-р Мортън не го послуша. Отново се опита да намушка с оръжието. Избягна удара и му отне пистолета.

— Достатъчно. Време е за нанкане.

— Моля те. — Главата на д-р Мортън се търкулна настрана. Той бе почти в безсъзнание.

Алекс го потупа по главата.

— Утре ще имате достатъчно време да ми се молите, д-р Мортън. Обещавам ви.

ГЛАВА 23

Когато докторът дойде в чакалнята, за да говори с мен, изглеждаше преbledнял. Предположих, че е на моята възраст, 178 см, посивяващи слепоочия, с коремче на иначе мършавото му тяло. Табелката му гласеше Мърфи.

— Как е Корк?

— Пациентът е с линейрна фрактура на черепа, трета степен на мозъчно сътресение и счупен нос. Направих му и шест шева на скалпа. Казахте, че сам си го е причинил?

— Удари главата си в пода.

Стисна устни.

— Това обяснява всичко, като се има предвид състоянието, в което е.

— Вероятно сте видели гърдите му.

— Гърдите му са детска игра в сравнение с други неща, които открих. Няма ли роднини?

— Никакви. — Аз се изправих, изпънах гърба си, гръбнакът ми пукаше като целofан. Седях свита на тесния пластмасов стол повече от три часа.

За втори път тази седмица се обличах с последния болничен хит в облеклото — широки дънки, риза „Пейсърс“ и сандали. Дрехите, с които бях облечена сутринта, бяха опаковани в две торби, включително и обувките ми „Диор“. Съмнявах се, че някога ще премахна вонята от тях.

От болницата бяха достатъчно любезни да ми позволят да си взема душ и аз се изтърках до порозовяване с индустриално количество антибактериален сапун. Въпреки това не беше достатъчен, за да изкорени зловонието от косата и от кожата ми. Вонята се носеше около мен, сякаш си я бях сложила за парфюм. „О дьо гнилост“.

— Бих искала да го видя, д-р Мърфи.

— Не е в съзнание. Може още известно време да е така.

— Искам да ми покажете другите неща, които споменахте.

Докторът се поколеба. Тук нямах власт, но все пак настоях.

— Той е масов убиец. От мазето му са извадени вече единадесет трупа, а още чакат да бъдат открити. Нека го видя. Може да спасим няколко човека.

Д-р Мърфи склони и ме поведе по силно осветен болничен коридор до една стая в интензивното. На пост беше един от полицаите в Гари — толкова млад, че все още имаше акне.

— Току-що извадиха номер 12 — той намали радиостанцията си и ми кимна почтително. — Направихте голяма услуга на Индиана.

— Да се надяваме, че вашият прокурор също смята така.

Въпреки че с Хърб минахме процедурата като по учебник, можеше да възникнат някои проблеми с прокуратурата, защото не беше под нашата юрисдикция. Но аз имах по-непосредствени грижи.

Бъд Корк лежеше на болнично легло с белезници, които го прикрепяха за рамката. Бяла марля беше обвила главата му като тюрбан. На носа си имаше памучно парче, а носната му кост беше облепена с лейкопласт. Очите му бяха обградени от сини кръгове, устата му беше отворена, разкривайки десетилетия дентално нехайство в кафяво и жълто.

Д-р Мърфи махна чаршафа и болничната роба, показвайки белезите върху бледата хълтнала гръд на Корк. Бяха с размер около седем сантиметра и оформяха думата грешник. Тя беше повторена седем пъти на гърдите и върху стомаха му и се беше превърнала в изпъкнала розова кожа.

— Предполагам това се е получило от някаква дамга.

— Така е. Намерихме калъпа в къщата му.

Това не бе всичко, което открихме, така че знаех какво да очаквам с продължаването на прегледа.

— Помогнете ми да го обърна, лейтенант.

Той беше хванал раменете на Корк, а аз натисках по хълбоците. Корк падна по корем. Гърбът му беше карта на болката. Нямаше здраво място от врата до коленете му. Приличаше на бюфет с нарязано, съсирено месо, цялото на възли и без цвят.

— Повечето от белезите са саморъчно направени. — На лицето на д-р Мърфи се изписа гняв. — Някакъв вид камшик с много краища и със зъбци накрая.

В дрешника на стаята на Корк открихме стара кутия за инструменти, пълна с приспособления. Белезите вероятно щяха да паснат на бича, който притежаваше.

— Тук, долу, по бедрата, белезите са други.

Ръждясалата телена четка, която служи за сваляне на боя.

— Тези X-ове тук, тук и тук са белези от изгаряне.

Още една дамга, във формата на кръст.

— А тези следи от убождане са от гвоздеи.

Не бяхме намерили никакви гвоздеи в комплекта му за осакатяване, но вероятно щяха да изскочат отнякъде.

— Да го поставим отново по гръб. Има още.

Обърнахме Корк обратно и главата му се килна настрана. Тихо хъркаше.

— Пригответе се за това, лейтенант. От шестнайсет години съм лекар, но не бях виждал подобно нещо.

Дръпна надолу чаршафа и откри слабините на Корк. Потръпнах.

Бъд Корк нямаше гениталии. Пенисът и тестисите му липсваха. Малък кафеникав израстък от изранена кожа се подаваше от гнездо от сиви пубисни косми.

Докторът пусна чаршафа.

— Става дори по-зловещо. Когато видях осакатените гениталии, наредих да се направи рентгенова снимка на таза. — Извади снимката от джоба на леглото. — Погледнете.

Взирах се в рентгеновата снимка на таза и на бедрата на Корк. Сякаш беше покрита с бели резки.

— Виждате ли всички тези линии? Между два и четири сантиметра дълги? Има четиридесет и три в тялото.

— Какво е това?

— Игли.

Погледнах недоверчиво Корк.

— Има повече от четиридесет игли, вградени в слабините, ректума, бутата и бедрата му. Виждате ли тези прекъснати линии тук? Тези са били в тялото му толкова дълго, че то е започнало да ги чуши. Болката вероятно е невъобразимо голяма.

Спомних си как вървеше Бъд Корк, сякаш всяка стъпка му причиняваше болка.

— Имате ли представа кога ще се събуди?

— Може да е след десет минути. Може и след година.

Подадох на доктора визитката си.

— Много е важно да ми се обадите, ако настъпят промени. Или ако дойде в съзнание. Освен че в мазето му са открити всички тези мъртви депа, той е главен заподозрян и по едно текущо разследване за убийство.

— Възможно е, когато се събуди да не си спомня къде е или какво се е случило. Раните по главата са доста коварни.

Направих гримаса и подадох ръка на човека.

— И преди съм се сблъсквала с подобно нещо. Благодаря ви, докторе.

Излязох от стаята и помолих полицаия отпред да ме свърже по радиото с екипа в къщата на Корк и да извикат сержант Хърб Бенедикт. След известно прашене и бърборене се обади Хърб.

— Здравсти, Джак. Изпускаш истински цирк. Край.

— Престъпникът е в безсъзнание. Така ще е известно време. Как върви обиска. Край.

— Няма видеокамери, няма записи. Човекът е нямал дори работещ телевизор. Няма и черни ръкавици или ловджийски нож. Край.

Убиецът от видеозаписа на убийството на Даян Корк носеше черни ръкавици и беше използвал ловджийски нож.

— Открихте ли нещо въобще, Хърб?

— Сега изваждат тринадесетото тяло. А има и странни неща.

— Тук също. Когато приключиш, ела да ме вземеш.

— Скоро ще съм при теб. Прекъзвам.

Оставих Хърб на местопрестъплението, защото полицията в Гари разгласи историята с Корк и сега в града имаше повече репортери, отколкото бяха жителите. Засега болницата не допускаше пресата, което беше идеално за мен. Сигурна бях, че Бейнс беше на път да получи аневризъм, заради пожара вчера. Ако ме видеше по телевизията, главата му щеше да се пръсне.

Върнах се в чакалнята и гледах „CNN“. Двама мъже в еднократни защитни костюми и противогази изнасяха още едно тяло в чувал от къщата на Корк. Заглавието гласеше „Ужас в Индиана“, отдолу течеше текст, който разказваше, че това е домът на Бъд Корк,

вероятно баща на Чарлз Корк, скандалният убиец, познат като Джинджифиловия мъж.

Сцените се прекъснаха от откъси отпреди две години, когато приключихме случая на Джинджифиловия мъж. Показаха лицето ми, на пълен екран, и казах нещо за възтържествуване на справедливостта.

Изписаха името ми, лейтенант Джак Даниелс, с големи букви, и след това започнаха да обясняват как съм се превърнала в телевизионна звезда от сериала „Фатална независимост“.

Чудех се дали началникът на полицията гледа „CNN“.

За щастие лицето ми бе заменено от никаква ужасна трагедия в Близкия Изток. Забих нос в списание „Женски свят“ и търпеливо чаках Бенедикт да дойде.

След двайсет минути дойде.

— Отвън има цяла орда репортери, Джак. Може би искаш да излезем отзад? Или да увиеш вестник около главата си?

— Сега няма значение. Вече съм заела голяма част от времето на „CNN“ и ще ме въртят на всеки четиридесет минути, докато цялата история не утихне. Давай да се махаме. Не вярвам някой да ме разпознае.

С Хърб излязохме и се вляхме в море от репортери, камери, оператори. Някой извика:

— Това е Джак Даниелс!

Тълпата ни приближи и погълна, навсякъде имаше бръцолевене и бутане.

— Лейтенант Даниелс, вие ли извършихте ареста?

— Лейтенант Даниелс, говорихте ли с Бъд Корк?

— Лейтенант Даниелс, как този случай е свързан с Джинджифиловия мъж?

— Лейтенант Даниелс, виждаме, че сте отслабнала. Заради стреса ли е?

Хърб се опита да ме издърпа през тълпата от хора, но множеството отказа да отстъпи. Като нямах друг изход, аз вдигнах ръка и извиках:

— Искам да дам изявление.

Всички млъкнаха.

— Не съм в Гари заради случая с Бъд Корк. Бях в болницата „Благословена милост“, за да ми направят една операция по мой избор.

— Каква операция? — попитаха осем или девет репортери.

— Извадиха ми крака от един репортерски задник. Не искам още една операция в близко време, затова ни пуснете да минем.

Пуснаха ни. Когато най-сетне стегнахме до колата, Хърб ми се ухили.

— Вероятно това няма да го излъчат.

— Кой знае. „FOX“ може да го пусне. Не ми пука. Ръката ме боли, дробовете ме болят и все още нямаме нищо по случая, а аз воня на мъртъвци. Искам просто да се прибера вкъщи.

Хърб излезе от паркинга и следваше знаците до магистралата.

— Току-що премахнахме от улицата един много лош човек, Джак. Трябва да си щастлива.

— Той е луд. Ще прекара остатък от живота си в някоя уютна клиника и ще го проучват някакви плиткоумници с ОБИ. Свършил е чудесна работа, като се е бичувал. Можем да го оставим на мира.

— Бичувал се е?

Сбито преразказах на Хърб видяното от мен. Като привърших, вече му беше лошо.

— Отрязал е малкия си войник?

— От дъно.

— И яйцата?

— Лявото и дясното, и двете.

Бенедикт потръпна.

— Господи. Ето на кого са принадлежали. Полицайте намериха гениталии, опаковани във фолио и поставени във фризера.

Направих престорено сериозна физиономия.

— Хърб, нали знаеш какво е това?

— Не. Какво е.

— Член — комплект.

Не се засмя. Може би бях пропуснала момента. В комедията е важно времето.

— Мъжете не намират кастрацията за смешна, Джак.

Сръгах го с лакът.

— Това е защото си прилича с лоботомията.

— Виждаш ли? Не е смешно.

Но аз имах още смешки.

— До известна степен ми е жал за Бъд. Имам предвид, къде ли си слага ръцете, когато гледа телевизия?

— Не всички мъже се хващат долу, когато гледат телевизия.

— Или когато шофират?

Бенедикт погледна надолу и се хвана, че се намества. Стана червен като цвета, в който обикновено се печатат картичките за Свети Валентин.

— Не се бях хванал долу.

— А какво правеше? Само се проверяваше?

Той продължи упорито.

— Само проверявам дали са си тук.

Бенедикт се качи на магистралата. Когато червенината му малко поотмина, смени темата.

— В къщата на Корк намерихме някои наистина ужасни неща. В плевнята открихме заключена дървена кутия, цялата с малки дупчици. Когато я отворихме, вътре имаше следи от драскане. Затварял е вътре хора.

Потръпнах.

— Господи.

— Този човек е чудовище. Донякъде се обяснява защо синът му се е превърнал в това, което беше. Представяш ли си да израснеш в такава къща?

— Дори не искам да си помислям. Не ми е работа да разбирам тези откачалки. Работата ми е да ги хващам.

— Като не ги разбираш, по-лесно ли ги хващаш?

— Разбира се. Следващия път, когато видя човек с надписи „грешник“ по цялото тяло, ще го арестувам.

— Искаш ли да чуеш най-странното нещо, което намерихме? В банята. Ваната. Пълна до горе.

Отвърнах:

— С какво?

— С урина. Явно Корк е пишкал в тази вана от години.

— Това е отвратително.

— Става дори по-гадно. — Хърб направи физиономията на г-н Гадост. — До ваната имаше сапун и прогизнали от урина хавлии. Явно той си е вземал вани.

Масажирах слепоочията си. Това официално стана прекалено извратено за мен, за да го асимилирам.

Останалата част от пътуването прекарахме в състезание да накараме другия да повърне и до момента, когато Хърб ме остави пред нас, бях решила да откажа храната завинаги.

Като влязох в апартамента, Господин Фрискърс избяга от мен. Вероятно заради миризмата на умряло. Проверих за съобщения (нямаше такива) и напълних вана, в която излях всички масла, соли и пяна, които притежавах. Тъкмо се вмъкнах, мехурчетата бяха до ушите ми, когато телефонът звънна.

Оставих да се включи секретарят.

— Джак, Лейтъм е.

Изскочих от ваната и почти да срещна смъртта, защото се подхлъзнах на плочките, когато хванах телефона, останала без дъх.

— Лейтъм? Здравсти! Тъкмо се прибирам.

— Здравсти. Как си?

Смърдяща. Самотна. Депресирана. Замръзваща.

— Чудесно. Чудесно съм. Ами ти?

— Добре. Работата върви добре. Новият ми апартамент ми харесва много. Как е майка ти?

— Все още в кома.

— Това е ужасно. Съжалявам.

— Може ли да се видим? — захапах долната си устна. Беше ми толкова студено, че коленете ми се удряха.

— Разбира се. Би бяло чудесно, но аз се срещам с някого.

Щеше по-малко да ме боли, ако беше извадил сърцето ми с клещи. Стиснах очи и се опитах да звуча нормално.

— Чудесно. Как се казва?

— Мария.

— Мария. Чудесно. Чудесно име. Сериозно ли е?

— Срещаме се от няколко месеца и сега я поканих да се премести при мен.

Лейтъм покани и мен, но аз му отказах, защото съм „Кралицата на Всички тъпачки“.

— Ами... това е чудесно. Радвам се за теб.

— Въпреки това бих искал да те видя. Да наваксам. Да те видя как си.

И да ме чукаш, докато изгубя сваяст? Вместо това казах:

— Да, би било чудесно.

— Ще ти се обадя тези дни.

— Да. Разбира се. Ще се радвам.

— Чао, Джак. Радвам се, че се чухме.

— Да, аз също.

Той затвори.

Останах така за момент, зъбите ми тракаха, а след това се потопих във ваната си.

Моя беше вината, че е с Мария. Също както беше моя вината, че майка ми беше в кома. Тя живееше при мен и един престъпник, когото преследвах, проникна в апартамента ми и изкара гнева си върху нея.

Чудех се дали Бъд Корт имахте дамба с надпис „смотаняк“.

След като хубаво се накиснах, което не премахна напълно миризмата, се промъкнах в леглото си и се взирах в тавана с ясното съзнание, че никога няма да заспя.

Така че дори не се и опитвах.

ГЛАВА 24

— Ето, идва пишока. Отвори широко!

Д-р Мортън се опита да крещи, но не можеше — устата му бе пълна.

ГЛАВА 25

Сънят така и не се появи.

Изпълзях от леглото в шест сутринта, изкашлях няколко чернилки от белите си дробове, насила направих сто коремни преси и си взех душ. Цяла вечер бях прекарала в гледане на метеорологичния канал и там дадох достатъчно доказателства, според които денят щеше да е с разкъсана облачност и температура около 24 градуса.

Облякох сив костюм с панталон на Ралф Лорен, черна блуза с къси ръкави и чифт обувки на лек ток, които си купих в „Пейлес“. Щеше да мине известно време, преди да мога да обуя хубави обувки за работа.

Сложих си и малко парфюм „L’Air du temps“. Не бях много по парфюмите, но исках да прикрия миризмата на разложено, която все още беше полепнала по мен. Вечерта трябваше да се срещна с Хари Макглейд — Ако му намирисвах, нямаше да си трае и минута.

След като нахраних котката, която все още ме избягваше, претърсих килера си за някакви хранителни запаси и намерих няколко шоколада с боровинки и оризово брашно. Майка ми ги харесваше, а аз ги мразех. Но умирах от глад и затова насила изядох един.

Пъхнах още един в джоба си, махнах алармата и отворих вратата, за да тръгна. В момента, в който го направих, малък пакет, който беше подпрян на вратата, падна навътре.

Същият кафяв плик, който ми бе доставен в работата.

Извадих „Колт“-а, погледнах наляво, после надясно, след това се спуснах по коридора до стълбището.

Нямаше никого, когото да преследвам.

Върнах се в апартамента си, побутвайки плика с крак. След това намерих едни гумени ръкавици под мивката и сложих пакета на кухненската маса. Отворих го с нож за хляб и извадих отвътре обичайната ненадписана черна видео касета.

Какъв малък, безобиден, всекидневен предмет. Но мен ме изпълваше с ужас.

Първата касета беше без отпечатъци, но тъй като надеждата умира последна, аз я държах с крайчеца на облечената в ръкавица ръка. Занесох я в спалнята, сложих я във видеото и я пуснах.

Тази започваше с близък план на голи гърди на мъж. Седеше на стол, ръцете му бяха зад него, вероятно вързани с белезници.

Ръка в черна кожена ръкавица и с кожен маншет използва макетен нож, за да го прореже от едното зърно до другото. Виковете бяха толкова силни, че говорителите изпращяха. След това ръката се върна с клещи.

Шоколадчето се въртеше в стомаха ми. Натиснах бутона за бързо превъртане, като гледах на бърз каданс как на този беден човечец му одираха гърдите, след това гърба. Когато зверството приключи с дълбок разрез на сънната артерия, убиецът застана зад камерата и даде общ план, като разкри главата на човека.

Този път нямаше чувал. Лицето на жертвата бе ясно. И най-лошото, разпознаваемо. Д-р Франсис Мълруни. Ексцентричният, внимателен експерт по почерци. Човек, когото смятах за приятел.

Първо се ядосах. След това, като шамар, ме удари страхът.

Престъпникът бе убил Даян Корк и Франсис Мълруни, двама души, които бяха свързани със случая на Джинджифиловия мъж. Убиецът също така знаеше къде живеея.

Когато получих първата касета, го приех като перчене от негова страна. Виж какво мога да направя и не можете да ме хванете.

Втората касета е повече от перчене. Това бе очевидна заплаха. Той казваше „Ти си следващата“.

Сложих касетата и плика в нова найлонова торбичка за боклук и се отправих към кабинета на Мълруни, като внимателно наблюдавах в страничното огледало. Защо ми се струваше, че всяка откачалка в Чикаго знаеше къде живеея? Дали не им даваха адреса в Училището за серийни убийци?

Денят беше с разкъсана облачност, вероятно около 24 градуса. Едно на нула за метеорологичния канал.

Кабинетът на графолога бе на 59-та улица, в студентското градче „Хайд парк“ на Чикагския университет. Поех по „Лейк шор драйв“ на юг, карах дващсет минути и излязох при Музея на науката и индустрията на 57-ма, следвах „Стоуни айленд“ до 69-та. Студентското градче беше разположено на площ от пет преки,

озеленено, спокойно и осеяно с кафенета, магазини за ползвани книги и академична дейност. Но на юг от „Стоуни“ и на запад от „Дрексъл“ кварталите бързо станаха много опасни, с висока престъпност и центрове за спешна помощ на няколко пресечки.

Паркирах до един пожарен кран и влязох в старата сграда от кафяви тухли, където работеше Мълруни. Зад заоблени теглях стоеше дебел пазач. Имаше небрежен външен вид, с няколко брадички и приличаше на крастава жаба, кацнала на отровна гъба. Показах си значката, набраният гняв и страх бяха прилежно скътани зад професионализма.

— Къде е кабинетът на д-р Франсис Мълруни?

— Вторият етаж, последната врата. — Гласът му беше висок и хленчещ, съсипващ жабешкия мотив, който му прилягаше.

— Завключен ли е?

— Вероятно.

— Можете ли да го отворите?

— Разбира се.

Взехме асансьора, малко пространство, което побираше пет души или четири, ако бяха пълни колкото моя приятел охранител. Някой беше надраскал някакви псувни по неръждаемия стоманен панел до бутоните. Дори и нашите високо ценени бастиони на образованието не бяха имунизирани от хорица, за които „лайнният език“ беше висша комедия. Защо вандалите не цитираха Шекспир? С удоволствие бих прочела графити в ямбичен пентаметър.

— Скоро да са посещавали д-р Мълруни?

— Студенти.

— А възрастни?

— Не.

— Да сте виждал този човек да се навърта наоколо?

— Не.

— Кога за последен път видяхте д-р Мълруни?

— Вчера следобед. Напусна сградата както обикновено, около един следобед.

— Притеснен ли изглеждаше? Изплашен? Разсеян?

— Изглеждаше си нормално.

Вратата се отвори. Първи влезе охранителят и ме поведе по коридор с тънки пердета към врата с орнаменти, която бих могла да

отворя само като кихна. Първите два ключа не станаха, но последният беше точният.

Благодарих му и той се оттегли. Кабинетът не беше по-широк от асансьора и определено бе по-претъпкан. И четирите стени бяха заети от отрупани с книги рафтове. В единия ъгъл имаше бюро, покрито с листове хартия, папки и данни. На бюрото имаше стар модел „Дел“, мониторът едвам се забелязваше от налепени бележки, скрийнсейвърът беше подскачащото лого на „Майкрософт“.

Натиснах мишката и се появи екран, който беше почти толкова претрупан, колкото и бюрото. Натиснах бутона за електронната му поща и прочетох няколко имейла. Нямаше нищо интересно. След това натиснах старт менюто и потърсих кои са последно използваните документи. И там нямаше нищо.

След това претърсих бюрото му и открих комбиниран със секретар телефон, затрупан от куп студентски доклади. Цифрата 4 мигаше на екрана. Натиснах „плей“ и започнах да преглеждам чекмеджетата.

Първото съобщение беше от мен, с което отменях нашата уговорка. Машината издаде звук и започна следващото съобщение.

— ... ще умреш...

Гласът шепнеше и едвам се улавяше на записа. След няколко секунди тишина се чу сигналът.

— ... днес...

Още тишина. Още един сигнал. Намерих къде е копчето за звука и го увеличих.

— ... хареса ли ти видеото, Джак? Ти ще си следващата...

Това наистина ме изкара от нерви. Натиснах „плей“ и го прослушах още веднъж. Не беше възможно да се определи пола на говорещия. Опитах се да намеря откъде се изважда касетата, за да я запазя, но този модел нямаше касета, а записваше дигитално. Шепотът можеше да бъде свален, но не знаех дали като изключа машината от мрежата няма да изтрия цялата информация на чипа. Оставих секретаря да стои така.

Бюрото не разкриваше никакви тайни, като изключим един ключ с кръгъл зелен етикет, който Мълруни грижливо бе надписал „Резерва за вкъщи“.

Сложих ключа в джоба си, затворих вратата и се отправих по стълбите към жабока.

— Трябва ми домашния адрес на д-р Мълруни.

Извади дебела черна папка с надпис „Ръководство на факултета“ и научих, че Мълруни живееше на една пресечка разстояние, на 58-а.

Разходката бе приятна, въпреки че евтините ми обувки ми стискаха на пръстите. Сградата, където живееше Мълруни, беше с апартаменти, на три нива, двама наематели на етаж. Ключът, който бях взела, стана и за входната врата, и за неговия апартамент, който беше на приземния етаж. Първо почуках, в случай че имаше куче, и когато не се чу никакъв звук отвътре, влязох.

Домът му беше пълна противоположност на кабинета — всичко бе подредено и чисто. Доста подробно огледах мястото, като започнах от кухнята, след това спалнята, банята и всекидневната.

Както и в кабинета му, не открих следи от борба. За разлика от кабинета му, тук нямаше съобщения на секретаря.

Намерих бележник с адреси, сложих го в джоба си и заключих вратата на излизане.

Отвлечането на човек не е сложна работа. Мълруни беше лесна плячка, слаб и нисък. По-скоро разсъдлив човек, отколкото да налита на бой. Един едър мъж спокойно може да го набута в кола или в камион само за броени секунди, и то без да предизвика хорското внимание. А може да е бил упоен или подмамен, или да е отишъл някъде с човек, на когото има доверие.

Застанах на бордюра и се обадох на полицай Хайек от Криминологичната лаборатория, за да разбере дали можеше по-късно да мине през кабинета на д-р Мълруни и да види какво може да направи със секретаря му. Обеща ми да отиде.

— ... хареса ли ти видеото, Джак? Ти си следващата...

Потръпнах.

Не бях мишена за пръв път, но не бях и свикнала с това усещане.

Върнах се до колата си, като внимателно наблюдавах какво се случва около мен.

ГЛАВА 26

Хърб ме чакаше в кабинета ми. Беше в добро настроение и беше гушнал наполовина пълна голяма торба с гризини. По мустака му на морж имаше доста оранжевеещи нюанси. Те съвпадаха с оранжевата вратовръзка. Така със сигурност знаех, че Хърб не е убиецът; с оранжевите си пръсти и оранжевата блуза той би оставил доста лесно проследима улика.

— Добро утро, Джак! Изглеждаш притеснена. Видя ли се с капитана?

— Търси ли ме?

— Така се говори в управлението.

Супер. Оставих торбата за боклук с последната касета на бюрото си, казах на Хърб, че ще се върна след пет минути и се насочих към кабинета на капитан Бейнс.

Както предполагам, Бейнс не ме посрещна с цветя и прегръдка. Като ме видя, голямата вена на челото му изскочи и го чух как изскърца със зъби; не беше симфонията на радостта.

— По дяволите. Даниелс. Спомням си, че ти наредих да се оттеглиш от случая. Ти спомняш ли си същото?

— Да, капитане.

— И оттогава беше въввлечена в палеж, арест с висока степен на приоритет извън твоята юрисдикция и физиономията ти е по всички национални канали, където обяснявал на медиите как ще си завреш крака в колективния им задник.

— Излъчили ли са това в ефир?

Бейнс ми направи физиономия. И аз му отвърнах. Поне не спомена стрелбата в къщата на Даян Корк. Когато полицаи предава оръжието си, винаги се прави вътрешно разследване и задължително посещава психиатър. Нямах време и за двете.

— Отстранена си, Джак. Със заплата. Рапорт при комисаря утре в девет сутринта.

— Какво? — това беше удар под кръста. — По какво обвинение?

— Има ли значение? Избери си едно. Какво ще кажеш за непристойно поведение? Неподчинение? Да се държиш като идиот по „CNN“? Началникът на полицията иска поста ти, а ти явно искаш да му го дадеш. Остави ми значката и оръжието си.

Бях толкова бясна, че можех да плюя. Заговорих през зъби.

— Не е подходящият момент. Той е след мен.

— Кой?

— Убиецът.

— Убиецът е в Индиана, в кома. Случаят е приключен. Вземи си една седмица почивка и нека целият шум премине.

— Бъд Корк не е мъжът, когото преследваме. Престъпникът мина през апартамента ми вчера и ми остави още една касета. На нея е заснето как д-р Мълруни е одран жив.

Гневът на лицето на капитана се смекчи. Той беше заменен с нещо като уморена тъга. Когато проговори нямаше и следа от гняв:

— Мъртъв ли е?

— Спомняте ли си го?

— Аз бях този, който го помоли да ни съдейства по случая с Чарлз Корк.

— Е, имам тридесет минути пълнозвучно крещене на неговата агонизираща, ужасна смърт. И това беше оставено в дома ми, капитане. Аз съм мишена. Не можете да ме отстраните точно сега.

Бейнс не ме слушаше.

— Франсис ми беше братовчед — каза с приглушен глас. — Гледал съм го, когато бяхме деца.

— Съжалявам — не бях сигурна какво още мога да кажа. — Някога не го е споменавал.

— Ти ли го въвлече в това?

— Имах уговорка с него, но трябваше да я отложя. Мисля, че той е знаел, че някой го дебне, но нищо не ми е споменавал. Имаше няколко заплахи на телефонния му секретар в кабинета му. Същият човек заплашва и мен с убийство.

Бейнс сложи ръце на бюрото с разперени пръсти, и се съсредоточи върху тях.

— Знам, че отстраняването е пълна глупост, Джак. Нямам власт върху това. Но все още не са оформени документите, не са повдигнати официално обвиненията.

— С колко време разполагам?

— Два, може би три дни. Можеш да обжалваш, разбира се. Свържи се с човека от синдикатите. Искай да има изслушване, но си отстранена със заплащане. Едва ли ще получиш много състрадание.

— Началникът може, ако иска да ме отстрани за година, но след като хвана този убиец.

Бейнс кимна. Изглеждаше по-малък от обикновено.

— Никога не сме провеждали този разговор. Тръгвай и хвани това животно. И се пази от телевизията или и двамата ще изгубим работата си.

Бръкнах в джоба си и поставих адресното тефтерче на Мълруни на бюрото му.

— Искате ли да информирате семейството му?

— Аз съм част от проклетото му семейство!

Изчаках.

— Аз ще се обадя. — Бейнс взе тефтерчето.

Обратно в кабинета си разказах подробно всичко на Бенедикт.

— Бейнс е кариерист. Иска да стане началник на полицията. Няма да си заложи главата заради теб, Джак.

— Той е добро ченге.

— Той е политик. Помията се стича бавно. Ако началникът те иска уволнена, ще те махнат.

— Ще оспорвам. Неоправдано отстраняване. Дискриминация.

— Не, няма. Не си такъв човек. — Гледаше торбата за боклук върху бюрото ми. — Не успя да намериш подходяща дамска чанта ли?

— Получих още една касета тази сутрин. Графологът — как го одират.

Хърб потръпва. Не исках да гледам касетата още веднъж толкова скоро, но сложих ръкавица и я пъхнах във видеорекордера.

След като изгледа три минути, Хърб се извини и отиде до мъжката тоалетна.

Насилих се да бъда аналитична. Спрях кадъра на ръкавиците, като се опитвах да прочета етикета на маншета. Спрях кадъра и на клещите, като се опитвах да определя техния производител. Беше невъзможно да оставя настрана емоциите, но го дължах на д-р Мълруни и се опитвах да си свърша възможно най-професионално работата.

До края на записа все още нямах никакви следи и се тресях от отвращение.

Няколко минути се опитвах да се успокоя и да се дистанцирам от образите. Телефонът иззвъня и ми изкара ангелите.

— Здравсти, Джаки. С какво си облечена?

Хари Макглейд.

— С лошо настроение.

— Ще се видим ли по-късно?

— За съжаление.

— Какво ще кажеш в три следобед?

— На работа съм.

— Вземи си почивен ден. Заслужила си го. Ще се видим в „Мон ами Габи“ на „Линкълн парк уест“. Направил съм резервация на името Бътшиц. Нали ще си водиш кавалер?

— Надявам се. — Фин не се беше обадил досега.

— Наеми, ако се налага. Или доведи дебелия си партньор. Кажу ми, че храната е безплатна; ще тича дотам.

— Чао, Хари.

— Не закъснявай. Ако закъснееш, ще се постарая да направят продължение с твоята телевизионна героиня.

Затвори. Потърсих аспири и намерих шишето точно в момента, когато влязоха федералните. Е, само един федерален.

Кимна ми, облечен в същия сив костюм, в който беше и преди няколко дни. Или може би в напълно различен сив костюм, който обаче изглеждаше като другия.

— Лейтенант Даниелс. Как сте?

Бях уморена и в кофти настроение, и нямах нерви да страдам от чуждата глупост.

— Не сте дошли в подходящ момент, агент Кърси.

— Аз съм Дейли.

— Къде е партньорът ви? Не сте ли винаги един до друг, да си държите ръцете?

— Той поддържа връзката между ОБИ и Полицейското управление в Гари, което разследва убийствата на Бъд Корк. А и нашата връзка е напълно професионална.

— Значи не се размачквате нежно в края на дългия работен ден, докато охранявате личната ни свобода?

Устните му се изкривиха в нещо между гримаса и трепване.

— Ясно. Опитвайте се да задържите нещата под контрол, като недооценявате моята мъжественост.

Широко отворих очи.

— Леле. От вас, момчета, нищо не може да се скрие.

— А сега сте саркастична, за да разклатите професионализма ми.

— Сякаш съм поставена под микроскоп. Всички предмети, които сте учили в Куантико, са ви дали невероятен поглед върху човешката същност. А сега какво правя?

— Показвате ми среден пръст.

Хърб се върна, леко прежълтял. Проучи ситуацията.

— Да не прекъсвам момент на интимност?

— Специален агент Дейли тъкмо си тръгваше. Трябва да преследва една самба група.

Дейли прочисти гърлото си.

— Според нас Джинджифиловият мъж не е работил сам.

Това прикова вниманието ми.

— Какво имате предвид?

— След като направихме внимателен анализ на дванайсетте касети с убийствата на Чарлз Корк установихме, че записите са направени с две различни камери. Всяка марка остава специфичен отпечатък, когато се завърти електромагнитна лента.

Вдигнах ръка:

— Спестете ни детайлите. Какво значение има, ако са били две камери? Използвал е едната известно време, счупил я е, след това е купил още една.

— На намерената в къщата на Чарлз Корк камера съответстват шест касети. Другите шест са направени на друга машина, на RCA DSP3. Последната касета, която ни изпратихте, е също направена на RCA DSP3. Това е стар модел, излязъл от употреба преди години.

Това беше предизвикателна информация, но не достатъчно, за да ме развълнува.

— Сигурна съм, че са продали хиляди от този модел. Има ли някакъв шанс да се докаже, че записите са направени от една и съща камера?

— Не и с абсолютна сигурност, но нека ви покажа нещо. Имате ли DVD — плейър?

— Не е заложено в бюджета ни тази година.

Специален агент Дейли сложи куфарчето на бюрото ми и го отвори. Със сигурност имаше мини DVD вътре. Отне му минута да го свърже с телевизора ми и след това сложи диск.

— Това е от една от касетите на RCA. Номер 7, която Чарлз Корк е кръстил „Свежа плът“. Изчистихме я и я пренесохме на дигитален носител. Обикновено видеокасетата е с аналогов сигнал, затова по време на прехвърлянето...

— Без технически термини, моля.

— Добре. Просто изгледайте това и ми кажете какво забелязвате.

Тази касета не бях гледала, а нямах и желание да го правя. Дейли взе дистанционно от куфарчето си, натисна няколко бутона и на телевизора се показва Чарлз Корк, който брутално налагаше вързана жена. Ударите продължаваха, а камерата даваше все по-близък план, докато можеше ясно да се видят белезите, които Корк оставя.

Дейли спря видеото.

— Забелязахте ли го?

— Видях как пребиват една жена. Това е отвратително.

— Разбира се, че е отвратителна. Но какво още видяхте?

Пусна сцената от същото място и отново станахме свидетели на зверството, като отначало Корк беше в цял ръст, а накрая беше в толкова близък план, че можехме да видим потта по него.

Хърб посочи екрана.

— Близкият план.

Сега разбрах. Корк беше пред камерата. Ако той беше отпред, кой тогава даваше близкия план?

Сега се развълнувах.

— Това автоматично настройване ли е? — попитах. — Или с дистанционно?

— Този модел камери нямат такъв, но не е само това. Анализирахме кадър по кадър. Камерата е монтирана на триножник, но в началото на приближаването на образа се разклаща леко. Все едно отзад стои някой и натиска бутона за фокуса.

— Джинджифиловият мъж си е имал партньор.

Дейли кимна натъжен.

Седнах на бюрото си. Бъд Корк, въпреки че е сериен убиец, не би могъл да бъде съучастник на Чарлз Корк. Когато получих касетата тази

сутрин, Бъд беше в кома. А и човекът, който бе записал убийството на Даян Корк, държеше здраво камерата; Бъд се тресеше от паркинсон.

— Кой е? — попита Хърб.

— Открихме, че Бъд Корк е съжителствал на семейни начала с жена цели дванайсет години. Тя излежава доживотна присъда за предумишлено убийство — нарязала е на парчета момиче, защото е мислела, че спи с Бъд.

— Все още ли е в затвора?

— Да. И тя има син. Знаем, че е бил една година по-малък от Чарлз и са живели заедно за известно време.

— Помниш ли какво каза вчера Бъд Корк? — сръга ме Хърб. — „Нямам плът от плътта ми“. Това дете е живяло в къщата му, но не е било син на Корк.

Опитах се да си представя две малки момчета, които са израснали в адската къща на Бъд Корк. И двете трябва да са доста осакатени. Възможно е да са разчитали едно на друго. Да са свързани. Може би са развили еднакви отвратителни апетити.

— Къде е този човек сега?

— Не можем да го открием. Последният известен адрес е в Мичиган.

— Има ли досие?

Дейли спря за момент.

— Нападение и побой. Влизане с взлом. Въроръжен грабеж. Изнасилване. Имал е няколко престоя в затвора, но преди три години човекът просто изчезва.

— Питайте ли майка му къде може да е?

— Още не. За днес специалният агент, който отговаря за Чикагския офис ме изпраща в Гари, за да подпомагам дейността на агент Кърси.

Сега това щедро споделяне на информация ми стана ясно.

— Дошли сте при нас, защото сте знаели, че ще искаме да я разпитаем.

Специален агент Дейли се усмихна.

— Всички сме от един отбор, нали така?

— Добре. Как се казва и къде е в момента?

Дейли стана уклончив. Изразих очевидното:

— Искате нещо в замяна.

— Отрядът за проучване на поведението е малко съкратен. Национална сигурност получава цялото финансиране. Трябва да намалят състава ни. Един голям удар би предотвратил това.

— Искате да оберете лаврите.

Дейли кимна.

— Имаме желание да ги споделим, но искаме да участваме. Ако ви дам името на жената и намерите къде е синът ѝ, искаме да участваме при ареста.

— Това не важи ли само в случаите, когато се излиза извън пределите на щата?

— И въпреки това можем да бъдем на мястото в да се усмихваме приветливо пред камерите.

Отрязах го.

— Сами ще си я намерим.

— Възможно е, но няма да е така лесно. Нямаме достъп до цялата информация, до която ние имаме. Ще ви трябва разрешителна заповед, за да получите кладите. А всичко това ще отнеме време.

Погледнах Хърб. Той сви рамене.

— Съгласна съм. — Стиснахме си ръцете. — Как се казва?

— Името ѝ е Лорна Хънт Елисън. В момента е в Женския затвор на Индиана в Индианаполис. Синът ѝ се казва Калев.

Записах си информацията и извадих касетата от видеото.

— Тази сутрин получих още една касета. На нея е записана смъртта на експерта по почерци, който ми помагаше със случая на Джинджифиловия мъж.

Дейли повдигна вежда.

— Според вас на първата касета е убита Даян Корк, нали така?

— Нямаме тяло, но татуировката съвпада. А и някой подпали къщата ѝ, когато се появих. Трудно ми е да повярвам, че е чиста случайност.

— И ние така смятаме. Както не е съвпадение, че е убит експертът по почерци. Явно съучастникът на Джинджифиловия мъж си набелязва хора, които са свързани със случая. Кой още е участвал?

— Хари Макглейд очевидно. Помогна и един мъж на име Финъс Троут. Няколко души от съдебна медицина — Фил Бласки и Макс Хюз. Доста полицаи от моя район, които дежуреха. Колеги от полицията в Ивънстън.

— И ние. — Агент Дейли се намуси. — И ние сме в списъка му.

ГЛАВА 27

Индианаполис беше само на 3–4 часа път. С Хърб се уговорихме с началника на затвора да посетим Лорна утре следобед. Индианаполис беше и родният град на Майк Майерс, който бе наел „Еклипс“-а. След като видим Лорна, можехме да посетим неговата къща.

Все още не се бях чула с Фин. Хърб страстно ненавиждаше Хари и дори безплатната храна не би могла да го убеди да застане до частния детектив. Напълно безсмислено беше упражнението да измисля кого да доведе. Нямах приятели. От месеци не се срещах с мъже. Работата ми бе моят живот.

Помислих си с насмешка кого ли бих поканила за кум, ако някога се омъжвах. В това отношение бях в същото положение като Макглейд.

Не че някога ще ми се случи подобно нещо.

— Ще ядеш ли това?

Хърб сочеше шоколадчето с боровинки, което се показваше от джоба на якето ми.

Подадох му опаковката. Отхапа си плахо.

— Ужасно е.

— Знам.

— Толкова е малко.

Изяде го, след това смени петдоларова банкнота за дребни, за да направи своя, както го наричаше, „Поход на въглехидратите“ — разходка до автомата за храна.

— Искаш ли нещо?

— Не.

— Ще мина по-късно.

— Хърб... кажи ми като излязат резултатите от биопсията.

Обадих се в Полицейското управление на Детройт и ги помолих да ми дадат цялата информация, която имаха за Калев Елисън. Буквално повториха това, което Дейли вече ми беше казал. Елисън беше типичен насилник, който бе изчезнал от лицето на земята.

— Може да е заровен някъде — ми каза полицаят, с когото разговарях. — Няма да е голяма загуба.

Помолих го да изпрати по факса досието на Калев, което се оказва комплект от „Най-добрите хитове“ от арестите за извършени углавни престъпления. Ако предположехме, че Калев не лежи в някой изкоп, сега щеше да е 37 — 38-годишен, около 90 кг, червеникава коса и с много татуировки.

Пренастроих се и започнах да търся следи и да преглеждам докладите, които бях оставила настрана, като започнах с пожара онзи ден.

Три часа по-късно не виждах нищо и ми се спеше. Телефонът ме извади от ступора.

— Здравсти, Джак. Фин е.

Какво облекчение.

— Хей. Благодаря ти, че се обади.

— Къде ни е срещата?

— В „Мон ами Габи“, френски ресторант в „Линкълн парк“. В три часа. Направени са резервации на името на Бътшиц.

— Ама че име.

— Не е истинско. Хари си мисли, че е оригинален.

— Ще се видим в три.

Затвори. Прозях се, протегнах се и си погледнах часовника. Беше 12:30 ч. Време да се пускам по вълнуващата бърза лента на писането на доклад.

Процесът беше толкова изтощителен, че аз напълно се приспах. Някой ме изтръгна от дрямката след известно време.

— Джак. Спиш ли?

Отворих си очите и се фокусирах върху Хърб.

— Вече не.

— Извинявай. Не исках да те притеснявам. Отивам си вкъщи.

Премина бърза вълна на паника и си погледнах часовника. Три и десет.

— По дяволите! Закъснях. — Погледнах Хърб. — Защо си отиваш вкъщи толкова рано?

— Получих резултатите от биопсията си. — Лицето му се разля в широка усмивка. — Доброкачествен. С Бърнис ще празнуваме.

Усмихнах се широко и прегърнах партньора си.

— Това е страхотно, Хърб. Поздравления. Утре рано ще тръгнем за Индиана.

Буквално излетях покрай Хърб по стълбите, скочих в моята „Нова“, сложих лампата и пуснах сирената.

Въпреки че ми правеха път на улицата, не успях да стигна до „Мон ами Габи“ преди четири без петнайсет. Набързо се оправих в страничното огледало, хвърлих на пиколото ключовете и влязох в изискания хотел „Белдън Стратфорд“.

Ресторантът беше разположен в лявата част на фоайето, влизаше се по няколко тапицирани стълби. Беше доста изискан френски ресторант; излишно пояснение, защото евтини френски ресторанти нямаше. Малък, интимен, с колосани покривки на масите и количка с вина, която струваше повече от един „Мерцедес“. Свенливо изрекох на облечената в смокинг управителка името на резервацията и тя ме поведе през десетина или повече маси, всичките заети.

Докато вървахме към масата, в ума си разигравах най-лошите сценарии, повечето от които включваха как Фин убива Хари.

Представете си учудването ми, когато забелязах масата им и чух смях.

— Джаци! — Хари ме посрещна с тон, по-висок, отколкото се предполагаше за това място. — Ела! Сядай! Запознай се с моята любима!

Забелязах Фин, който изглеждаше доста добре в сиво-черното си сако и в светлосивата си риза, закопчана до долу, с изключение на копчето на яката. Усмихна ми се приятно.

Хари стана, за да ме поздрави — нещо, което досега не се бе случвало, същото направи и Фин. Макглейд плесна ръката ми, все едно току-що се връщах от война, а лицето му сияеше от щастие. Беше облечен в поредния намачкан костюм, но ризата му беше колосана и кърпичката в малкото му джобче си пасваше с вратовръзката.

Любимата на Хари не стана, но ме дари с ослепителна усмивка. Аз отвърнах още по-сърдечно.

Всъщност, жената беше сладка. Прекрасна кожа, деликатен нос, плътни устни, високи скули, дълбоки сини очи, гъста черна коса и къса прическа.

— Джак Даниелс, запознай се с моята годеница — Холи Фрейкс.

Хали подаде ръка — ноктите ѝ бяха перфектни. Имаше здраво, стегнато ръкостискане.

— Значи това е известната Джак Даниелс. Доста си различна от телевизионната героиня. Костюмът ти ми харесва.

— Благодаря! — Де да се бях нагласила още малко. Кремавата ѝ копринена блуза беше разкошна и разкриваше доста добре прекрасната ѝ фигура. Разгледах я по-надолу и видях същия цвят пола и чанта, която със сигурност беше „Прада“. Такава вещ струваше повече от всичките ми принадлежности, събрани на едно място.

— Радвам се да се запознаем, Холи. Ти също изглеждаш прекрасно.

Усмивката на Холи стана по-ярка.

— Емануел Унгаро. Просто го обожавам, а ти?

— Само от витрините. — Емануел Унгаро не се беше появявал по „Хоум шопинг к्लъб“ все още. Отпуснах се.

Седнах между мъжете, сложих салфетката в скута си и още веднъж погледнах Фин.

— Холи тъкмо ни разказваше една история за издирване. — Макглейд я потупа по ръката. — Продължавай, скъпа.

— Ловец на глави ли си? — попитах аз.

— Частен детектив. Като Хари. Понякога издирвам и задлъжнели хора, за да поддържам тръпката. Докъде бях стигнала, мили?

— Беше го приклещила в уличката.

— Точно така. Глупакът не искаше да се подчини, въпреки че бях извадила пистолета си. Каза ми да го застрелям.

— Какво беше престъплението? — очите на Фин бяха като на кутре.

— Нападение. Обичаше да удря жени. Е, лично аз нямах нищо против да изпразня няколко пълнителя в този кучи син. Заслужаваше си го. Но не беше въоръжен, а и местните полицаи едва ли щяха да ме подкрепят. Затова стрелях два пъти, покрай главата му, за да привлека вниманието му. А човекът се бе втренчил в мен, не помръдва.

Холи разказваше по изключително интригуващ начин историята, очите ѝ бяха широко отворени, а ръцете ѝ непрестанно жестикулираха, за да придадат по-голяма сила на думите.

Веднага ми стана неприятна. На масата имаше бутилка червено вино, сипах си една чаша и пийнах хубава глътка.

— И така, стрелях още веднъж — между краката му.
— На какво разстояние беше? — попита Фин.
— На шест метра.
— Холи е изключителен стрелец — добави Хари.
— Стрелкиня — поправи го Холи. — Спечелила съм няколко трофея. Нищо особено.
— И аз. Шампион съм в областта.
Аз ли казах това? Господи, Джак, толкова ли несигурни се чувстваме?
— Какъв имаш? — попита ме Холи.
— 38-и калибър. „Колт“.
Набърчи нос.
— Какъв е, с петсантиметрова цев ли?
Знаех за какво намеква. Късото дуло на 38-и калибър не беше добро за точна стрелба.
— В работата ми никога не се е налагало да стрелям на повече от 3 метра разстояние. По-късото дуло означава по-бързо изваждане. На състезанията за пистолети стрелях с 22-калибров „Смит и Уесън“, 2206.
— Надеждно оръжие. Аз предпочитам пистолета „Римфайър“, 41-ви калибър.
— Той не е ли с по-къса цев?
— Сантиметър по-къс от 2206 и 33 грама по-тежък. Но ми харесва как се захваща дръжката и мисля, че е доста добре балансирано оръжие.
Добре познаваше пистолета си, което я правеше дори по-досадна.
— И така, какво стана по-нататък? — попита Фин.
Холи се ухили.
— Е, вероятно бях пропуснала малкия му на около пет сантиметра, а това би изкарало ангелите на повечето мъже, но този продължаваше да си стои. А единственият начин, по който можех да си получа парите от възложителя си, бе да го доведа, а той беше по-тежък от мен поне с 45 килограма и не се страхуваше от оръжия.
Усмивката на Хари беше на път да разцепи лицето му.
— Следващата част ми е любима. Разкажи им какво си направила, скъпа.

— Свалих оръжието, отидох до изрода и го попитах дали е левичар или десничар.

— И какво ти отговори? — попита този път Хари, който сякаш се бе превърнал в Ед Макмахон.

— Каза ми, че съм кучка и че не е моя работа.

— И какво направи после?

Аз знам какво направих. Пийнах още вино.

Холи отпи също малко вино. И Фин, и Хари се пресегнаха за бутилката, за да ѝ напълнят чашата. Фин изпревари.

Оставих празната си чаша на масата.

Никой не я напълни.

— Ами, казах му, че първоначално съм искала да му счупя непотребната ръка, но след като не ми казва — ще трябва да счупя и двете.

Хари пак плесна с ръце и издаде неподходящ за мястото звук.

— И какво направи той?

— Изсмя ми се в лицето.

— А ти какво направи?

Усмивката и бе дискретна.

— Счупих му и двете ръце.

Хари се засмя, а Фин се присъедини. Една от сервитьорките дойде и ми напълни чашата с вино и ме попита дали искам още една бутилка. Кимнах ѝ енергично.

Хари ме сръга.

— Холи е експерт по бойни изкуства.

— Така ли? — имитирах интерес. — Какъв стил?

Сви рамене.

— Таекуон-до. Трети дан, черен колан, но вече не тренирам така често.

Аз имах само първи дан. Пих още вино и опитах хляба. Беше прекрасен.

— Е, къде се запознахте? — попита Фин.

Макглейд изпусна въздуха от гръдния си кош.

— „Ай кон“. Това е най-голямото събрание на частите детективи. Тази година беше в Чикаго, през февруари. Седях до нея по време на лекция за подслушвателните устройства и тя разпозна името ми от телевизионните серии.

— Срецнали сте се преди два месеца? — казах аз през хляба в устата си. — Не е ли малко прибързано да скачате веднага в брака?

— Защо да чакаме? — Холи се пресегна и хвана ръката на Макглейд. — Няма да станем по-млади.

Направих се на ударена.

— Това е нелепо. На колко години си — на 30?

— Благодаря ти много — Холи ме потупа по ръката. — На 48 съм.

Е, сега наистина я мразех.

Сервитьорката пак се появи с още вино и след едно прекрасно представяне на виното ни предложи специалитета на деня. Изключих я и се опитвах да разбера какво, по дяволите, намираше в Хари. Вероятно беше богат заради сериала, но всичките пари на света не можеха да компенсират факта, че Макглейд беше най-неприятният, безпардонен и досаден човек, който винаги си пукаше кокалчетата, а Холи, всъщност, изглеждаше идеална.

Поръчахме. Холи удостои момчетата с още геройски разкази. Аз пиех. След четвъртата чаша директно попитах:

— Холи, трябва да ми кажеш. Какво, за бога, правиш с Макглейд?

— Какво имаш предвид?

Жестикулирах без говор и накрая казах:

— Ами, погледни го само.

Холи сложи ръка върху главата на Хари и разреши къдравата му кестенява коса.

— Разсмива ме.

Макглейд лапна парче хляб, голямо колкото юмука му.

— А и съм надарен като белуга. Само че имам повече коса.

Целунаха се. Извъртях очи. И аз бях част от цирка. Поне като се разведе ще получи прилично обезщетение.

Вечерята пристигна и вероятно беше прекрасна, но имах твърде много грижи, за да забележа. От вино преминах на кафе, защото трябваше да шофирам, а Холи беше хванала ръката на Фин и с приглушен глас като за песента „Честит рожден ден, г-н президент“ го попита, дали ще я удостои с честта да бъде неин кум след два дни на сватбата.

Фин, разбира се, се съгласи. Ако го беше помолила да си отреже краката, сигурно щеше да тича за резачка.

— А на теб, Джак, ти благодаря искрено, че ще си от страната на Хари.

Каза го така естествено, че направо ѝ повярвах.

— Удоволствието е мое — казах почти искрено аз.

Дори и да беше усетила, Холи не каза нищо.

— Знаеш ли, утре следобед имам малко свободно време. За първи път от дни насам.

Хари се ухили и ѝ държеше ръката.

— Не обичам да я изпускам от поглед за дълго време.

Холи също му се ухили. Любовта със сигурност е отвратителна.

— Както и да е, Джак, не съм стреляла от ужасно много време. Искаш ли да изпразним няколко пълнителя?

— Разбира се — не знаех какво друго да кажа. — Мини през управлението утре към пет. Ще отидем на стрелбището.

Не знаех защо прави тези усилия и още по-малко защо аз ѝ отвърнах. Защото нямах приятели? Или защото все още не разбирах как такава прекрасна жена се омъжва за Хари?

Или може би заради желанието да получи доза удовлетворение като я бия по точки на мишените?

Ядохме и десерт, още кафе, след което Холи се изправи и отиде до тоалетната.

— Е? — Хари ме сръга с лакът в ръката. — Какво мислиш за нея? Каква кобилка, нали?

Извъртях очи.

— Да, Хари, истинска кобилка е.

— Ами ти, Джим?

— Фин.

— Фин. Същинска златна мина разработвам, нали?

— Чудесна е. — Фин ме погледна, за втори път тази вечер, с питащи очи.

Хари сръбна малко кафе, като изля част от него върху ризата си.

— Аз със сигурност съм най-щастливият човек, който някога е живял. Тя е красива, умна, забавна, а сексът е умопомрачителен. Не носи бельо. Представяш ли си? Ще пиша на „Пентхаус“.

Холи се върна, Макглейд плати сметката, всички се запрегръщахме, някои малко по-силно от другите. Пиколото докара първо колата на Хари и с Холи се отдалечиха с бибиткане и махане с ръце.

— Това не е истина — каза Фин, докато стояхме във фоайето.

— Кое?

— Макглейд. Този човек е идиот. Всъщност, да го наричам идиот е обидно за останалите идиоти. Какво, за бога, прави тя с него?

— Макглейд е богат. Може да е златотърсачка.

— Може и да си права, но със сигурност не го обича.

— Защо мислиш така?

— Хайде, Джак. Кой ще се влюби в него? Ако аз трябваше да прекарам насаме с него десет минути щях да се застрелям. Или да застрелям него.

Пиколото докара моята кола.

— Някъде бях чела, че хубавите жени често са самотни, защото мъжете се страхуват да ги доближат.

На това ми отвърнаха със сумтене.

— Осъзнай се, Джак. Огледа ли се в ресторанта? Всеки с Y-хромозоми я изпиваше с поглед. Холи не е страдала от липса на компания никога в живота си.

Това ме накара да се почувствам доста по-добре.

— Да те закарам ли някъде?

— Не, ще се оправя. До понеделник, Джак.

— Благодаря ти, че дойде, Фин. Длъжник съм ти.

— Беше забавно. Ей, нали не харесваш Макглейд?

— Той е като братът, когото никога не съм искала.

— Ако го сполети някакъв неприятен инцидент, нали няма да страдаш?

Не знаех дали Фин се шегува, или не. Дадох бакшиш на пиколото, качих се в колата и отворих прозореца.

— Не можеш да го убиеш, преди да ме е махнал от сериала.

— Разбрано. Изглеждаше чудесно тази вечер, Джак.

— Радвам се, че някой е забелязал — казах аз, но след като вече бях потеглила.

ГЛАВА 28

Сержант Хърб Бенедикт потупа леко спящата си жена по хълбока и се измъкна от леглото. Малко след полунощ е, а това е перфектното време за среднощна закуска.

Промъква се до вратата — къщата е стара и подът пука като писъците на прокълнатите. Бърнис има лек сън. За вечеря направи чудесни ребърца и бяха останали малко. Ако я събуди, ще трябва да ги раздели с нея.

Бавно слезе по стълбите, сякаш стъпва върху черупки от яйца. Не светна лампите. Няма нужда. Живееше в къщата от години и можеше да се ориентира пипнешком.

Подът на кухнята е хлъзгав за босите му крака. Веднъж седмично Бърнис полира плочките, а табаните му са сухи и ухабени. Няколко пъти за малко да се приземи на пода, докато е на среднощните си посещения до хладилника.

Този път успя да се задържи, взе пластмасовата купа с месото и картофите от хладилника, почуди се дали трябва да ги топли на микровълновата, или може директно оттам да си хапва.

Кухнята е студена, затова отиде към микровълновата. Настрои я на една минута — достатъчно, за да позатопли храната, и отвори чекмеджето с приборите, за да си вземе вилица.

Откъм всекидневната се разнесе проскърцваме.

Хърб замръзна на място. Веднага разбра, че звукът е направен от човек и този човек не е Бърнис, защото щеше да я чуе като слиза по стълбите. Осветлението не е пуснато, но се вижда светлината от микровълновата печка. Бързо погледна от кухнята към всекидневната и видя как пердетата се мърдат. Прозорецът е отворен и вятърът влизаше вътре. Ето защо е студено в кухнята. Ето как е влязъл и човекът в къщата.

Оръжието на Бенедикт е горе, до леглото. Държи го там, в случай че някой се опита да проникне в къщата. Каква ирония. Кой да предположи, че трябва да слиза въоръжен, за да си дояжда?

Още едно пукване. По-близо този път. Човекът е точно зад ъгъла, на по-малко от тридесет сантиметра. Хърб прецени възможностите. Повечето крадци не обичат да се конфронтират. При най-малкия знак, че стопаните са станали ще избягат. Един силен вик със сигурност би изплашил подобен криминален елемент.

Но можеше да не е крадец. Може да е някой, насъбрал ярост. Някой, когото Хърб е арестувал в миналото и който търси реванш.

Или някой друг. Някой, който планира да направи още една видеокасета за Джак.

Хвърли бърз поглед към микровълновата. Оставаше половин минута. Когато храната стане готова, ще се разнесе силен бибиткащ звук. Мислеше да отвори вратичката няколко секунди преди това, за да не събуди Бърнис. Сега реши да използва сигнала в своя полза. Когато микровълновата изпищи, ще угасне и светлината. Това вероятно ще прикрие движенията му, като ще му позволи да удари пръв.

Хърб бавно се пресегна към чекмеджето с приборите и взе нож за белене. Оръжията с дълги остриета не са добри при схватка. Закачат се по дрехите. По-трудно може да се направи удар с дълго острие и е по-лесно да се защитаваш от него. Късото острие по-лесно се контролира и владее и може да направи доста големи поразии.

Взе по един във всяка ръка.

Остават още 15 секунди на микровълновата... 14... 13...

Бенедикт се разкрачи и зае широка стойка.

12... 11... 10...

Кухнята е тъмна, но той познава всеки сантиметър в нея. Представи си трите стъпки, които ще трябва да направи, преди да завие надясно към всекидневната.

9... 8... 7...

Клекна и се сви. Ще удари ниско, като ще използва теглото си, за да повали човека.

6... 5... 4...

Хърб си пое дълбоко въздух, задържа го и стисна здраво ножовете в ръцете са.

3... 2... 1...

БИЙП, БИЙП, БИЙП!

Бенедикт вече бе направил две крачки от пътя си. Преди да направи завоя към всекидневната, той се натъкна на човека, който

стоеше до хладилника.

Инерцията го движеше напред, но шокът от срещата с някого в по-ранен момент от очакваното, а и хлъзгавият под, го накараха да изгуби равновесие. Падна по лице, като се опитваше да омекоти удара с ръцете си и в последния момент осъзна, че да падне върху два ножа за белене е ужасно хрумване.

Успя да хвърли единия нож пред себе си.

Другият прониза гръдния му кош между две ребра, право в десния бял дроб.

Болката беше незабавна и силна. Остра, изгаряща болка, съпроводена от внезапен импулс да се изкашля.

Пред Хърб нападателят също падна на пода. Последва шум от нещо метално, което пада на плочките. Лост? Оръжие?

— Хърб?

Бърнис. Чула е шума. Хърб се опита да я предупреди, но не можеше да си поеме въздух. Нищо не излизаше от устата му, освен болезнено хриптене. Посегна към ножа в гърдите си и той излезе с всмукващ звук.

Хърб видя крак пред себе си. Замахна с кожа, намери прасец и заби острието.

Чу се вик, приглушен и силен, а кракът беше издърпан. Чу как някой куцука към всекидневната. След това чу нещо, което накара сърцето му да спре: стълбите проскърцваха.

Бърнис слизаше.

Хърб се опита да се изправи. Опита се да диша, а от дупката в гърдите му се чуваше влажен съскащ звук. Натисна мястото с длан, по дяволите болката, и успя да коленичи.

Лампите в коридора светнаха.

— Хърб!

Гласът на Бърнис, изпълнен с паника. Чу се сумтене. Нещо се счупи, вероятно стъкло.

Не и Бърнис, моля те, господи, не и жена ми...

Хърб отчаяно лазеше по плочките. Светна още една лампа, този път във всекидневната. Видя какво е изпуснал нападателят. Ловджийски нож, острието му е по-дълго от 25 сантиметра.

Стъпки, които се приближаваха. Вдигна ножчето, готов да се бори.

Бърнис влезе в кухнята. Държеше пистолета му.

— О, боже. Хърбърт!

Той се опита да говори. Не можеше. Бърнис прочете въпроса на лицето му.

— Избяга. Видя оръжието и избяга през прозореца на всекидневната.

Хърб кашляше, кръвта излизаше на мехурчета от устата му. Падна на пода. Беше в съзнание достатъчно дълго, за да види бележката на пода, точно до ловджийския нож.

ГЛАВА 29

За втори път в рамките на дванайсет часа телефонът ме събуждаше. Погледнах към часовника в мрака. Един сутринта. Бях спала почти час.

Телефонът иззвъня отново. Залепих го до бузата си.

— Даниелс.

— Джак? Бърнис Бенедикт е. Някой току-що влезе в къщата ни.

За нула време умората бе заменена от тревога.

— Добре ли си? Къде е Хърб?

— Наръгаха го в гърдите.

Звучеше уплашена, но не и паникьосана. Жените на полицаите бяха тренирани.

— Обади ли се на 911?

— Линейката е на път. Мъжът, който проникна у дома, остави бележка, написана на ръка. Написано е „Всеки ще получи заслуженото“.

— Ще съм при теб след десет минути. Ако тръгнеш към болницата, остави задната врата отключена.

Сложих си дънки, някакъв суичър и стигнах в къщата на Хърб за девет минути. Множество полицейски коли бяха запушили страничните улици; полицаите се грижеха за своите хора.

Паркирах в алеята му и го хванах точно, когато го вкарвах в линейката. Горнището на пижамата му беше разкопчано и парамедикът натискаше голямо парче марля върху гърдите му. Лицето на Хърб беше буквално сиво, но беше в съзнание.

— Как си, партньоре?

Изви очи, което ме изпълни с облекчение. Умиращите не понасят сарказма. Прошепна нещо, което звучеше повече като гаргара, отколкото като шепот. Наведох се и сложих ухото си над устните му.

— ... намущках мъжа... крака...

— Описваш ли го?

— ... тъмно... Бърнис...

— Тя видя ли го?

Очите му казаха „да“.

— Ще разгледам местопрестъплението. Ще те посетя по-късно.

Потупах го по бузата и той прошепна нещо.

— ... овълновата.

— Какво?

— ... микровълновата... не ми докосвай ребърцата.

Бърнис стоеше на вратата и разговаряше с трима полицаи. Тя беше към 55-годишна, ниска и само една идея по-пълничка за стандартите на нашия век. Сивата ѝ коса беше на кок и тя загръщаше робата около себе си, вероятно от студ или от страх, или и от двете. Приблжих се и когато Бърнис ме видя, ме хвана за ръцете.

— Добре ли си?

— Добре съм. — Не виждах как би могла да е добре.

— Видя ли лицето му?

— Да. Къса червеникава коса. Белези от акне. Бузест. Не съм сигурна за височината — куцаше и беше преведен. Някъде 28 — 29 или 30 — 31-годишен.

— С какво беше облечен?

— Черен суичър. Като тези на лекарите.

— Разкажи ми какво стана?

Бърнис ми разказа: събудила се е, когато чула шум, повикала съпруга си, чула един мъж да крещи, взела пистолета. Слязла долу и видяла заподозрения във всекидневната. Когато видял пистолета, избягал през прозореца.

— Видя ли накъде тръгна?

— Не. Бързах да намеря Хърб.

Нещо в тона ѝ ме накара да се замисля дали няма още нещо.

— Нещо друго да добавиш, Бърнис?

— Да. Каза ми нещо, преди да избяга.

— Какво ти каза?

Бърнис не трепна.

— Каза: „Ще се върна, кучко!“.

Оставих Бърнис в опитните ръце на най-добрите в Чикаго и влязох в къщата ѝ. Криминалният отряд още не беше пристигнал и първият дошъл на местопрестъплението полицай не искаше да ме пуска, въпреки че бях с по-висок ранг. Страхуваше се да не се замърсят

уликите и опасенията му бяха напълно оправдани. Няколко високо приоритетни случая се провалиха в съда заради компрометиране на уликите, което беше направило началниците доста нещастни.

Уверих го, че ще бъде много внимателна, минах през всекидневната, като внимавах къде стъпвам и оглеждах всичко.

Мястото на проникване беше един от прозорците във всекидневната. В стъклото бе изрязана дупка, достатъчно голяма, за да се провере ръка. След това резето е било махнато и е отворен прозореца. Тихо и ефективно. Такъв начин на проникване бях виждала и преди — Джинджифиловият мъж го използваше.

Престъпникът беше излязъл през друг прозорец, чупейки директно стъклото. Имаше кръв по дограмата, а по дървения под имаше следи, които водеха към прозореца. Проследих кръвта до кухнята и намерих бележката и ловджийския нож. Бележката на пръв поглед беше идентична с първата, която ни остави, а ловджийският нож явно беше същият, който бе заснет на касетата с убийството на Даян Корк.

Там имаше още кръв, тази на Хърб и на престъпника, така замазана, че ясно показваше, че е имало борба. Двата ножа за белене бяха покрити с кръв.

Погледнах в микровълновата и намерих кутията с ребърцата. Прецених, че ако ги докосна, не бих провалила, по какъвто и да е начин, форма или способ обвинението, затова ги сложих в хладилника.

Внимателно, като избягвах кръвта, излязох от кухнята и проследих кървавите следи през всекидневната до прозореца. На едно назъбено стъкло висяха три червени косъма.

Калев Елисън, който беше живял с Чарлз Корк десет години, беше с червена коса.

Криминалистите пристигнаха. Направиха снимки. Заснеха и видео. Бяха взети проби. След един час си тръгнах и се отправих към „Св. Върнън“, за да посетя Хърб. Не беше излязъл още от операционната. Седнах при Бърнис и й държах ръката, докато се опитвах да обмисля всичко случващо се.

Не се връзваше.

Бележката и ловджийският нож си съвпадаха, но освен тези неща, нищо друго не беше свързано с убийствата на Даян Корк и на

Франсис Мълруни. Имаше прекалено много несъответствия. Целият „модус операнди“ беше объркан.

Даян и Франсис бяха отвлечени. Нямаше оставени следи. Техните убийства бяха заснети на видео. Убиецът им носеше черни кожени ръкавици. Всичко сочете, че е с руса брада.

А в този случай убиецът беше червенокос, с латексови ръкавици, опитал се е да убие жертвите си в дома им, без да го запише, а и е оставил страшно много физически улики.

Защо има толкова много разлики? Убиецът, да не би да се ядосваше? Или ставаше немарлив? Или беше просто един необмислен опит, скалъпен в последния момент?

Към четири сутринта Хърб беше излязъл от операцията и лекарят дойде да ни види. Не ми хареса, като го видях така сериозен.

— Оправихме раната в дроба му и вмъкнахме тръбичка, за да се облекчи пневмотораксът — пострадалият дроб — но, докато беше на операционната маса, мъжът ви направи инфаркт на миокарда.

Единствената реакция на Бърнис бе да мигне.

— Получил е инфаркт? — попитах аз.

— Спасихме го и сега е в Реанимация. Предполагахме, че може да се случи това. Скенерът на гърдите преди операцията разкри големи натрупвания на калций по артериалните стени. Така че, след като го затворихме, наредих да се направи магнитнорезонансна ангиография и открихме коронарно артериално заболяване. Най-малко ще е необходима ангиопластика — трябва да направя още тестове. Има достатъчно натрупвания, за да се предприеме операция за байпас.

Бърнис започна да плаче, а аз не се чувствах много отзивчива.

— Искам да видя съпруга си.

Докторът кимна.

— Само по един посетител. Все още е в критично състояние.

Бърнис ме прегърна и докторът я изведе от чакалнята. Постоях още един час, не оставих медицинската сестра на мира и исках да ме пуснат при Хърб, отказаха ми и се прибрах вкъщи, притеснена до смърт.

ГЛАВА 30

Сънят не беше алтернатива, затова тръгнах към Индианаполис рано, с изгряващото слънце в очите, когато се насочих на изток. Зимата леко напомняше за себе си, подухваше студен ветрец, който изискваше яке. Бях облякла три четвърти шлифер „Лондон фог“, черни дънки „Levi’s“ и блуза на червени и черни райета на „Катлин Би“, която си бях купила в малък бутик в Аврора. Блузата беше направена от материя, която наричаха „пудел“ и беше плътна като пуловер, но доста по-прибрана. Бях обута с найкове — никоя жена не обича да кара на дълги разстояния с токчета.

По време на пътуването доста мислих. Ако наистина бях истински щастлива, когато съм нещастна, което подозирах, то аз внезапно бях влязла във фаза на еуфория.

Баща ми умря, когато бях малка. Отгледа ме майка ми, но тя работеше редовна смяна като полицай, затова от единадесетгодишна възраст нататък прекарах доста време заключена в малкия ни апартамент. Обичах майка си и оценявах всичко, което беше направила за мен, но не ми трябваше специалист, за да зная, че страдах от синдрома на изоставените. Имах и проблеми с контрола. Преследването на лошите ми помагаше да държа проблемите на разстояние. Беше по-лесно, отколкото да ги извадя на бял свят и да се справя с тях.

Но в моменти като тези, когато светът сякаш се разпадаше около мен, когато лошите не ги хващаха, когато имах нужда повече от всякога да бъда силна — тогава се чувствах уязвима.

Когато след колежа постъпих на работа в полицията, майка ми ме прегърна и ми каза, че е много горда с мен, след което ме умоляваше да напусна. Тя беше моделът ми за подражание. Искан да бъда като нея и не разбирах защо съжалява, че тръгвам по нейните стъпки.

Сега разбирах. Отне ми двайсет години, но разбрах. Направих много добри неща, помогнах на много хора. Спасявах животи. Хващах

престъпници. Направих света по-добро място.

По-добро място за всички, освен за мен самата.

Имах съпруг. Можех да имам семейство и да се издигна в друга професия, където смъртта не тичаше по петите ми.

Странно нещо са разкаянията. Не се жалвах от това, което бях направила, а по-скоро от това, което не бях.

А сега, с ранения си приятел, с работа, която е застрашена, с несъществуващ любовен живот и с майка, която е в кома, не можех да спра да се чудя дали не трябваше да послушам майка си да не ставам полицай.

Дали щях да бъда щастлива?

Осъзнах меланхолията, която таях, в пожара, когато си мислех, че ще умра. Срегнах очи в очи смъртта. И я приветствах с апатия.

Това задейства алармите.

Малко преди девет пристигнах в женския затвор в Индиана. Отвън приличаше на училище, двуетажна сграда, построена от червени тухли, с кръгово движение и добре поддържани зелени части. Помощник-директорът на затвора ме посрещна вътре — фина, слаба жена на име Патриша Педерсън. Имаше строги черни вежди, които изглеждаха като гъсеници, както и загатване за мустачки над тънки устни. Униформата ѝ с панталони напълно съответстваше на мустака.

— Лейтенант Даниелс, добре дошла в нашата институция. Трябва да проверим оръжието ви.

Заклучиха пистолета ми и г-жа Педерсън ми взе данните, преди да ме вкара вътре. Знаех малко за затвора. Беше първият женски затвор в Америка, открит през 1870 г. Средно високо ниво на сигурност, общи килии, а не единични.

— В момента сме препълнени, имаме 388 затворници. Повечето са непълнолетни. Току-що пристигна едно момиче в осми клас, което е пребило майка си до смърт с бейзболна бухалка. Съдена е като възрастен и е изпратена тук, а е на 13 години.

Коридорът, по който вървахме, нямаше врати — само циментови блокове и боядисани в бяло и сиво плочки по пода, които приветстваха квадратните токчета на г-жа Педерсън с наподобяващото конска походка хлоп-хлоп.

— Разкажете ми за Лорна.

— Приета е преди дванайсет години. Отрязала е гърдите на някаква жена. Доста проблемна беше в първите няколко години. Нападеше надзирателите. Правеше палежи. Напоследък се укроти, откакто навърши 60 години. Все още е доста силна жена. Не я подценявайте.

— Напоследък да са я посещавали?

— Не мисля. Мога да проверя в регистрите.

— Ако е възможно.

Преведе ме през тежки стоманени врати в първото отделение. Напомняше на войнишки казарми, между леглата имаше железни шкафчета. Всички бяха празни.

— Тъкмо започна закуската в общата зала. Ще я хванем на прибиране. Искате ли самостоятелна стая или можете да говорите в двора?

— Трябва ми стая.

— Мога да сложа няколко стола в изолатора и надзирател на вратата.

— Ако е възможно да заведете там първо нея.

— Разбира се. Можете да изчакате в кабинета ми.

— Мога ли да прочета досието ѝ?

— Вече го извадих за вас.

Г-жа Педерсън ме преведе през още заключени врати, още един празен коридор в малка стая с претрупано бюро. В ъгъла, на стойка, отпуснато висеше американското знаме, а стената украсяваше снимка с автограф на предишен президент. Седнах в дървен стол; червената винилова възглавница беше изтърбушена и твърда.

Донесе ми досието на Лорна Хънт Елисън и аз го прегледах набързо. Лорна беше родена в Индиана преди 62 години. Била е арестувана повече от 12 пъти, в повечето случаи за упражнено насилие, а преди това е била две години в поправителния дом в Роквил, защото е подпалила магазин за алкохол.

Това беше тестът с лакмус за престъпниците от работническата класа — палеж на магазин за алкохол.

Психологическата оценка показваше поведение на антисоциална личност, пасивноагресивно разстройство, импулсивност и садистични наклонности. Нови изследвания добавяха към клиничната и история и биполярно ефективно разстройство. Всеки ден Лорна приемаше

коктейл от антипсихотични медикаменти в количество, способно да приспи горила. Нямаше опасност коефициентът ѝ на интелигентност да достигне трицифрен резултат.

Бегло се споменаваше за сина ѝ Калев и въобще не се говори за Бъд Корк.

Чудех се дали федералните не бяха в грешка и Лорна да няма нищо общо с Корк. Нямаше да е за първи път.

Г-жа Педерсън се върна и ми каза, че Лорна е готова.

— Не е в добро настроение тази сутрин. Само ви предупреждавам.

— Проверихте ли посетителите ѝ?

— Да. Няма посещения, откакто е в затвора.

— Популярна дама. Дали ще имам време за едно геврече или нещо друго? Тръгнах рано и не съм закувала.

— Разбира се. Нека минем през столовата.

Не бях гладна. Искрах Лорна да се попържи малко.

Минахме покрай входа за кухнята и си взех две препечени филии с масло, а до мен стояха две жени и белеха огромно количество картофи. Те не говореха с мен, аз също не им проговорих.

Г-жа Педерсън стоеше мълчаливо, докато закусвах; не бързаше, но не беше много доволна от факта, че трябва да ме гледа, докато ям. След като минаха десет минути, аз я помолих да ме заведе при Лорна.

Изолаторът беше чист и силно осветен. Вратите бяха солидни, метални, с плъзгащи се панели на нивото на очите. Един надзирател с бирено коремче стоеше пред вратата.

— Половин час стига ли ви? — попита г-жа Педерсън.

Кимнах.

— Би трябвало.

— Обещах на Лорна допълнително десерт, ако ви сътрудничи.

Преди години наръга съкилийничка с вилица, за да си вземе плодов пай.

— Благодаря.

— Чухме за трупите в къщата на Корк, разбира се. Ужасна история.

— Лорна знае ли нещо за това?

— Всички знаят. Ще се видим след половин час.

Г-жа Педерсън се оттегли, а стъпките и отекваха след нея.

Надзирателят стоеше и се усмихваше лениво.

— Ако стане буйна, просто ударете по вратата или извикайте, или направете нещо друго. Аз ще влиза и ще ви спася.

Да ме спаси? Преценях, че ще са ми нужни само четири секунди, за да го ослепя, да счупя и двете му колене и да го направя фалцет. Но тъй като в него бяха ключовете, запазих размишленията за себе си. Той отвори вратата на килията.

Първо ме застигна миризмата — острата воня на старото тяло. Набърчих нос и влязох. Вратата се заключи зад мен.

Стаята беше малка, вероятно около шестнайсет квадрата, с чисто бели стени, а подът беше издълбан от ярката флуоресцентна светлина. От ъгъла се подаваше тоалетна от неръждаема стомана, до нея имаше мивка, която приличаше повече на чешмичка.

Лорна Хънт Елисън седеше в олекотен пластмасов стол с лице към мен. Косата ѝ беше бяла и приличаше на Айнщайн, сякаш току-що се беше включила в мрежата. Лицето ѝ изглеждаше изхабено, разядено, но очите ѝ блестяха като сини топчета за игра.

Беше облечена в дънки, вероятно размер 16, коремът ѝ висеше над колана. Ризата ѝ беше светлосиня и достатъчно широка, за да стане за престилка на художник. Имаше петна от пот под мишниците ѝ и по ребрата ѝ. А малките ѝ гърди бяха скрити в гънките на ризата.

— Добро утро. Лорна. Съжалявам, че те накарах да ме чакаш.

— Свиня. — Гласът ѝ прозвуча дрезгав и скърцащ. Глас на вещица.

Седнах на втория стол с лице към нея, коленете ни почти се докосваха. Лорна дръпна стола си назад.

— Нямам какво да ти казвам, свиня.

Чарът съответстваше на красотата ѝ.

— Видях се с Бъд. Праща ти поздрави.

Тя изкара нещо дълбоко от белите си дробове и се изплю на пода.

— Дръжки ми праща. В безсъзнание е.

— Така пишат по вестниците. Истината е, че нищо не може да го спре да говори. Разказва ни разни неща. Неща за теб. За жертвите ти.

Лорна изкриви поглед, стъклените ѝ очи ме фокусираха.

— Не съм убила никого от онези хора. Нищо не можете да докажете.

Аз си мълчах. И двете знаехме, че има участие в убийствата, но не за това бях тук.

Мълчанието продължи. Лорна се почеса под мишницата и остави ръката си отдолу. Тя първа проговори.

— Как се казваш, свиньо?

— Лейтенант Даниелс. И ако още веднъж ме наречеш свиня, бабче, ще те хвана за пилешкия ти врат и ще те накарам да излижеш тоалетната.

Лорна се изкиска, а очите ѝ се сбръчкаха от удоволствие.

— Даниелс! Познавам те! Ти си тази, която хвана малкия Чарлз.

— Добре си го отгледала. Беше истински шедьовър.

— Чарлз вече беше провален, преди да се преместя при тях.

Според Бъд беше самият дявол.

— И ти ли мислеше така?

Сви рамене.

— Момчето имаше някои проблеми.

Кое то може би беше най-неочакваното откритие на столетието.

— А твоето момче? Калев? Той имаше ли проблеми?

— Калев беше добро момче. Слушаше майка си.

— Къде е той сега?

Не ми отговори, но очите ѝ останаха втренчени в мен. Не виждах и капка интелигентност, но видях хитрост. Хитрост на животно, сякаш гледах змия в очите или плъх.

— Косата ти червена ли е била? — попитах я аз.

— Не. Беше кестенява, но откакто станах на 40 побеля.

— Значи Калев е наследил червената си коса от баща си?

— Проклет ирландски труп. Не струваше и пукната пара.

— Къде е баща му сега?

Усмихна се като палаво дете, хванато да лъже.

— Калев не харесваше много баща си.

— Искаш да ми кажеш, че Калев е убил баща си ли?

— Нищо не искам да ти кажа... — Устните ѝ за малко да изрекат думата свиня, но тя разбра израза на лицето ми и вместо това каза — Лейтенант.

— Беше ли омъжена за баща му?

— Докато смъртта ни раздели.

— Калев поддържа ли връзка с теб?

- Понякога ми пише.
- Пазиш ли писмата му?
- Може би.
- Искаш ли да ми ги покажеш?
- Мамка му, не.

Лорна скръсти увисналите си ръце. На челото си имаше кафеникав израстък.

— Говорих с г-жа Педерсън. Упълномощила ме е да ти дам някои неща, ако сътрудничиш.

— Мисли си, че ще предам сина си за допълнително пай? Може да ме цуне по косматото дупе.

Тази жена беше истинска чаровница. Трябва да се запише в „Кой иска да се ожени за психясалата кучка?“

— Кога се преместихте с Калев у Бъд?

Още едно прокашляне. Още една плюнка.

— Преди години. Когато Калев беше в основното училище.

— Калев разбираше ли се с Чарлз?

— Калев се разбираше с всички. Такова добро момче.

— За добро момче доста често е загазвал.

— Не го разбираха.

— Да, а и като се има предвид как е бил възпитаван. Да расте в къща, пълна с психопати.

Лорна не обичаше да я квалифицират. Гледах как ръцете ѝ се свиха в юмрук. Поддържах огъня.

— За това ли те мрази? Защото си дебела психясала идиотка?

— Внимавай какво говориш, полицай.

— И аз бих мразила майка си, ако беше бавноразвиващ се мизерен боклук.

— Не съм боклук.

— Да си се поглеждала в огледалото последните няколко години?

— И не съм бавноразвиваща се.

— Четох досието ти, Лорна. Ако можеше да четеш, щеше да видиш, че са използвали тази дума няколко пъти.

Лорна беше прекалено съсредоточена върху предходните обиди, за да асимилира новите.

— Не съм бавноразвиваща се и момчето ми не ме мрази. Той обича майка си.

Наведох се по-близо, като пренебрегнах миризмата.

— Защо тогава никога не те е посещавал?

Лицето на Лорна се изкриви.

— Зает е.

— Зает всеки ден през последните дванайсет години? Нали от толкова си тук, Лорна?

— Праща ми писма.

— Не ти вярвам.

— Праща ми.

— Покажи ми.

— Искаш да ти ги покажа? Тогава ще трябва да направиш нещо за мен.

Изчаках.

— Искам да видя Бъд.

— Не.

— Искам да видя красивото му лице още веднъж.

— Сигурна съм, че ще споделяте един и същ казан в Ада.

Станах и се запътих към вратата. Имах нужда от чист въздух, а и знаех, че от Лорна нищо повече няма да измъкна.

— Не искаш ли писмата на Калев?

— Не ми пука за писмата му. Искам да разбера къде е.

— Не знам. Не ми казва. Но знам нещо, което може да те заинтригува.

— Всичко, което ме интересува. Лорна, е да се разкарам от теб.

Почуках на вратата.

— Нека да видя Бъд още веднъж и ще ти покажа нещо.

Вратата се отвори.

— Достатъчно видях от Лорна, за да ми топли до края на дните ми.

— Знам къде са заровени още тела.

Това ме спря.

— Какво каза?

— Ако ме пуснеш да видя Бъд, що те заведе при още тела. — Тя се усмихна и ми показа малките си остри зъбни. — Още много.

ГЛАВА 31

Г-жа Педерсън беше пределно ясна относно правата за лично пространство на затворниците.

— Те нямат такива! Те са затворници.

Затова Лорна Хънт Елисън си седеше в изолатора, а ние претърсихме шкафчето ѝ. Намерихме няколко миризливи дрехи, колекция от празни опаковки от шоколади, избледняла снимка от „Полароид“ на Бъд на млади години, който стоеше пред стария си пикап, както и две писма от Калев.

Сложих си една латексова ръкавица и взех писмата и снимката. На пликовете нямаше обратен адрес. Пощенските марки бяха от Детройт. Първото писмо разкриваше с възможно най-грозния почерк, който някога бях виждала, че Калев съжالياва, че не е писал досега, защото е бил зает, но занапред ще пише по-често. Датата на писмото беше отпреди осем години.

Очевидно беше излъгал, защото второто писмо беше отпреди три месеца. Ако се съди по драсканиците, отговорникът на Калев му е намерил работа в една автомивка, но не мислел да се задържа, защото имал намерение да убие дебелия изрод, който я държи.

Това нямаше никакъв смисъл. Проверих в полицейското управление в Детройт и според тях Калев Елисън нямаше отговорник в този момент. Калев е лъгал майка си? Или е лежал под чуждо име? И как бих могла да зная това?

Сложих размислите за Калев на втори план, пъхнах писмата и снимката в един найлонов плик, който г-жа Педерсън ми даде, след което използвах телефона в кабинета ѝ, за да се обадя на полицията в Индианаполис. Прехвърляха ме по веригата, докато накрая не се свързах с капитана — жена с грубоват глас на име Каръл Минц.

— Говорете бързо, че съм заета.

— Следите ли случая в Гари?

— Целият щат го следи.

— Аз съм в затвора в Индианаполис и току-що имах близък разговор с Лорна Хънт Елисън, която е съжителствала с Бъд Корк на семейни начала. Живели се заедно повече от десет години. Тя твърди, че знае къде са заровени още жертви, но има условие. Иска да посети Бъд.

— Добре. Така ще държим медиите настрана. Учудена съм, че не са вече пред затвора.

— Не мисля, че тази връзка им е известна.

— Искате ли да сте част от операцията?

— Не, но съм обвързана с федералните по случая и те ще поддържат връзка с вас.

— Чудесно! — прозвуча като ругатня.

Г-жа Педерсън ме изпрати, казахме си довиждане, след което направих справка с навигатора за дестинациите, които си бях принтирала по-рано и които трябваше да ме отведат от ул. „Рандълф“ до „Келъм Драйв“. Това беше адресът на Майк Майер, вероятният наемател на „Еклипс“-а с цвят Перлен титан, който вероятно е автомобилът, видян да напуска къщата на Даян Корк.

Навигаторът ми показва маршрута. Тръгнах на запад по „Вашингтон“, качих се на магистралата, слязох от нея и се озовах в един приятен жилищен комплекс от тристайни едноетажни къщи със зелени площи от четвърт акър към тях. Паркирах на алеята на Майер и почуках на алуминиевата входна врата.

Никой не отговори. Не се учудих много, като се има предвид, че Майер току-що беше наел кола в Чикаго.

Имах няколко възможности. Можех да вляза в къщата, като междувременно наруша закова. Можех да се обадя отново на капитан Минц и да ѝ обясня ситуацията, да ми извадят заповед за обиск и да умра от старост, докато чакам да ми извадят разрешението за влизане в собствеността. Или можех да предположа, че в такъв хубав квартал Майер имаше и добри съседи.

Първо се насочих към къщата отдясно, преминавайки през добре поддържаната ливада, и почуках на алуминиевата входна врата. Отвори ми малко момиче, вероятно десет — единайсетгодишно, с дълга кестенява коса и лице, обсипано с лунички.

— Вкъщи ли са мама или татко?

Кимна ми, широко отворило очи, след което извика:

— Мамо! — Гласът ѝ прозвуча като корабна сирена.

Майката изглеждаше като по-възрастна, по-топчеста версия на момиченцето със също толкова много лунички по лицето.

Показах ѝ значката си и се надявах да не я разглежда прекалено старателно и да не забележи, че съм от друг щат.

— Г-жо, казвам се лейтенант Даниелс. Как се казвате?

— Линда. Линда Примър.

— Линда, можете ли да ми кажете кога за последен път видяхте съседа си Майк Майер?

Челото ѝ се набръчка, докато си спомни.

— Може би преди две или три седмици. Майк добре ли е?

— Не знаем със сигурност. Разкажете ми за него.

— Сам е. Затворен. Малко самотник, но въпреки това изглежда свестен.

Това беше перфектното описание, което всички съседни даваха за живеещите до тях серийни убийци.

— Това ли е Майк Майер?

Показах ѝ копие от компютърния образ.

— Прилича на него.

— Може да ви прозвучи странно, но се притесняваме, че Майк може да е в опасност. Да ви е давал някога резервен ключ за къщата си? В случай че се заключи отвън или да поливате цветята му, докато е на почивка?

— Не, но веднъж се заключи — миналата година. От нас се обади на ключаря. Майсторът продаде и на двама ни скривалище — камък.

— Скривалище — камък?

Линда мина покрай мен и стъпи на първото стъпало. До вратата имаше чемшир, обграден от камъни. Клекна и взе един десетсантиметров камък и ми го показа.

Това съвсем не бе камък. Беше пластмасова имитация, а отдолу имаше дупка, в която беше сложен резервен ключ за къщата.

— Майк използва ли това нещо?

— Купи си. Не зная дали го използва.

— Благодаря, г-жо Примър.

Кимнах ѝ леко и я уверих, че държа нещата под контрол и всичко е наред, след което се върнах до къщата на Майк.

Дори и да имах ключ, пак си беше незаконно проникване. Ако намерех нещо, но защитникът му знае, че съм проникнала в къщата му незаконно, всички улики от дома му нямаше да бъдат допуснати в съда.

Или, ако Майк Майер беше оневинен и се разбереше, че съм влизала в къщата му без заповед, щях да бъда зарита от наказателни и граждански иски.

Е, имаше един маниак, който заплашваше да ме убие и предотвратяването на неговите намерения беше с по-висок приоритет в сравнение с нарушаването на закона.

До входната врата на Майк, в боклука до една дупка към приземен прозорец се намираше идентичен с камъка на г-жа Примър камък.

Размишлявах по-малко от секунда, след което го взех и отворих вратата.

Не трябваше да се притеснявам за незаконното влизане. Щом отворих вратата, миризмата ме удари в носа и разбрах каква можеше да е вероятната причина.

Имаше нещо мъртво в къщата.

Този път следвах разпоредбите. Заклучих вратата, оставих обратно ключа на мястото му и набрах 911. Обясних им, че съм полицаи на разследване и съм помирисала нещо умряло през вратата.

Бяха необходими четири минути на екипа, за да дойде. Двама полицаи в униформи от Индиана, мъж и жена, излязоха от колата. Жената извади бележник и ми записа имената. Показах им служебната си карта, обясних им как съседката ми е разказала за ключа в камъка и им го показах.

И двамата подушиха вратата и присъствието на парфюма на смъртта направи влизането неоспоримо. Не протестирах, че влязох в къщата с тях.

Въздухът беше пропит от разложението и няколко насекоми летяха около нас. Месарки. Те полагаха яйцата си в мъртви тъкани.

Намерихме тялото в кухнята. Беше грозна гледка.

Седеше на стол и беше мъж, поне така изглеждаше, тъй като няколко кичура коса бяха залепнали за лицето. Тялото беше подпухнало, кожата по голите му гърди беше нацепена, все едно някой я е рязал. В раните мърдаха ларви от мухите, а бръмбари гробари

припкаха в тънки пътечки по разлагащата се плът. Бяха унищожили по-голямата част от лицето, устните, очите и носа.

Сини дънки, целите в черни петна от разлагането, бяха обвинили бедрата. Краката бяха вързани за стола с жица, която се впиваше до кокал.

Полицаят побягна към вратата с ръка върху устата си. Полицайката, чиято табелка казваше, че е Линди, също сложи ръка на устата, но запази самообладание. Поех си въздух и се приближих.

Причината за смъртта не можете да бъде установена. Концентрирах се върху съсипаното лице, като се опитвах да видя нещо, освен ларвите и насекомите и търсех следи от травма. Нищо не се виждаше.

Заобиколих от другата страна на тялото. Ръцете бяха вързани заедно зад стола. И десетте пръста липсваха, а под тях имаше засъхнала локва от кръв.

Насекомите не са изяли пръстите; имаше правилни разрези по кокалчетата. Огледах се по пода за някакви други части, но не намерих нищо.

Това отново ме насочи към причината за смъртта. Погледнах поотблизо лицето, като все още не дишах, а сърцето ми биеше все поучестено и се опитваше да получи малко кислород от кръвта ми. Надникнах в устата, отчасти заета от ларви на месарката и от бръмбари, които дълбаеха зъбите и доказаха моето предположение.

Отвън, на верандата, си поех чист въздух и се опитах да не обръщам внимание на полицаия от Индиана, който тореше ливадата със сутрешната си закуска.

Полицай Линди се обади на криминолозите и на патолога по мобилната радиостанция, след което дойде при мен.

— Как е умрял? От раните в гърдите ли?

Поклатих глава.

— Разкъсванията по гърдите са се получили след смъртта. Докато се е разлагал са се отделяли газове, които са разтегли кожата и са излезли навън. Мъжът с умрял от задушаване.

— Но как? — Беше бяла като платно, но й признах желанието да научи нещо от случая. — Убиецът е сложил торба на главата му ли?

— Не. Някой е напъхал отрязаните му пръсти в гърлото. Вероятно се е опитал да го накара да ги изяде.

Погледнах през поляната, по улицата към всички къщички от предградията на средната класа. Приятно общество, което няма да се възстанови напълно от публичността, когато цялата история излезе наяве.

Можеше да се навъртам наоколо и да държа под око разследването, но нямаше смисъл. Ако убиецът бе оставил улики, щях и аз да разбера. Нямах никакво съмнение, че мъртвият е Майк Майер. Вероятно е бил свързан с убиеца и с нещо е провокирал ужасната си смърт. Или просто беше убит, за да му вземат самоличността и е измъчван за удоволствие.

И в двата случая мъжът, когото търсех, не беше в Индианаполис, а в Чикаго.

Дадох визитката си на полицай Линди, след което скочих в колата си и се насочих на север.

ГЛАВА 32

На път към Чикаго се обадих в болницата и Бърнис ми даде да разговарям с един доста отпаднал Хърб.

— Получих инфаркт, Джак.

Насилих се да бъда остроумна.

— Чудно, като се има предвид върховната форма, в която се поддържах. Насрочили ли са операция вече?

— За сряда. Лекарите казаха, че артериите ми приличат на магистралата „Интерстейт 90“ по време на задръстване.

— Погледни от хубавата страна на нещата. Поне не умираш от рак.

Последва дълга пауза. Опитите ми да се шегувам не бяха успешни.

— Джак... ако не оживея...

— Не говори така, Хърб.

— Ще ми правят троен байпас.

— В днешни дни всеки има по един — два байпаса. То е като да ти сменят маслото на колата.

— Смяната на маслото струва само 20 долара.

Хърб започна да кашля и аз чух Бърнис да му вика да спре, за да не си спуска шевове.

— Виж, Джак, ако... смяната на маслото не се получи, искам да знаеш, че ти си най-добрият полицаи, когото познавам и те обичам като моя сестра.

Хърб запя припева на „Имаш си приятел“ на Джеймс Тейлър и Бърнис му взе телефона.

— Доста морфин му слагат, Джак. Не му обръщай внимание.

— Каква е прогнозата?

— Правиха му още тестове. Не бяха добри. Ето защо го оперират толкова скоро.

— Защо не са му поставили диагнозата по-рано? Той си прави колоноскопия съвсем скоро.

— Предполагам, защото е трудно да ти открият сърдечни проблеми, като ти заврат камера в задника.

Не знаех, че Бърнис използва такъв език. Представях си под какво ужасно напрежение беше.

— Ще ти се обадя по-късно.

Уплътних си времето добре, като спрях за закуска и пържени картопки, след това да заредя и да си взема „Жълти бомби“ — законни амфетамини, които съдържаха кофеин и синефрин и се продаваха в пакет по две. Шофьорите на камиони ги вземаха, за да се държат будни. Безсънието ме беше застигнало, а и километър след километър в равнината беше скучно и нямаше нищо, което да ме държи нащрек.

Пристигнах в управлението в 16:15 ч. с туптящо сърце и потящи се длани. Обадих се на Хайек, който беше успял да вземе секретаря на Мълруни в лабораторията, без да изтрие съобщенията. За съжаление гласовото разшифроване би помогнало при обвинението, когато хванем човека, а аз бях толкова близо до неговото залавяне, колкото и когато започнах случая.

Обадих се на Ал от колите под наем и го попитах дали перлено титановият „Еклипс“ беше върнат.

— Не съм сигурен. Почакайте.

Остави ме да чакам осем минута и докато отново ми се обади, кръвното ми беше толкова високо, че можеш да запаля пожар само като вдигна пръста си.

— Амii... не.

Трудно беше да се заделят хора в Чикагското полицейско управление. Нямахме никакви доказателства за извършени престъпления в нашия район, освен касетите, както и ясна връзка между тях и наетия перлено титанов „Еклипс“. И тъй като колата беше взета от човек с друга самоличност, твърде вероятно беше да не я върнат изобщо.

Нямаше необърнат камък, а нищо не се случваше. Влязох в управлението и събрах шестима полицаи в моя кабинет.

— Това са подробностите. Следете на смени по двама, редувайте се през осем часа. Ще ви го пишем като извънреден труд.

Описах им целта и какво да правят, ако я забележат, и ги оставих да доуточнят детайлите.

Бейнс щеше да ме удуши за извънредния труд, но всичко това може да е приключило преди бумацината да е преминала през бюрото му. Трябваше да хванем този мъж, в противен случай ваях да съм мъртва, но и в двата случая грижите ми не бяха парични.

След като разпуснах полицаите, се обадох в полицейското управление на Гари и ги помолих да ми пратят всичко, което имаха за Бъд Корк, Чарлз Корк, Калев Елисън, Лорна Хънт Елисън и за дъщерята, която според Бъд беше мъртва. Факс машината забръмча и информацията започна да излиза. Доста беше.

Телефонът ми звънна и полицаят от приемната ми каза, че във фоайето има някой, който ме търси.

Холи Фрейкс, годеницата на Хари. Бях забравила, че щяхме да стреляме и се чудех как мога да я разкарам.

После си помислих — защо, по дяволите, да не отида? Може пък изстрелването на няколко пълнителя да ми помогне да се освободя от напрежението.

Срещнах се с нея долу. Беше облечена с вталена фланелка, върху която пишеше „Версаче“, и с изтъркани дънки с цепки на колената, които обикновено се носеха от жени на половината на нейната възраст. С червените си обувки, вероятно на някой скромен дизайнер, който не можех да си позволя, завършваше целият ансамбъл.

— Здравсти, Джаци! — Усмихна ми се тя, очевидно доволна, че ме вижда. Изтърпах кратка прегръдка и целувка по бузата. — Харесва ми горната ти дреха. На кого е?

Погледнах към пухкавия си пуловер, с който бях облечена.

— Казва се Катлийн Би. Местна дизайнерка.

— Трябва да ме заведеш в магазина ѝ.

Можех да се сетя само за още няколко неща, които не желяех да правя.

Холи вероятно беше възприела безмълвието ми като знак за объркване.

— Нали все още си навита да постреляме? — Вдигна една розова кожена чанта. — Донесох амуниции.

— Разбира се. Стрелбището е в мазето. Ела отзад.

Полицаят в приемната ми кимна зад петсантиметровото бронирано стъкло и ни пусна през охранителната врата. Преведох Холи през пъзел от бюра към стълбището отзад и слязохме два стажа

по метални стълби, а токчетата ѝ отекваха като пирони по ламаринен покрив.

Стрелбището заемаше цялото мазе. Приличаше на четириленгово игрище за боулинг, но коридорите бяха дълги 22 метра, а тези на боулинга — малко над 18 метра. Отговорникът на стрелбището, висок мъж на около шейсет години, който всички наричахме Уайът, ни се усмихна с пожълтели от тютюн зъби, докато се приближавахме.

Уайът беше на това място почти колкото Бил от отдел „Улики“. Той беше един от малцината полицаи в града, които стреляха толкова добре, колкото аз, въпреки че си нямах готин каубойски прякор.

— Здравейте, дами. Да се усъвършенствате или просто за забавление?

— За забавление. — Холи сложи чантата върху тезгяха на Уайът и го отвори. Съмнявах се някой по света да използва чанта на Луис Вюитон като чанта за боеприпаси.

— Какво имаш там? — Уайът си напъха носа в чантата, след това погледна Холи. — Може ли?

— Моля.

Той извади два впечатляващи автоматика; черни цеви, патронници и ръкохватки, сребърни приклади и спускови скоби. Уайът подсвирна леко.

— „Волверини Макмалин“. Проектирани по класическия „Колт“ 1911. Сериозни оръжия. Състезавате ли се?

— Понякога.

— Бърза стрелба?

— Понякога. Забелязал си промените.

Уайът завъртя пистолетите в ръцете си.

— Скосена рама, заоблено чукче, по-широк спусък и изглежда е шлифован. Чудесен е.

— Благодаря. Чукчето е купено, но сама поправих страните, спусъка и шлайфането.

Шлифоването представлява заглаждане на всеки остър ъгъл в оръжието, за да не се закача по кобури или дрехи. Можеше да подобри времето за изваждане с няколко милисекунди.

Уайът погледна оръжието, дръпна патронника и извади пълнителя.

— Пригоден за девет милиметра?

Холи разтегна широка усмивка.

— 45-и са твърде големи, а и аз съм просто едно момиче.

— Забелязах, но предполагам това не те възпира много.

— Никак даже.

Бях запазила мълчание достатъчно дълго.

— Ще ни дадеш ли слушалки за ушите, Уайът, или ще галиш пистолетите й цяла нощ?

Лошият ми поглед пресече всеки евентуален опит да остроумничи. Всеки път, когато слизах тук да стрелям, Уайът флиртуваше с мен. Всеки божи път през изминалите петнайсет години. Сега сякаш дори не забелязваше, че съм там.

Уайът взе предпазни очила и протектор за ушите от стената и Холи ми подаде оръжие. Беше малко по-широко за ръката ми. Ръкохватката беше дълга, но дебелината гума я правеше удобна. Беше чудесно балансирано оръжие, въпреки че тежеше около 900 грама — два пъти по-тежък от моя 38-калибров.

— Това е моделът на полицаите — каза ми Холи. — 12,5 сантиметра дължина вместо 16 сантиметра. — Намигна на Уайът. — Невинаги големината е предимство.

— Амин! — каза той, подавайки екипировката.

Холи извади найлонова торба, пълна с излъскани до блясък патрони. Тъй като не бяха в кутия, аз предположих, че са презареждани. Уайът също го забеляза.

— Сама ли си ги зареждаш?

— Много от манаците на тема оръжия си мислят, че деветмилиметровият няма силата на 40 или 46-милиметровия, но аз разбрах, че куршумът е от значение, а не калибърът. Зареждам с мое олово гилзите до 160 сачми. Силата и проникването не могат да се сравнят с нищо друго. Дизайнът компенсира тежината и бързината.

Имах уважение към оръжията. Дори до известна степен получавах доза удовлетворение от тях, такаото бих получила от всяко висококачествено изделие. Но тази жена беше Марта Стюарт на огнестрелните оръжия.

Холи извади пачката и я зареди. Когато стигна до десетия патрон, тя пъкна пълнителя, зареди, след което извади пълнителя, за да добави

още един патрон. Аз натиснах огромния прихващач и направих същото. Подготвихме си и по един резервен пълнител.

— Човешки фигури или „биволско око“?

Холи пожела да са фигури. Уайът ни даде две мишени с размери 65 на 86 см, реален размер на човешко тяло и глава, боядисани в черно. На гърдите имаше бяла област с големината на ананас, на която пишеше числото 5. На главата имаше кръг с размерите на портокал, в който беше изписало числото 10.

С нея си сложихме екипировката и отидохме до коридор, където закрепихме хартията на горната метална релса с клипсове. Натиснах един лост и мишената се отдалечи по ролковата система, отправяйки се навътре в стрелбището.

Наблюдавах Холи, която спря на 13 метра, и я последвах.

Подовете на коридорите бяха покрити с дебели пластове пясък, а в дъното на стрелбището имаше метална стена, цялата осеяна с белези, изградена под ъгъл от 45 градуса. Куршумите минаваха през мишената, удряха стената и рикошираха в пода, където се и заравяха.

Първоначално хванах дръжката с две ръце, за да свикна с ритането. Първият изстрел ме изненада. Не само че натискът върху спусъка беше по-лек, отколкото очаквах — движеше се като масло — но и откатът беше много слаб и дулото се вдигна много малко. Вероятно имаше дулен компенсатор.

Изстрелях още два куршума, двете ми очи бяха отворени, коленете леко напред, като позволих на оръжието да ми подсказе как да го държа. Дългият грип ми позволяваше здраво да хвана оръжието и двата изстрела попаднаха в десетката на главата.

Опитах се да държа и с една ръка, като извъртях тялото си странично, по продължение на дясната си ръка. Още три изстрела право в сърцето.

За да завърша, изстрелях последните пет в слабините, след което погледнах към Холи.

Доколкото видях, всичките единайсет изстрела минаха през гърдите. Изтеглихме си мишените и разменихме листите. Не само че всичките й изстрели бяха в гръдната област, но те оформяха област с размерите на монета от един долар.

Уайът ни донесе още мишени. Първо видя тези на Хали, след това моите, като и на двете ни кимна одобрително. Дадохме му

празните клипсове и той отиде да ги запълни.

Този път изпратих силуета на максималната дължина от 22 метра. Заредих още една пачка патрони, прицелих се в мишената и изстрелях и десетте патрона в сърцето толкова бързо, колкото можех да дърпам спусъка.

Когато изтеглих мишената видях, че с изключение на два куршума, всички са попаднали в десетката. Другите два бяха минали през врата. Дяволски добро оръжие беше това.

Наблюдавах как Холи изстрелва последните си три куршума. Лицето ѝ беше безизразно, но очите ѝ бяха широко отворени и развълнувани. И този път изстрелите ѝ бяха стегнато групирани в областта на гърдите. Може би по-близко разположени, отколкото предишния път.

Тази жена беше добра. Много добра.

Уайът се върна с още два силуета. Тези бяха мишени за девет метра, наполовина на размерите на предходните. Дадохме празните и получихме пълни пачки, след което закачихме мишените.

Холи ме погледна. Не бих казала, че беше недружелюбна, но погледът ѝ далеч не беше приятелски и бе възможно най-злобният, който бях виждала. Натисна лоста и мишената ѝ тръгна назад, като подмина деветметровата граница и отиде до края на коридора. През цялото време не отделяше поглед от мен.

И аз направих същото, като се взирах в далечината. Мишената стана не по-голяма от 7 сантиметра.

Прицелих се и издишах. Ръката ми леко трепкаше; вените ми все още разграждаха „жълтите бомби“, които бях взела по пътя. Хванах с лявата си ръка китката, за да я уравновеся, като се опитвах да не обръщам внимание на болката от изгарянето, след което изпразних пълнителя в мишената.

Холи ме наблюдаваше през цялото време, като неприятният ѝ поглед беше заменен от също толкова непривлекателна самодоволна усмивка. Изтеглих мишената към нас. Пет в главата, два във врата и два извън тялото. Когато видях това, трансформира усмивката в надменен хилеж.

Вдигнах вежди, като я предизвиквах да ми покаже по-добра стрелба.

Застана, хванала с една ръка пистолета, прицели се в мишената и стреля толкова бързо, че пръстът ѝ едвам се виждаше.

Когато приближи мишената, аз отново видях, че е събрала всички изстрели в областта на гърдите.

Уайът ме потупа по рамото, с което ме подканяше да си махна слушалките. Холи направи същото.

— Невероятна стрелба, дами! Невероятна. Ако бях съдия, щях да дам равен.

Холи сви рамене.

— Мислиш ли? Забелязах, че тя пропусна няколко изстрела при последната стрелба.

— Джак стреля в главата, ти в тялото. Главата носи повече точки. При мен резултатът е седем равни.

Даде на всяка от нас нови мишени за девет метра и нови пълнители.

— Хайде да пробваме бърза стрелба. Четири изстрела. Оръжията да стоят долу, докато не ви подам сигнал. Допълнителни девет точки за този, който приключи първи. Играете ли?

Кимнах. Холи раздаде заслепяваща усмивка и праметна косата си назад, което Уайът прие за мълчаливо съгласие. Пъхвах пълнителя, заредих патрон и дръпнах мишената до края на коридора.

Въпреки всичко, тя е по-добра от мен. Вероятно е и по-бърза. Но изстрелите в главата са с по-голяма стойност от изстрелите в сърцето, а тя винаги стреля в сърцето. Ако успея да уцеля три, аз ще спечеля, нищо че тя може да успее да уцели и с четирите и да ме изпревари.

Затова най-разумно беше да бъда спокойна, да я оставя да стреля бързо и да спечеля по точки. Но аз не исках да се проявявам като хитруша. Исках да докажа, че съм по-бърза.

— Пригответе оръжията. — Уайът застана между нас, но гледаше към Холи. И двете отпуснахме ръце, дулата сочеха към пода.

— На три. Едно...

Издишах, отпуснах рамо, концентрирах се върху захвата си. Чувствах добре оръжието, естествено. Но все още потреперах, а и не бях спала повече от трийсет часа.

— Две...

Трябваше да стрелям с една ръка. Когато стреляш бързо с две ръце, свободната ръка пресреща ръката с пистолета толкова бързо, че я

отмества от целта, преди да има възможност да я стабилизира, като по този начин губи важни милисекунди.

— Три!

Ръката ми започна да стреля съвсем самovolно, пръстът на спусъка се свиваше бързо и четирите изстрела проехтяха за миг. Звукът беше оглушителен без слушалките на ушите, но въпреки това съвсем добре чух, че съм победила Холи; нейният последен изстрел проехтя на частици от секундата след моя.

Въодушевлението ми трая кратко, особено след като видях мишената.

Един изстрел в главата. Другите три — пропуснати.

Холи, както се и предполагаше, беше улучила и с четирите си изстрела сърцето.

— Джак получава деветте точки за бързина, плюс десет точки за попадението в главата. Деветнайсет точки. Холи улучи сърцето четири пъти, като за всеки получава пет точки и е победителка с двайсет точки.

Тя сияеше, а лицето ѝ беше ярко като светкавица на фотоапарат.

— Няма много хора, които да стрелят толкова бързо, колкото мен, Джак. Впечатлена съм.

— Скоростта няма значение, ако няма точност.

— Сигурна съм, че просто днес не ти е ден. — Но тонът ѝ подсказваше други чувства.

— Да. Е... Чудесна стрелба.

— Чудесна стрелба.

Тя се приближи и ме прегърна. Просто две обикновени момичета, които поздравяват най-достойния стрелец.

Не се възпротивих на прегръдката, която беше толкова силна, че ми секна дъха. Холи беше доста яка. Потупах я бързо по гърба и когато ме пусна, остана в личното ми пространство, лицето ѝ бе така близо, че можех да помириша ментоловата ѝ дъвка.

— Искаш ли да си вземем нещо за хапване? Аз черпя.

— В разгара на един случай съм.

— Така ли? Какъв случай?

— Убийство.

— Индиана не е ли извън твоята юрисдикция?

Чудех се откъде ли с разбрала; след това се сетих, че бях станала любимка на медиите напоследък.

— Не работя по случая на Корк. Занимавам се с паралелно разследване.

— Така ли? Какво?

— Не мога да ти кажа. Полицаяте даваме клетва за поверителност. — Наистина се чувствах доста неудобно, като беше така близо до мен.

— Хайде де. Изплюй камъчето. През последните дни прекарах всеки божи час с Хари, а той говори само за приключенията, които сте преживели. Винаги съм искала да бъда полицай.

Наведох се назад на около седем сантиметра.

— Била си в армията, нали?

— Тъй вярно! Как разбра?

— Не си се научила да стреляш така във ферма в Алабама, а и наричаш pistolетите си амуниции.

— Трудно е да се промени навикът. Бях за известно време като млада.

— Тогава защо не влезе в системата? Много бивши военни стават полицаи.

Притвори очи, сякаш щеше да споделя някакъв пикантен слух.

— Имам няколко нещица в досието си. Нищо голямо, но достатъчно, за да не мога да стана служител на реда.

Направих стъпка назад и заставах пред Уайът при тезгяха. Холи направи същото. Върнахме екипировката си и му поискахме метла, за да си изметем гилзите.

— Аз ще имам грижата — Уайът се ухили като гимназист. — Беше истинско удоволствие да наблюдавам подобно състезание.

Почувствах вибрация в джоба си я само секунда по-късно се чу и звук. Залепих мобилния телефон за лицето си.

— Даниелс.

— Лейтенант? Аз съм Райдър, от Полицейското управление в Гари. Преди около час Бъд Корк се събуди. В съзнание е и не престава да говори. Началникът ми каза, че вие искате да говорите с него за нещо.

Адреналинът ми се качи.

— Да, искам. Благодаря ви за обаждането. Кога мога да дойда?

— По всяко време. Имате пълен достъп. За нас вие сте човекът, който откри престъпника.

— Ще съм при вас след около час. Благодаря.

Прибрах телефона в джоба си, а Холи бе толкова близо, че на практика беше влязла в панталоните ми. Очите ѝ блестяха.

— Чух всичко. Искам да дойда с теб.

— Не.

— Няма да ти се бъркам. Просто искам да го видя. Хайде де, аз съм феи на полицията.

— Не.

— Мога да ти помогна.

— Цивилна си.

— Цивилна, която току-що ти скрива задника на стрелбището.

Вече започваше да ми се изяснява защо е с Хари. Тя по ужасяващо подобен начин беше досадна.

— Не, Холи. Благодаря ти за предложението, но това е работа на полицията.

— Но убиецът е мъж, нали? Аз се оправям добре с мъжете. Мога да го накарам да говори с теб.

— Няма да проработи в този случай. — Представих си липсващата мъжка анатомия на Корк.

— Моля те, Джак. Хари си е организиран нещо като ергенско парти за тази вечер. Нещо с дребосъците.

Макглейд? Това копеле ми каза, че няма никакви приятели.

— Приятелчетата му го извеждат навън? — запазих нормален тон.

— Не. Той е сам. Е, сам с малките хора. — Холи ме дръпна за ръката. — Хайде. Трябва да ме вземеш със себе си. Не мога да прекарам последната си вечер като свободна жена пред телевизора и да гледам телешоп.

Това чувство ми беше познато.

— Съжалявам, Холи. Не мога.

Вървя по петите ми през целия път по стълбите, като кученце. Досадно, скимтящо, упорито кученце.

— Моля те.

— Не.

— Просто ще ти правя компания по пътя. Дори няма да излизам от колата, Джак.

— Не.

Излязох от Управлението и тръгнах по улицата. Денят се беше разхладил и лекият ветрец се отрази добре на лицето ми. Заобиколих, за да отида до паркинга отзад, а Холи все още ме молеше. Вероятно хубавите жени не разбират значението на думата „Не“.

— Хайде, Джак. Аз съм лицензиран частен детектив. Мога да се държа добре, а съм работила и преди с полицаи.

— Няма да работим заедно, Холи. Всичко това започва да става несериозно.

А и ме караше да се чувствам неудобно. Не исках да съм груба с нея, още повече че щях да съм кума на сватбата ѝ на следващия ден, но скоро нямаше да имам много опции.

Холи замълча за момент и аз си помислих, че най-накрая се беше отказала. След това чух подсмърчането.

Когато се обърнах, за да погледна, Холи беше нацупена и с разплакани очи.

— Нямам никакви приятели, Джак.

— Моля?

Раменете ѝ започнаха да се тресат.

— Работата ми. Работя като луда. Нямам никакви приятели. Защо мислиш, че отидох на тази тъпа сбирка на частните детективи? Не давам пукната пара за последните технологии за следене. Просто исках да се срещна с хора. Хари е първият мъж, с когото съм от шест години.

— Съжалявам — и го мислех от цялото си сърце.

Холи пак ме погледна, бузите ѝ блестяха.

— Не си ли самотна понякога, Джак? Кога за последен път си излизала по женски?

— Разпитването на убиец не се брои за излизане по женски.

— Но е по-добре, отколкото да си сама. Била съм сама през целия си скапан живот. Баща ми умря, когато бях дете, и след това се местехме непрестанно. Никога не успявах да си създам приятелства.

Мисълта, че някой толкова привлекателен няма приятели беше абсурдна и аз почти се усмихнах недоверчиво. Холи разбра какво си мисля.

— Тогава не изглеждах така. Бях много дебела и имах проблеми с кожата, както и големи развалени зъби. Като станях на двайсет свалих килограмите и отидох на зъболекар, който свърши добра работа. Доста добра работа. — Сложи ръце от двете страни на бюста си. — Тези двете няма да успея да изплатя, преди да стана прекалено стара, за да им се радвам.

Избърса очите си с ръка и на мен ми хрумна изненадваща мисъл. Ако сложа ревността си настрана, аз можех да харесам тази жена. Знаех колко е тежко да се изгуби баща в ранна възраст. А и освен това, фактът, че си е правила пластична операция, я направи малко по-човечна, а не като „Ангелите на Чарли“. Въпреки че вкусът ѝ за мъже беше силно компрометиран, беше силна, компетентна, забавна, с чудесен вкус и притежаваше енергия, която не се срещаше често.

Чудех се дали не ставам жертва на чара ѝ, както всички останали. После се зачудих защо винаги анализирах всичко. Не бях имала приятелка от, ами, от гимназията. Ето една, която правеше усилия. Щеше ли да боли, ако малко отстъпех? И вероятност да имам човек, с когото да си общувам?

Отдавна нямаше с кого да си говоря.

Холи се посъвзе, ръцете ѝ бяха скръстени на гърдите.

— Извинявай, Джак. Прекалено се разчувствах. Предсватбени нерви, предполагам. Беше доста напрегната седмица. До утре.

Полицаят в мен ми подсказваше да си стиснем ръце и да се разделим. Но проклета да бях, ако не кажех:

— Може да дойдеш с мен.

— Наистина ли? — Отново лицето ѝ светна и бях въввлечена в силна прегръдка.

Но тази не ми пречеше толкова много.

Когато най-накрая ме пусна, се качихме в моята „Нова“ и за втори път този ден се отправих към Индиана.

ГЛАВА 33

— Хари ми разказа какво е направил, когато сте били партньори. Чувства се ужасно.

Вместо отговор ѝ изсумтях. С Холи вече бяхме разговаряли за мода (консенсус: модата е хубаво нещо), за оръжия (консенсус: оръжията са хубаво нещо) и родители (консенсус: родителите са хубаво нещо, ако все още бяха живи, но нейните бяха мъртви, а моята майка лежеше в кома) и накрая стигнахме до темата за мъжете.

Холи чистосърдечно се съгласи, че бях прецакала шансовете си с Лейтъм, а аз направих героичен опит да я убедя да направи същото с Макглейд.

— Той се е променил, Джак. Всъщност, лоялността е едно от най-скъпите му качества.

— Преди не беше.

— Бил е млад, амбициозен. Сега осъзнава, че приятелството е по-важно от кариерата. Той те смята за добър приятел, Джак.

Отново изсумтях. С добри приятели като Макглейд почти със сигурност ми се гарантираше преследване от серийни убийци.

Холи се пресегна да си вземе още един пържен картоф. Бяхме спрели на „Макдоналдс“ на магистралата „Скайуей“. Вече бях забравила, че ядох хамбургер и картопки. Холи си беше взела „Щастливото меню“ и прекара времето си в ровене в храната си и в игра с подаръка — някаква фигурка от филм.

На три хапки изяде един картоф. Дъвчеше бавно.

— Минали са години. Защо мразиш Хари толкова много?

— Не го мразя. Нека просто да кажем, че нищо не спечелих от познанството си с него.

— Той ти помогна със случая на Джинджифиловия мъж.

— По принуда.

— И със случая от миналата година — мъжът, който убиваше проститутки.

— И в двата случая искаше нещо в замяна.

— А не е ли същата причината, поради която ти се съгласи да му бъдеш кума на сватбата ни?

Опа.

— Казал ли ти е?

— Каза ми, че искаш да свали героя от телевизионния сериал и че няма да се съгласиш да си му кума, ако не го направи.

Наместих се в седалката. Ставаше тъмно, затова включих и фаровете. Наближавахме отбивката за Гари.

— Той беше този, който ме включи в проклетото предаване. Работата ми е застрашена.

— Може би щеше да те свали от шоуто, ако го беше помолила.

Изсумтях уклончиво.

— Той е сладур, Джак. Щеше ми се да можеш да го видиш.

— Да. Сигурно е истинска плюшена играчка.

Холи започна да рови в чантата и намери малко от туршията, която беше отделила от хамбургера си. Сложи я в устата си, от което ми стана доста странно.

— Защо отдели краставичките, щом ги обичаш?

— Мразя ги.

— Тогава защо ги ядеш?

— Да не става зян, нали така?

— Предполагам.

За момент не говорихме. Отказвах да се чувствам виновна, за каквото и да е, свързано с Макглейд, дори и при условие че започвах да харесвам приятелката му.

— Разкажи ми за този Бил Корк.

— Бъд. Казва се Бъд. Той е бащата на Чарлз Корк — Джинджифиловият мъж. Видя ли телата по телевизията?

Холи набръчка носа си.

— Да. Какъв психар ще заравя хора в мазето си?

— Същият, който се къпе в собствената си урина, забива игли в слабините си и се бичува.

Тя направи физиономия на погнуса и ме бутна по рамото.

— Не е вярно.

— Вярно е. Също така се е обезомъжествил.

Произнесе без звук думата „обезомъжествил“, след което каза:

— Отрязал е собствената си патка?

Кимнах.

— Загубил е пакета си, заедно с камбанките.

— Това е отвратително.

— Явно е наказвал себе си заради дяволските си дела. Някакви извратени християнски идеи.

— Напомни ми да не ходя в тази църква.

Поех по отбивната за Гари, като се опитвах да се сетя болницата на юг ли беше, или на север. Избрах север.

Холи взе последния пържен картоф, подуши го и го пъкна в устата си.

— Не познавам някой от такава величина, но в Детройт имахме такъв убиец преди няколко години. Одираше хора.

Възбудено казах:

— Наистина ли?

— Беше някакъв сериен убиец. Насичаше хората и им сваляше кожата. Не си ли го виждала по новините?

— Опитвам се да не гледам новини. Прекалено са депресиращи. Хванаха ли мъжа?

— Не. Уби трима души и след това изчезна. Според полицаите е било дело на организираната престъпност. Доста гаден начин да умреш, нали? Да те одерат?

Сетих се за записа с Мълруни.

— Да, доста гаден.

Разбрах, че бях тръгнала в правилната посока, защото видях повече от десетина коли на пресата, всяка с антена на тавана, паркирани на улицата. От болницата бяха изкарали пресата от паркинга. Намерих едно място за инвалиди, извадих сирената от жабката си и я сложих на тавана, за да не ми вдигнат колата.

Холи излезе с мен.

— Нали щеше да чакаш в колата?

— Нека видя мъжа. Моля те, Джак. Ще си кротувам. Просто искам да погледна в очите му.

— Не сме в зоопарка, Холи. Няма да ходим при маймуните.

— Мен ме бива с мъжете. Ако искаш да го накараш да говори, може би аз ще мога да ти помогна.

Както и с Хари, да спориш с Холи беше безсмислено упражнение. Вървахме напред — назад за около трийсет секунди и

осъзнах, че единственият начин да я накарам да остане в колата, бе да я закопчая с белезници. Което ми беше минало през ума, но арестът не беше добър начин да се сприятелиш с някого.

— Нито дума не искам да чувам. Можеш да гледаш, но не и да се намесваш.

Направи жест като затваряне на цип.

Във фоайето имаше полицаи, включително служителя, когото знаех отпреди като охрана на Корк. Той ми кимна да мина, след което залепи погледа си в Холи. И останалите полицаи направиха същото, но без да ми кимват да мина. Ако бяхме в анимационен филм, езиците им щяха да се развият и да паднат от устите им на пода като червени килими.

Федералните, Мът и Джеф, за мое щастие не бяха тук. Вероятно разпитваха Лорна Елисън Хънт. Или просто се бяха усамотили тримата с ОБИ, техния компютър. Където и да бяха, бях благодарна на вселената, че не трябваше да се занимавам с тях при всичко, което имах да върша.

Стаята на Корк беше охранявана от още двама полицаи, които ме очакваха. Те, обаче, не очакваха Холи, но след като тя им се усмихна изведнъж станаха общителни, представиха се и заявиха своята преданост.

Оставих ги да си флиртуват и отидох да видя чудовището.

Когато влязох, Бъд Корк ме забеляза, а очите му бяха хлътнали и кървясали, тенът на лицето му беше блед. Дори и да ме беше познал, не го показва.

След това влезе Холи. Проклет да е penisът, Корк затаи дъх с широко отворени очи.

Вероятно беше заради тениската на „Версаче“. И аз трябва да си взема такава.

— Г-н Корк, помните ли ме? Аз съм лейтенант Даниелс. Бях в къщата ви онзи ден и вие ми показахте мазето си.

Кимна, но погледът му все още беше прикован върху Холи. Тя се приближи към леглото с протегнатата ръка и Корк потръпна толкова силно, че изпука рамката на леглото.

— Холи Фрейкс. Приятно ми е да се запознаем, г-н Корк.

Бъд се протегна към нея, все едно тя беше гърмяща змия. Здрависа се бързо, вяло и веднага си дръпна ръката.

— Как се държат с вас? — попитах аз.

— Те... не ми дават лимон за водата ми. Аз все ги моля, а те не ми носят.

Пъхна пръста си в устата и откъсна кожичка, а очите му се местеха ту към мен, ту към Холи.

— Ще се погрижа.

Докато казвах това, тя излезе в коридора. Представих си как полицаите се надпреварват, за да търсят лимон.

Взех си един пластмасов стол и седнах до леглото.

— Знаеш ли защо си тук, Бъд?

— За да бъда наказан. Защото бях лош.

Изглеждаше доста тъжен, докато го казваше. След това лицето му се нагърчи в зла усмивка и започва да се хили.

— Какво е толкова смешно, Бъд?

— „Блажени сте, когато ви намразят човеците, и когато ви отлъчват от себе си и ви похулят и отхвърлят името ви като лошо, поради Човешкия Син“, Лука 6:22.

Цялото му тяло се затресе, сякаш имаше гърч. Паркинсонът. Успокои се, преди да повикам сестрата, и Бъд отново започна да се смее.

— В Индиана има смъртно наказание. Ще ме убият. С инжекция.

— И това те забавлява?

— Не я заслужавам.

— Доста хора си убил, Бъд.

Отхапа кожичка на нокътя си и я издърпа. Кръв потече по устните му, която придаде цвят на моравия му тен.

— Трябва да бъда измъчван до смърт. — Отново се изхили. — Смъртоносната инжекция е твърде лека за мен.

Лапна си пръста, а езикът му облиза кръвта. Останах безизразна.

— Днес по-рано видях Лорна.

Бъд се намуси с пръста в устата.

— Тя някога не е идвала да ме види.

— Тя е в затвора, Бъд.

— Помагаше ми с грешниците. Обичаше да ги бие с камшик. Сладката ми, сладката ми Лорна.

Той си затананика мелодия и продължи да смуче кървящия си пръст.

Нямах колебания, че Бъд Корк беше луд. Но имаше и още нещо. Седейки толкова близко до него, аз изпитвах чувство на отвращение — същото чувство, което изпитвах, когато гледах по телевизията как един паяк хващаше муха. Бъд Корк излъчваше съвсем реално чувство за вреда, за страх, за гнилост и смърт.

Разговорът ми с него ме накара да пожелаая горещ душ и да си мия зъбите, докато не ме заболят венците.

— Искаш ли да видиш отново Лорна, Бъд?

— Да. Скъпата ми любима. Беше толкова добра с разкаялите се. Така въодушевена да ги накара да си изповядат греховете.

Понижих си гласа, така че той трябваше да се напряга, за да ме чуе.

— Трябва да ми кажеш къде е Калев.

Бъд започна да бръщолеви.

— „Вие сте от баща дявола, и желаете да вършите похотите на баща си. Той беше открай човекоубиец и не устоя в истината; защото в него няма истина. Когато изговаря лъжа, от своите си говори, защото е лъжец и на лъжата баща“. Йоан 8:44.

— Приемал си Калев за свой син?

— Калев беше дявол, като Чарлз. Но не дявола от моята плът. Самото зло под булото на светлината.

Наведох се по-близо, въпреки че трябваше да го направя насила.

— Къде е Калев?

Отвори си устата, за да проговори, но след това пожълтелите му очи се отнесоха зад мен, към Холи.

— Намерих лимон за теб, Бъд. — Тя му подаде резен от плода.

Бъд го сграбчи в свит юмрук, след това го изстиска върху разкъравената си кожичка и го натри, дишайки тежко и потръпвайки.

— Откачено — каза Холи с широко отворени очи.

Пресегнах се за лимона, но после размислих; Бъд го търкаше в отворената си рана и пулпът беше станал оранжев на цвят от кръвта. Вместо това го потупах по рамото.

— Къде е Калев, Бъд?

Не ми обърна внимание, а се беше съсредоточа върху Холи.

— „Как си паднал от небето, ти Деннице, сине на зората?“ Исаия 14:12.

Холи намери още един стол и го дръпна до леглото на Бъд. Тя го възседна и се опря на облегалката му, като постави брадичката си върху лактите, а очите ѝ бляскаха оживено.

— Разбрах, че харесваш игли, Бъд.

Кимна ѝ, дишайки тежко.

— Виж какво намерих в магазинчето.

Тя извади един комплект за шиене: три малки ролки с конци, напръстник, осем игли за шиене.

— Холи — погледнах я строго. — Не забравяй какво си говорихме в колата.

Тя продължи да гледа Бъд.

— Лейтенант Даниелс те попита нещо, Бъд. Къде е Калев?

Той гледаше иглите както гладен човек гледа менюто.

— Аз... аз не знам къде е Калев.

Холи отвори комплекта и извади една игла. Разгледа я.

— Къде живее?

— На различни места.

— Като кои?

— Индиана. Мичиган. Илинойс.

Холи разтвори леко устни и сложи иглата между тях. Бъд дишаше по такъв начин, който можеше да се опише само като сексуален. Лимонът беше оставен, отдавна забравен.

Бях загубила контрол върху разпита. Разтърсих рамото на Бъд.

— Къде е сега Калев? — попитах го аз.

Бъд остана като хипнотизиран от иглата в устата на Холи.

— Илинойс.

— Къде в Илинойс?

— Не зная.

— Кога за последен път имаше вест от него?

— Не знам.

Холи се нацупи и извади иглата от устата си, като преди да я сложи отново в комплекта, тя си поигра малко с езика.

— Ако искаш да ти дам това, Бъд, трябва да ни дадеш повече информация.

Бъд преглътна шумно.

— Говорете със Стив.

— Стив кой?

— Приятелят на Калев, Стив Йенсен. Той трябва да знае.

Наскоро бях чула това име и не можех да се сетя откъде. Стив Йенсен. Стив Йенсен. Стив...

И след това внезапно се сетих. Разтърсих още веднъж Бъд, този път по-силно.

— Знаеш ли къде е Стив, Бъд?

— Не.

— Откъде познава Калев, Стив?

— Приятели са от години. Много близки. — Той погледна Холи, след това мен. — Дяволът се беше вселил в него. Като Калев. Като Чарлз.

— Говорил ли си със Стив в последно време?

Бъд седна в леглото, като накара мен и Холи да се отдръпнем. Насочи окървавения си пръст към нея.

— „Махни се зад Мене. Сатано; ти си Ми съблазън; защото не мислиш за Божиите неща, а за човешките“.

Холи му намигна.

— Матю 16:23. — След това хвърли комплекта за шиене на Бъд.

С истеричен смях Бъд го прерови и взе една игла. Хвана я с треперещите си пръсти и повдигна болничната си нощница, като разкри части от тялото си, които можеше и да не показва.

Изправих се и се обърнах, нетърпелива да се махна оттам.

Холи каза:

— Истинска лудост? Виж какво прави, Джак!

Направих грешка да се обърна. Бъд се нараняваше сериозно, като дупчеше и ръчкаше, а от очите му течаха сълзи и малки кървави поточета се стичаха по съсипаните му бедра.

Пресегнах се, за да взема иглата от него, но Холи ме хвана за ръката. Захватът ѝ беше железен.

— Остави го. Та той е убиец на деца!

Бъд вече хленчеше и мънкаше нещо за ангели. Вероятно беше молитва. Отместих погледа си от него и натиснах бутона на сестрата.

Холи направи физиономия, очевидно беше разочарована. Отскубнах се от хватката ѝ и минах покрай нея.

— Да си вървим!

Полицайте ни направиха път. Аз вървах доста бързо, така че Холи трябваше да подтичва леко, за да ме догони.

— Сърдита ли си ми, Джак?

Не отговорих.

— Хайде де. Този човек беше измет, а и освен това нараняваше себе си.

— Той е луд, Холи.

— Е и?

Спрях и я погледнах в очите.

— Моята работа е да защитавам и да служа. Дори и на тези, които не го заслужават.

Тя сложи ръце на хълбоците в предизвикателна поза.

— По дяволите, Джак, защо си така напрегната? Менопаузата ли настъпи?

— Моля?

— Викаш вампирите ли? Носиш се на сухата вълна? Пускаш се по червената река?

Мигнах, защото не бях сигурна как да отговоря. Ако беше мъж, щях да я ударя. Така ли си говорят жените една с друга? Дали всички онези реклами, в които момичетата си услужват с тампони в съблекалните бяха по истински случаи?

— Не — успях да се овладеея и да кажа.

— Да не е пост менопауза? Промяната в живота е настъпила по-рано?

Груба. Безчувствена. Неприятна. Невежа. Все едно говорех с Хари Макглейд. Лика — прилика. Нищо чудно, че са се намерили и събрали.

Проговорих през зъби:

— Не страдам от пост менопауза, Холи. Това няма нищо общо с яйчниците ми. Това, което направи вътре, не беше редно.

— Добре. Извинявам се, че дойдох с теб и накарах заподозрения да си каже всичко.

Сега тя хукна напред и аз трябваше да я догонвам. Класическа тактика, ала Макглейд. Започва нападателно, но когато усети отпор, става раздразнителен.

Сграбчих я за ръката, което беше все едно да хвана стоманено въже.

— Виж, Холи, тук аз съм полицаят. Ясно ли е?

Нещо проблесна на лицето ѝ, същата враждебност, която забелязах на стрелбището. Навъсенят поглед изчезна мигновено и аз се зачудих дали не съм си въобразила. Усмихна се достатъчно широко, за да се види работата на зъболекаря.

— Права си, Джак. Съжалявам. Прескочих границата в болницата. Мислех, че правим доброто ченге/лошото ченге.

До известна степен беше права. Въпреки че Хърб нямаше да бъде толкова безпощаден, двамата щяхме да проиграем ситуацията по сходен начин. Не ми харесваше подходът ѝ, но постигна резултати.

— Хайде, Джак. Прости ли ми?

Не виждах да имам друг избор. Можех да продължа да се ядосвам и да карам до дома в една тягостна обстановка, а да не говорим за сватбата.

— Добре. Но следващия път ме слушай.

Още една прегръдка. Кой да ти знае, че приятелството е толкова трудно нещо?

В колата Холи зададе въпрос, който очаквах.

— Кой е Калев?

— Той е свързан с настоящия случай, върху който работя.

— Искаш ли да споделиш подробностите?

— Не мога. Съжалявам.

— Няма проблем. Съжалявам.

Тишината трая почти цели десет секунди.

— Кой е Стив Йенсен?

— Холи...

— Хайде де, Джак. Няма да отида да се раздрънкам по „CNN“. Това заболя.

— Холи, не ме разбирай погрешно, но с теб не сме партньори.

— Къде е партньорът ти?

Поколебах се за миг.

— Няма го в момента.

— Обсъждате ли случаите с него?

— Разбира се.

— Две глави мислят по-добре от една, нали така? Ето, не се ли получи с Бъд?

— Не става дума за това.

Холи събра вежди.

— Защо не ме харесваш, Джак?

— Харесвам те, Холи.

— Защо не ми вярваш?

— Природата ми е такава, че не вярвам на никого.

— Но вярваш на Хари.

— Не бих казала.

Пропътувахме няколко мълчаливи минути.

— Като излязох от Корпуса, за няколко години бях доста неспокойна. Забърках се с една банда. Включих се в канал за кражби на коли. Първоначално започнах заради адреналина. След това самата аз не знаех защо. Ченгетата ме хванаха и ми предложиха сделка — да лежа в затвора или да предам приятелите си.

Не ми беше много комфортно с нейните откровения.

— Аз пропях, Джак. Дълго и продължително. Не те виня, че ми нямаш доверие.

Не се просълзи отново, но приличаше на натирено кутре.

Знаех, че ме манипулира. Но приятелството беше двупосочна улица, кали така?

— Преди четири дни един мъж, на име Стив Йенсен, е намерен мъртъв в мотел в моя район. Бях заета с настоящия случай, затова прехвърлих този на Мейсън и на Чек.

— Какво общо има тук Йенсен?

Натиснах газта и оставих колата да се движи с около 120 км/час.

— Точно това съм на път да разбера.

ГЛАВА 34

Докато пътувахме към Чикаго, детектив Маги Мейсън ме запозна с убийството на Йенсен.

— Наръган е повече от трийсет пъти. Намерен е в мотел „Бенсън“ на „Конгрес“ в стая, наета на негово име.

— Колко дена е живял там?

— Деветнайсет дни. Мотелът се плаща седмично, има повече плъхове от наемателите. Хазяинът е отишъл да си събира наема и е намерил трупа.

— Откри ли нещо?

— Нищо. Обиколих цялата сграда от врата на врата и загубих три дни да разпитвам пияници и наркомани. Никакви улики.

— Аутопсия?

— Все още чакаме.

Мобилният телефон започна да пращи и Мейсън ме попита дали все още бях там.

— Видя ли тялото? — попитах я аз.

— Да. Гадост.

— Какви са ти впечатленията?

— Нещо повече е от непредумишлено убийство или от гняв. Това е нарочен опит да се причини болка.

— Рани от самозащита?

— Следи от връзване на китките. Бил е вързан за стол.

Сетих се за Майк Майер в Индианаполис.

— Всички пръсти на ръцете ли му бяха?

— Така мисля. Не забелязах да липсват.

— Какви са стените в хотела?

— Хартиени. Можеш вестник да четеш през тях.

— Защо тогава виковете не са предизвикали внимание?

— Съжалявам, лейтенант. Забравих да спомена за куките.

— Куки?

— Устата на жертвата беше пълна с кукички за риба. Устни, език, гърло, всички пробити по ужасен начин и закачени едни към други. Вероятно има повече от сто кукички. Не е могъл да си отвори устата и с крик.

Чудесно. Очевидна препратка към случай с Джинджифиловия мъж. Никога няма да забравя какво беше направил Чарлз Корк с кукичките.

— Някакви следи?

— Нищо съществено. Взехме материал от ноктите му. Намерихме черна коса. Върху раните имаше бяла коричка и взехме проби от нея. Роджърс от лабораторията ще ми даде резултатите.

— Някакви отпечатащи?

— Проверихме ги в нашия район. Нищо. Ще ги пуснем в националната база с пръстови отпечатащи, но знаете колко време отнема.

— Проверихте ли Йенсен в Националния криминологичен информационен център?

— Доста арести. Наркотици. Стрелба. Побой. Класически рецидивист — допреди няколко години.

— Какво се е случило тогава?

— Не се знае. Човекът сякаш просто е изчезнал от лицето на земята.

Това приличаше много на Калев Елисън.

Благодарих на Мейсън, след което се свързах с моргата. Макс Хюс не беше там, но патологът Фил Бласки беше.

— Добър вечер, Джак. Чух за Хърб. Как е той?

— Стабилизиран, когато го чух за последно. Ти ли се пържиш на среднощния огън?

— Бумащина. Току-що получих писмо, че са направени известни усилия от общината да намалят книжната работа. То дойде с доклад от двайсет и шест страници, които трябва да попълня, в три екземпляра. Не съм феи на иронията.

— Погледна ли Стив Йенсен, убития в мотела преди пет дена?

— Скумрията ли? Записан е за утре.

— Скумрията?

— Шега, която си направи един от служителите. С уста, пълна с кукички. Човекът очевидно се е хванал на въдицата. И аз не обичам

хумора.

— Тогава защо го нарече Скумрията?

— Опитвам се да вляза в тон.

Странна банда са съдебните лекари.

— Има ли някаква възможност да се откъснеш от интересния си доклад и да направиш аутопсията по-рано заради мен?

— За кога ти трябва?

Погледнах на таблото. Приближаваше девет часа.

— След час?

— Ще проверя кутията си с такъми за клещи за кукичките. Ще ми дойде добре и малко прясно кафе, ако ти се намира.

— Ще се видим в десет.

Затворих, след което включих телефона си в щифта за запалката, за да се зарежда.

— В моргата ли отиваме?

— Не. Аз отивам в моргата. Забележи, моля те, употребата на единствено число, а не на множествено.

— Аз съм свободна.

— А аз не съм. На работа съм.

— Хайде, Джак. Не мога да се прибера сега вкъщи. Сигурно целият под е покрит с голи джуджета.

— Това не те ли притеснява?

— Защо? И малките хора имат нужда от любов.

— Имам предвид, че Хари ти изневерява.

— Още не сме женени. Но това, че не ме притеснява, не означава, че искам да го видя. — Сложи ръка на рамото ми. — Нека да дойда с теб, Джак. Ще е като моминското ми парти.

— Да видиш труп?

— И преди съм виждала мъртъвци.

— И е нещо, което имаш желание да видиш отново?

— Не съвсем. Но ако не дойда с теб цяла вечер ще ти задавам милион въпроси за това, което съм пропуснала.

— Холи... противозаконно е цивилен да влиза в градската морга.

— На никого няма да кажа. Заклевам се.

Тя си кръстоса пръстите. Въздъхвах.

— Няма да говориш, няма да пипаш нищо и не позволявай на патолога да разбира, че не си полицаи.

Прегърна ме и аз почти излязох от пътя.

— Холи, ако ще бъдем приятелки, трябва да обсъдим въпроса с прегръдките.

Не говорихме за прегръдките. Вместо това разговорът се насочи към таекуон-до.

— Подготвям се за четвърти дан. Пъонсонкут-чируги ще са в програмата. Миналата година си счупих пръст, докато чупех дъски.

Това здравата ме впечатли. Пъонсонкут-чируги бяха мушкаци удари с върха на пръстите. Ако Холи можеше да счупи дъска с пръстите си, то тя беше доста пред мен.

— Аз съм по-добра в чаги, отколкото в чируги. — Но ако трябваше да съм честна, силата и гъвкавостта на краката ми не бяха както преди.

— Къде тренираш?

Не си спомнях последния път, когато бях стъпвала на татамито.

— Не съм тренирала от известно време. Вероятно трябва пак да се захвана.

— Ще е забавно да се бия с теб.

Може би, ако забавно означаваше кърваво. Холи беше по-висока от мен с пет сантиметра, имаше повече опит и около осем килограма отгоре. И от това, което можех да забележа, тези осем килограма бяха само мускули. Щеше да ми срита задника.

Вместо това казах:

— Да. Ще е забавно.

Спряхме в една от веригите за понички и си купихме, взехме и кафе за Фил. Аз също си поръчах едно. Холи си взе студено мокачино с повече шоколад и три глазирани понички.

— Старите навици трудно умират. Утре ще направя допълнително 100 коремни преси.

Моргата на Чикаго беше в медицинския район на града, на „Харисън“. Отбих в кръговото зад двуетажната сграда и паркирах на място, което беше определено за катафалките и за линейките. Преди да излезем от колата, проведох откровен разговор с Холи.

— Моргите не са много приятни места. Стомахът ти слаб ли е?

— Не съм повръщала от години.

Надявах се да ми казва истината. Не бих се зарадвала да видя отново тези понички.

— Опитай се да бъдеш професионалист и ако ти се повръща, гледай да не е върху някое тяло. Фил мрази да става така.

— Разбрах.

Влязохме.

След като записах във входящата книга себе си и Холи, служителят ни преведе обратно през приемната и след това през хладилната камера. Миришеше на месарница, което всъщност си и беше; рафт върху рафт — със замразено месо. Бяха препълнени и повече от 200 трупа лежах на метални рафтове, като в склад. От някои течеха течности. Други бяха замръзвали в неестествени пози. Трети сякаш всеки момент щяха отворят очите си и да започнат да говорят.

Холи попиваше всичко, очите ѝ бяха широко отворени, а челюстите ѝ — отпуснати.

— Доста откачено.

— Шшшшшш. Бъди професионалист.

— Виж този мъж. Надарен е като слон.

— Холи!

— Господи. Джак, погледни тук. Ти си сама. Вземай нож и си го занеси вкъщи.

Фил Бласки си показа главата от стаята за аутопсии и аз сръгах Холи с лакът да млъкне.

— Здравсти, Фил.

— Здравей, Джак. Коя е приятелката ти?

Холи грациозно тръгна към него с протегната ръка.

— Детектив Холи Фрейкс. Полицай съм. Наистина.

Опитах се да не мигам. Фил погледна ръката ѝ, след това погледна своята, облечена в окървавена латексова ръкавица.

Тя също забеляза и го потупа по рамото, вместо да се ръкува.

— Приятно ми е да се запознаем, Фил. Чувам, че хората си умират да дойдат тук.

Опа. Но Фил беше завладян от нея като всички останали, с които тя контактуваше, и дори леко се засмя.

— И аз се радвам, че се запознахме, детектив. Открих някои интересни неща, ако искате да ги видите в кабинета ми.

Последвахме Фил в стаята отзад, където тялото на Стив Йенсен лежеше на метална маса, а главата му се повдигаше от блокче. Под него имаше малка локвичка от това, което аз наричах човешки сокове

— не кръв, а нещо розово, като течността, която остава под месото, купено от супермаркет.

Фил още не беше направил Y-разреза върху Йенсен и не беше отворил черепа, но тялото беше измито.

Йенсен е бил стегнат мъж, мускулист, с права кестенява коса и татуировки върху двете ръце с различни мотиви — от оръжия и черепи до голи жени, направили знака на металистите.

— Средна хубост — намръщи се Холи. Гледаше чатала му.

Фил пропусна забележката.

— Както забелязвате от състоянието на трупа, по тялото има повече от 30 рани от наръгване с различна големина и дълбочина. Със сигурност бих предположил, че съдебните заседатели ще го обявят за самоубийство.

Той отново се засмя. За втори път го чувам да се смее за десетте години, откакто се познаваме.

Единственото място, където можете да се оставят кафето и поничките, беше на медицинска табла, в близост до някакви окървавени инструменти. Надявах се картонената кутия да е достатъчно плътна и да не пропуска нищо навътре.

— Какво е станало с устата му — попита Холи.

Бузите на Йенсен бяха хлътнали навътре, сякаш се приготвяте да целуне някого. Устните му бяха разкъсани и наподобяваха хамбургер.

Холи се наведе, за да види по-добре.

— Сякаш има спешна нужда от малко балсам за устни.

Фил хвана долната устна и я дръпна, като показва около десетина железни кукички, които държаха устата на Йенсен затворена. Взе един скалпел и го пъкна между зъбите му, като остави устата отворена и устните му се разкъсаха още повече. Така постави главата, че светлината над нас да влиза директно в устата му, след което използва маркучето с вода, която беше за качена за тавана, за да измие кръвта.

Не беше красива гледка. Йенсен изглеждаше намръщен, защото езикът му и бузите отвътре бяха захванати от куки едни към други.

— Бил е жив, докато това е ставало — отбеляза Холи. — Виждате ли синините по лицето му? Някой е напъкнал кукички в устата му, след което го е удрял, за да ги забие.

Бласки сложи ръката си на врата на жертвата.

— Има някакви подутини в гърлото. Вероятно е погълнал или е вдишал кукички.

Накрая проговорих и аз.

— Каква е причината за смъртта, Фил?

— Ето тази рана тук — Бласки почука върху петсантиметрова прободна рана на гърдите. — Нож с тънко острие, плъзнал се е между ребрата и е наръгал сърцето. Не мога да знам какво точно е станало, докато не отворя гръдния кош.

— Бил е измъчван. — Холи преглътна, след което отиде до краката на жертвата и погледна една прободна рана. — В тези разрези има сол.

Фил се намръщи.

— Доста е тъпо да разпитваш човек, който има пълна с кукички уста. Как се е предполагало, че ще може да говори?

— Той не е трябвало да говори — казах аз. — Трябвало е да страда.

— Страдал е, дори доста. Направих кръвни тестове и ензимно имунологично изследване. Нивата на хистамина не бяха засечени. Този човек е умрял в агония.

— Защо някои от прободните рани изглеждат различно?

— Изглежда са използвани две оръжия — едното е нож с тънко гладко острие, а другият е с дебело назъбено острие.

Ловджийският нож, който нападателят на Бенедикт беше оставил, имаше назъбено острие от едната страна.

— Явно се е отегчил с малкия нож и е взел нещо по-голямо — каза Холи.

— Можеш ли по ъгъла на прободане да ни кажеш дали убиецът е бил десняк или левичар? — попитах го аз.

Фил взе неръждаем транспортир и пробва няколко ъгъла.

— Големият нож е държан от левичар. Малкото острие — от някой десняк.

Холи кимна.

— Значи убиецът е имал по един нож във всяка ръка.

— Тогава как е изтъркал солта? — Поклатих глава. — Не. Аз имам различна теория.

— Целите сме в слух, лейтенант.

Намръщих се.

— Мисля, че си имаме работа с повече от един убиец.

ГЛАВА 35

Всички улики насочваха към педантичен убиец с руса брада, а Хърб беше нападнат от непохватния червенокоско. Не бях в състояние да си го обясня. Но ако имаше двама убийци, които да работят заедно, всичко си идваше на мястото.

Партньорът на Джинджифиловия мъж е намерил негов заместник.

Холи ме погледна странно.

— Сигурна ли си?

— Така изглежда. Единият от тях вероятно е Калев Елисън.

— А другият?

Захапах горната си устна.

— Не знам — и добавих, — все още.

Фил Бласки взе кафето си и отпи, като измляска доволно.

— Дами, можете да останете на аутопсията. Имам понички.

На мен не ми беше интересно, докато Холи нагледаше въодушевена от идеята. Вгледах се в тялото на Йенсен и се чудех защо е убит и каква е връзката му с Калев Елисън, когато осъзнах, че съм се фокусирала върху татуировките му.

В средата на бицепса му, обсипан с образи от Ада и картечници, имаше малко парченце кожа с размерите на монета от пет стотинки, което липсваше. За разлика от другите рани, тази беше по-скоро като отрязано, а не намушкано място.

Наведох се и забелязах, че подобно парче кожа е отрязано и под лакътя. На другата ръка имаше три подобни белега на опакото на дланта, на трицепса в на рамото.

Някой беше изрязал част от татуировките му и аз нямах ясна представа защо.

— Имаш ли още един чифт ръкавици, Фил?

— Под количката има кутия.

Извадих чифт и си го сложих. Холи направи също то, въпреки че не кипеше от ентузиазъм.

— Нали няма да бъркаме по разни дупки? — попита тя.

Не ѝ обърнах внимание и вдигнах дясната вкочанена ръка на Йенсен, разперих пръстите му, които бяха като втвърден каучук. Взирах се между пръстите и по дланта му, след това от вътрешната страна на ръката, докато не стигнах до мишницата му. Като не намерих това, което търсех, направих същото и с лявата ръка. След това щателно прегледах зад ушите и врата му.

— Ще можем ли да го обърнем?

Фил кимна, докато преглъщаше една поничка. Върху брадичката му имаше желе от ягоди — истински се надявах да е желе от ягоди.

— На три — казах на Холи. — Едно, две, три.

Аз дърпах. Тя буташе. Йенсен се наклони на една страна и се обърна към мен, като инерцията го катурна извън края на металната маса. Трупчето под главата му изхвърча. С бедро трябваше да натискам неговия влажен гол крак, за да не падне на пода, и изцапах горната си дреха „Катлийн Би“ с човешки сок. Колко дрехи ще съсипя тази седмица, по дяволите?

Холи го дърпаше за ръката, като издърпа Йенсен отново на мястото му.

Татуировката беше на лявата буза на задните му части. Самоделно направена, с черно мастило, три букви: ДДД.

— Кучият му син! — Холи прокара пръста си в ръкавицата по надписа. — Този мъж е от Децата.

— Не съм чувала за тази банда.

— Те са от моя град. Момчетата от трите „Д“. „Детройтските деца на дявола“. Действат в Източния край, сигурна съм почти на 100 процента. Търгуват с оръжие, наркотици и имат мрежа от долнопробни проститутки. Представят се за защитници на хората.

— И ти ги познаваш, защото...

Усмихна се леко, едвам забележимо.

— Нека просто да кажем, че няколко пъти сме си кръстосвали пътищата.

Загледах се в белега. Някой беше махнал останалите, но е пропуснал тази, защото е била на незабележимо място. Махането на татуировките е символично, като да махнеш емблемата на член от банда. Направила го е или неговата банда, защото ги е предал, или конкурентна банда, за да го унижат.

Има и трета вероятност: за да не се разпознае самоличността на Йенсен.

Проучванията на Мейсън в националната кримнологична база данни показа, че е имал досие допреди няколко години. Същото беше се случило и с Калев Елисън. Едва ли изведнъж са влезли в правия път.

По-вероятно беше да са си сменили самоличностите.

— Имам някои връзки в Детройт. — Холи свали ръкавиците си и извади телефона от предния си джоб. — Искаш ли да се опитам да разбера нещо?

В този момент ми трябваше всяка помощ, която ми се предлагаше.

— Моля.

Тя се отдалечи с телефон в ръка. Аз свалих ръкавиците и с корема напред се насочих към голямото корито на мивката, където пет минути се опитвах да изкарам петното от блузата си.

— Джак, открих нещо!

Холи беше показала главата си в стаята за аутопсии.

— Какво?

— Стив Йенсен използва друго име. Описах го на мъжа, с когото разговарях, и той ми даде псевдоними. Един бърз поглед в досието му и получих списък от сътрудници, един от които се нарича Калев.

— Калев Елисън?

— Не. Калев също използва псевдоним. Човекът, когото търсиш, е с червена коса, нали?

— Да.

— Последният адрес на Калев е тук, в Чикаго.

Бързо се приближих до нея, забравила съвсем за петното.

— Какъв е адресът?

Поклати глава.

— Искам да дойда с теб.

— По дяволите, Холи, това е полицейска работа.

— Аз получих информацията. Искам да дойда с теб.

— Не. Абсолютно невъзможно.

Почувствах, че някой ме гледа в гръб. Бласки ни гледаше и дъвчеше бухтичка. С Холи отидохме в хладилната зала.

— На кого се обади в полицейското управление в Детройт, за да получиш информацията?

Направи се на невинна.

— Кой ти каза, че съм звъняла в полицията? Нали знаеш, че съм частен детектив? Имам много контакти.

Избутах я и излязох от хладилната зала и се отправих към приемното отделение. Можех да се обадя в отдела за организирана престъпност в Детройт и вероятно щях да получа същата информация като нея, но нямах никаква представа с кого трябва да говоря и колко време ще отнеме всичко това.

— Джак... — Холи ме настигна и ме дръпна за ръкава. — Не се вбесявай. Искам просто да съм част от всичко това.

— Ти си цивилна, Холи. Мога да загубя значката си, само защото те доведох в моргата.

Нацупи се.

— Хайде де, Джак. Цялата ми дейност се състои в преследване на неверни съпрузи, да снимам разни дебелаци, които се опитват да измамат застрахователите си и да преследвам смотаняци, които нарушават гаранцията си. А това тук е нещо истинско. Нещо важно. Знаеш ли колко пъти съм чувала историята за това как Хари ти е помогнал да хванете Чарлз Корк?

Не й обръщах внимание, подписах се на излизане и напуснах моргата.

— Имам му адреса, Джак. Мога да ти бъда подкрепление.

— Не става по този начин, Холи. Трябва ми заповед, полицаи на всички изходи, федералните също искат да са част от операцията; ако ти си там, можеш да провалиш ареста.

— Добре. Тогава ще го хвана сама.

Отдалечи се през паркинга с бързи стъпки.

— По дяволите, Холи! Не ме карай да те арестувам!

Тя продължи да върви, но ми изказа мнението си относно моята власт, като ми показа среден пръст.

Затичах се до нея, хванах я за рамото, но тя се завъртя бързо, като застана в поза за отбрана — ръцете й бяха с дигнати в гард юмруци, единият крак пред другия, петите прилепнали за земята, сякаш готова за нападение. Без дори да се замислям, аз застанах също в позиция, задният ми крак зад тялото ми, а двете ми ръце успоредни на предния крак.

Чаках нейната атака, но тя така и не нападна.

— На улицата ли искаш да правим това? — попитах я аз.

— Искам да дойда с теб.

— Не можеш. Последния път, когато цивилен дойде да арестува с мен, се превърна в телевизионен сериал.

Паркингът беше тъмен и не можех да видя очите ѝ.

— Ти избираш, Джак. Действаме заедно или аз отивам сама.

— Или те арестувам за задържане на улика и възпрепятстване на правосъдието.

— Мислиш ли, че можеш? По-голяма съм, по-млада, по-обучена и имам по-дълги ръце.

— Ако ме докоснеш с пръст, отиваш в затвора. Това ще наруши сватбените ти планове, нали така? Помисли си, Холи. Не е това начинът.

Надявах се, че ще отстъпи, защото иначе имаше право; едва ли щях да мога да я надвия на спаринг. Което означаваше, че трябваше да я прострелям.

Секундите отлитаха. Ноцта изсуши потта, която беше избила по врата ми. Всичките ми мускули бяха стегнати, напрегнати, бореха се с вълните от адреналин.

— Живее в „Рейвънсуд“ — каза Холи.

— Къде в „Рейвънсуд“?

Мина напред, задният ѝ крак във въздуха. Вдигнах ръце, за да блокирам, но тя не ритна. Изтича покрай мен. Стигна до колата с преднина от пет крачки, отвори вратата и си взе чантата. Успях с ръка да хвана едната дръжка, но Холи ме хвана за китката, падна на коляно и ми изви ръката така, че рамото ми блокира. Пуснах чантата.

— Ще ти се обадя, като стигна там — усмихна се и ми намигна.

Извъртях си свободната ръка, но тя ме бутна назад, паднах върху дупе, а тя спринтира надолу по улицата. Докато се изправя на крака, тя се беше скрила зад сградата и беше изчезнала.

Ето какво получаваш при опитите си да се сприятеля.

Обмислих опциите си. Можех да се обадя на патрулните, но Холи беше твърде умна, за да се остави да я хванат. Можех да се прибера вкъщи и да оставя всичко в ръцете на съдбата; в крайна сметка, направих всичко по силите си, за да я спра. А можех да се насоча към „Рейвънсуд“ и да се надявам, че ще се обади.

Естествено, отправих се към „Рейвънсуд“.

ГЛАВА 36

Джак идваше. Алекс знаеше това.

Предугаждаща усмивка се прокрадва на изкривеното лице. Получаваше се по-добре, отколкото очакваше.

Миризмата от мазето се носеше през пода. Пренебрегна я и реши каква да бъде следващата стъпка.

Апартаментът бе пълен хаос. Имаше някои неща, които трябваше да поправи, преди Джак да дойде.

Капанът трябва внимателно да се подготви, за да проработи.

— Къде да се скрия?

Алекс гледа телевизионния сериал, знаеше как Чарлз се е скрил в гардероба на Джак и едва не я е убил.

Във всекидневната имаше гардероб, който беше перфектен.

— В гардероба. Вторият път ще е чудно. Влезе в гардероба с нож в ръката.

ГЛАВА 37

Паркирах до един пожарен края на „Линкълн авеню“, северно от „Монтроуз“. „Рейвънсуд“ заемаше площ от около триста пресечки и като повечето квартала на Чикаго беше започнал да става снобски. Подмамани от поносими цени, посредниците купуваха като луди и постепенно повишаваха цените на имотите, като престрояваха, префасонираха и поправяха. Магазините за алкохол и месарниците с многогодишна история бяха заменени от „Старбъкс“ и вериги магазини „Панера бред“.

Ако Калев Елисън живееше в „Рейвънсуд“, то тук имаше хиляди къщи, стаи, тавани и апартаменти, където да се скрие.

Преди да разбере как този случай се изплъзва от контрола ми, мобилният ми телефон иззвъня.

— Здравсти, Джак, сама ли си?

— По дяволите, Холи, къде си?

— Ти къде си?

— На „Линкълн“ и „Монтроуз“.

— Близо си. Аз съм на „Бел авеню“ и „Арджайл“. Влизам в къщата.

— Холи, недей...

ТРАК.

Дадох на скорост и направих обратен завой, насочих се на изток по „Монтроуз“ и след това свих почти веднага по „Бел“. „Арджайл“ беше на осем или девет пресечки нагоре. Беше тъмно, застроено с апартаменти и къщи. По тротоарите имаше осемдесетгодишни дъбови и кленови дървета, по улиците — подредени коли.

Стигнах до ъгъла за деветдесет секунди, след като Холи ми се обади по телефона, и паркирах зад един „Сааб“. Изскочих от колата и бавно се огледах на 360 градуса.

Холи я нямаше.

Проверих телефона си дали не се изписва номера ѝ, но тя беше активирала CLIR.

Щеше да провали ареста. А дори по-лошо, можеше да я убият. А вероятно беше на около 90 метра. Ако ми беше казала истината. Как можеше да си помисли...

На три коли пред мен беше паркиран седан с липсващи странични огледала.

Извадих моя 38-калибров пистолет и се приближих до колата. Въпреки че улицата не беше добре осветена, можех да кажа, че цветът е тъмносив — перлен титан. Един поглед отзад потвърди, че колата е „Еклипс“.

Още веднъж се огледах наоколо и търсех Холи. „Еклипс“-ът беше паркиран пред голяма викторианска сграда с апартаменти, с жълти тухли и двор. Не изглеждаше като място, където можеше да живее сериен убиец. Твърде много наематели, твърде трудно беше да се влиза и излиза незабелязано.

До викторианската сграда имаше друга двуетажна с кули на покрива. Определено по-усамотена, но цялата къща светеше и пердетата бяха дръпнати и на двата етаж.

От другата страна на улицата имаше една триетажна сграда. Последният етаж светеше. Средният беше напълно тъмен, а на прозореца висеше огромен надпис „Дава се под наем“. В мазето осветлението беше пуснато.

Това май си струваше да се провери. Приближих се внимателно и се заслушах за всичко, което би било необичайно. Къщата имаше черна желязна ограда и вратата беше отворена навътре. Минах покрай сградата към задния двор и видях счупения прозорец на мазето.

Определено това беше къщата. И тъй като имаше извършено престъпление — счупване на прозорец и проникване — аз имах всички права да вляза в къщата. Незаконното проникване на Холи ми спести необходимостта от заповед.

Помислих дали да не се обадя за подкрепление, но първо реших да проверя ситуацията и коленичих, за да се спусна през разположения на нивото на земята прозорец на мазето.

През последните дни се намирих достатъчно на умряло и се предполагаше, че съм свикнала, но вонята долу на практика ме зашемети. Беше по-зле и от мазето на Бъд Корк.

От лявата си страна, осветен от крушка, която висеше от тавана, видях източника на този аромат.

Три трупа, разположени седнали около маса за игра на карти. Бяха вързани за столовете с въже от простор. Лицето на д-р Франсис Мълруни все още се разпознаваше, застинало в силен, агонизиращ вик. От врата надолу гърдният му кош бе отворен, а ръцете му бяха пъхнати вътре до китките.

Отляво на него разпознах Даян Корк по раните, които бяха показани на видеозаписа. Сега беше с повдигащ сутиен, който показваше потъмняващите ѝ зърна. Главата ѝ беше килната назад, а разрезът на врата ѝ беше отворен като гърло на буркан. Огромен букет от копринени цветя — маргаритки — бяха пъхнати в раната.

До Даян имаше още един труп, мъж с очила и брада. Той явно беше най-пресен, но имаше най-много рани. Коремът му беше разрязан от слабините до гърдната кост, а органите му бяха извадени и сложени в сребърно плато пред него на масата, като пуйка за деня на благодарността. В ръцете си имаше прибори — нож и вилица. На вилицата имаше забодено нещо кафяво и заоблено. Трябваше ми известно време, за да разбера какво е това — беше бъбрек. Други органи бяха напъхани в устата му и бузите му бяха издути.

Освен миризмата на разложено се носеше и неприятното благоухание на урина и изпражнения и за първи път, от времето, когато бях новобранец, замърсих местопрестъпление, като се наведох и повърнах между краката си.

Бързо се свързах, извадих телефона си, набрах 911 и извиках подкрепление. След това погледнах покрай разлагащото се вечерно парти и видях стълбите. Бързо се изкачих и като не се стараех да пазя тишина, вземах стълбите по две наведнъж, жадна да си поема малко свеж въздух.

Стълбите излязоха в кухнята. Влязох през вратата наведена, оръжието ми сочеше напред. Проверих вляво, после вдясно и се напъгнах да чуя някакъв шум.

Къщата изглеждаше напълно тиха.

Кухнята не беше почиствана от седмици; опаковки от готови храни и кутии от пица бяха запълнили плотовете, мивката преливаше от бутилки от бира, подът беше лепкав от петна и разлято.

Минах през кухнята и отидох във всекидневната, която беше в същия безпорядък. Освен празните кутии и опаковки, почти всеки сантиметър от стаята беше покрит с порнография. Списания, касети,

дивидита, които отрупваха масата, дивана, фотьойла и пода. Имаше и хард порно. Прочетох някои от заглавията: „Латексови мъчения на робите“, „Развратници на болката“, „Къщата на агонията“, „Човешките кърфичници на Сиймор“.

В ъгъла на стаята имаше телевизор, точно до една затворена вратичка на гардероб. Върху телевизора беше поставена камера. Дори и от това разстояние можах да прочета върху едната ѝ страна буквите RCA.

Стаята преминаваше в коридор в аз бързо, но предпазливо се придвижих, като държах отпред оръжието си и стоях леко приведена. Пръстите ми бяха на спуська, но усещах напрежението, чувствах, че Холи е някъде в апартамента.

По коридора имаше четири отворени врати.

— Калев Елисън! Полиция! Излез с поставени на тила ръце.

— Джак!

Беше Холи в някоя от стаите.

— Холи, къде си?

— Задната спалня!

Някой се появи в коридора. Коленичих и се прицелих в главата. Беше Холи. Насочих дулото към тавана и издишах.

— По дяволите, Холи, изкара ми ангелите.

Холи не отговори. С неочаквано бърз ход тя изстреля три куршума към мен.

Паднах на земята, с лице надолу, забито в килима, и насочих пистолета напред — Холи тичаше насам, все още стреляше, но не по мен, а над мен — четири, пет, шест изстрела. Аз се извърнах и видях червенокосия мъж, който се приближаваше зад мен. Ножът падна от ръката му, вратата на гардероба все още се движеше, след като той бе излязъл от него; куршумите на Холи го уцелваха в гърдите отново и отново, кръв пръскаше като фонтан, докато най-накрая той не падна до краката ми с език навън и широко отворени празни очи.

Холи застана до мен, от дулото на деветмилиметровия ѝ пистолет излизаха струйки дим. Тя се ухили.

— Трийсет точки.

Първо не разбрах какво има предвид, но след това се сетих за стрелбата ни по-рано същия ден. Шест куршума в гърдите, всеки по пет точки.

— Дай ми пистолета, Холи.

Протегнах лявата си ръка. Дясната ми все още стискаше моя пистолет, който в момента беше насочен към корема ѝ.

— Току-що ти спасих живота, Джак.

— Знам. Такъв е протоколът. Подкреплението ще е тук всеки момент.

Тя кимна и ми подаде оръжието с приклада към мен.

— Добре ли си? — попита ме тя.

— Да. А ти?

— Видя ли партито в мазето на откачалката? Още един и щяха да са точно за бридж.

Напъхах пистолета на Холи отзад в панталоните си и се изправих. Чух приближаващите сирени.

— Колко съм загазила, Джак?

— Не знам. Наруши закона, но ми спаси живота и вероятно спести на данъкоплатците милиони долари за скъпо дело.

Погледнах към Калев Елисън, когото разпознах по снимката от документите. Както и Стив Йенсен, имаше доста татуировки по ръцете, няколко от които с трите „Д“. Гърдите му изглеждаха така, все едно беше изсипал чиния със спагети отгоре. Нямахше нужда да проверявам дали има пулс.

— Но до утре сутринта ще ме пуснат, нали? Сватбата е на обед, а аз още не съм си избрала рокля. Което устройва Хари, защото той искаше да се оженим голи.

Не беше образ, който исках да си представям.

— Не знам, Холи. Зависи от това дали щатският прокурор ще повдигне обвинения. И в двата случая ще откараме до рано сутринта.

— Ами ако ти дам оръжието и кажеш, че ти си го убила?

Поклатих глава.

— А ако ти дам пет долара?

Въпреки че беше абсурдно изказване, започнах да се смея. Холи също се засмя и двете не спряхме, докато полицаите от чикагската полиция не разбиха вратата.

ГЛАВА 38

— Първият е до онези храсти.

Лорна Хънт Елисън протегна двете си ръце и посочи. Ръцете ѝ бяха хванати от белезниците под ръкавите на светлоотражателния ѝ затворнически гащеризон. Ластикът ѝ стягаше на кръста, а крачолите ѝ бяха твърде дълги, но цветът ѝ напомняше на якето за лов на Бъд, което той използваше в сезона на елените — хареса ѝ този спомен. Двамата с Бъд бяха излизали на лов десетки пъти и обикновено тя застрелваше дивеча — Бъд бе калпав стрелец. Той обаче обичаше да го приготвя. Източването на кръвта, одирането на кожата, разфасоването на месото. Понякога дори не можеше да я изчака да го сготви, за да го опита.

Бъд.

Ще го види отново. Много скоро.

Един от федералните отиде до дървото, което тя посочи.

— Тук ли?

Лорна се изплю.

— Май е там.

Наведе се върху патрулната кола и се огледа за камъка, маркиран със спрей. Това трябва да е мястото. Тя написа указанията си. „Роузър парк, в Ливърпул, по втория черен път от «Орегон стрийт», на изток към езерото. Върви по пътя, докато свърши“. Но тя не видя никакви камъни — нарисувани или не.

Лорна се отдалечи от колата и направи няколко стъпки по тревата. Тя беше настояла да махнат веригите от краката ѝ или в противен случай нямаше да им покаже къде са телата. И те я послушаха, а и какво можеше да им стори една старица, нали така?

Свинята с пушката — този, който се предполагаше, че трябва непрестанно да я държи на прицел — си чешеше топките, дулото на пушката бе подпряно в земята. Двама полицаи, които носеха лопати и стояха до федералната отрепка, ровеха в земята и се чудеха откъде да започнат.

— Точно там! — Извика Лорна. На около метър, метър и половина дълбочина.

Тя погледна надясно. Нямахше камъни. Наляво. Там бе паркиран черният седан на федералните. Един от тях стоеше до него и говореше с някакъв дебел шериф.

Тя погледна зад колата, към езерото. Областта е предимно открита: трева до глезените, няколко фиданки и храстите, които тя посочи. Времето е хладно, към 10 градуса. Нямахше движение — няма рибари или спортуващи. Твърде рано сутринта е.

Всичко ще е чудесно, ако успее да намери проклетия камък.

Дебелият шериф се приближи и погледа Лорна така, все едно е нещо, което е настъпил.

— След като свършим тук, ще ме заведете да видя Бъд, нали? В болницата „Благословена Мария“ в Гари?

Той се намръщи.

— Нали такава е сделката. Въпреки че не аз съм я правил. Не се пазаря с боклуци.

— Вероятно с никого не се пазариш. Дебел задник като теб сигурно цял ден седи на бюро.

Погледът му потъмня и стана зъл.

— Внимавай какво говориш, кучко.

Забеляза го: малък сив речен камък около 30 сантиметра висок, заобиколен от суха трева и на по-малко от пет метра разстояние. Върху него има голям червен „X“.

— Извинявам се, шериф. Имате ли нещо против да си разходя краката малко? От дванайсет години не съм била на открито.

Той изсумтя.

— Благодаря ви, шериф.

Тя вървеше бавно, без ясна посока. Когато стигна до камъка, се протегна, след това се наведе, за да завърже обувката си.

Пистолетът беше там в стара херметизирана найлонова торба. Беше малък — оръжие с два изстрела, което Док Холидей винаги вади от ръкава си в старите уестърни.

Извади пистолета от торбата и придърпа ударното чукче. Цялата дължина на пистолета е по-малка от десет сантиметра и тя съвсем спокойно можеше да го скрие в дланта на голямата си ръка.

— Хей, Лорна, да не разтоварваш самосвалчето там?

Мъжете се разсмяха. Лорна се изправи и им показа среден пръст, след което се върна към групата. Имаше четирима полицаи и двама федерални, а пистолетът е само с два куршума.

Но два са напълно достатъчни.

Приблужи се към свинята с пушката и му протегна китките си.

— Можете ли да ги махнете? Стягат ми.

Той ѝ се изсмя, но преди да може да довърши, тя го простреля два пъти в лявото око.

Звукът бе като от бомбичка, два кратки изстрела и преди свинята да има възможност да падне, Лорна хвърли пистолета и взе пушката — „Ремингтън 7400“, автоматик с осем куршума в пълнителя. Коленичи зад патрулната кола, сложи дулото на капака и се прицели в най-близкото тяло — това на шерифа.

Странно е да се стреля със закопчани ръце, но успя да уцели един между очите, докато той просто си стоеше там, объркан. Смешен канцеларски плъх.

Няколко души стреляха по нея и колата стана на решето от куршумите. Лорна не им обърна внимание. Насочи се към федералния идиот, висок мъж в сив костюм, и го простреля два пъти в гърдите, докато той се опитваше да извади собственото си оръжие от кобура.

Най-близките заплахи са премахнати и тя се обърна към групата до храста на трийсетина метра разстояние.

В престрелка обикновено печели по-дългото оръжие. Двете свине и федералният са твърде далеч, за да я улучат. А освен това те нямаха никакво прикритие, като изключим голия тъжен храст, до който копаеха.

Лорна беше ловувала животни твърде много пъти, за да ги брои. Можеше да убие опосум от 30 метра.

Тези мъже бяха по-близо в доста по-големи от опосум.

Уби първия полицаи с изстрел в главата. Вторият полицаи падна на земята и се опита да допълзи до дупката, която досега копаеха. Федералният се мушна зад храста, което я накара да изпадне в див смях.

Простреля полицаия във врата и след това федералния в ръката.

— Хвърли си оръжието!

Той хвърли пистолета си настрана и сложи ръце зад врата си.

— Изправи се!

Той се изправи. Разигра се нещо като федералната версия на „Саймън каза“.

Лорна се прицели и издиша, когато натисна спусъка.

Коляното на федералния експлодира по невероятен начин.

— Казах, изправи се! В противен случай следващият ще е между ушите ти!

Искрено се забавляваше, докато наблюдаваше борбата на мъжа да се изправи, как падна два пъти и най-накрая успя да се закрепил на един крак.

Замисли се дали да не простреля и другото коляно, но вместо това го простреля в слабините.

Той отново падна.

Лорна остави пушката и коленичи до първата свиня, която уби — този, който ѝ свали веригите от краката. Той имаше ключове за белезници в джоба на панталоните си. За момент се забави, за да освободи китките си, и после издърпа оръжието на полицая — „Зиг Зауер“, 9 мм — от кобура му.

— Все още ли си жив, г-н ФБР? Лорна ще дойде при теб само след секунда.

Сканира хоризонта и не видя друга жива душа наоколо. Свежият въздух мирише прекрасно. Като свободата. Небрежно се доближи до храста, мина покрай мъртвата свиня в дупката. Надвеси се над федералния, който лежеше по гръб, хванал се за чатала с двете ръце и дишаше така, все едно ще ражда.

— Тук няма никакви тела, г-н Федерален. Разигравах ви. Доста подло, нали?

Лицето му бе обляно в пот, но той изглеждаше повече ядосан, отколкото уплашен.

— Не се ли страхуваш от мен, г-н Федерален? Вие, от ФБР, сте по-издръжливи, отколкото предполагам.

Насочи „Зиг Зауер“-а, махна палеца от спускателния лост и го простреля в едното рамо, след това в другото.

Сега на лицето му се изписа страх. Страх и болка, и известна доза лудост.

— Вие, федералните, сте нещо друго. Идвате и ни посещавате — мен и Бъд, хора като нас — и ни говорите, че се опитвате да ни

разберете защо постъпваме така. Сякаш сме някакви животни, които проучвате в някакво природонаучно предаване по телевизията.

Клекна до федералния с широка грозна усмивка на лице.

— Ето какво става, когато си играете с животни, г-н Федерален. Те ви хапят.

Той изплака и тя стреля, загледана с любопитство как тила му украсява тревата под него.

Лорна не знаеше с колко време разполага, преди някой да дойде, затова действаше бързо. Първо, претърси федералния и взе ключовете му за колата. След това, свали оранжевия гащеризон и бързо отиде до шерифа. Остана доволна, че няма много кръв по неговите дрехи.

Съблече го, панталоните ѝ създадоха малко трудности, защото не можеше да ги измъкне от големите му ходила. Отне ѝ почти пет минути и тя се проклинаше, задето беше съблякла своите дрехи предварително, защото замръзна, докато се справяше с шерифа.

Облече се бързо. Неговата риза бе прекалено голяма, а панталоните прекалено дълги и тесни на ханша, но след като се позагащи и сложи служебното яке на шерифа и шапката му, тя се огледа в огледалото за обратно виждане и остана доволна от превъплъщението си.

След това събра още оръжия — не можеше да открие това, което федералният хвърли на тревата, както и чифт слънчеви очила. Занесе всичко в черния седан и запали мотора.

Болницата „Благословена Мария“ е на по-малко от 16 км оттам. Лорна включи на скорост и натисна газта. За първи път караше кола от поне десетина години и беше почти толкова вълнуващо, колкото и убийството на онези свине. Поигра си с радиото и намери станция, по която пускат кънтри. Тананикаше си стара мелодия на Ханк Уилямс.

В болницата кипеше дейност. Около нея имаше медии, по пътищата също. Тя ги подмина и спря на паркинга. Остави колата до входа за Спешното отделение и преброи седем полицаи, преди да влезе.

Във фойето имаше достатъчно свине. Двама я забелязаха. Тя ги подмина, като не им обърна внимание, и се опита да имитира полицейския маниер, който бе виждала толкова много пъти. В стаята на сестрите бе истинска лудница и Лорна изсвири пронизително, за да привлече вниманието на момичетата.

— Къде е Корк?

Сестрата ѝ даде пълно упътване.

— По коридора, отляво. Стая 118.

Лорна почука върха на шапката си, която бе малко голяма за главата ѝ, и влезе в Реанимация. Стаята на Бъд се пазеше от двама полицаи. Единият спеше на стола си. Другият мързеливо погледна към нея.

Тя извади ръката си от джоба, в която държеше „Зиг Зауер“-а, и го заби в мишницата на полицаия. Дръпна спусъка три пъти, но само два от куршумите се изстреляха. Полицаят падна и Лорна погледна цевта, която беше пълна с кръв и малки парченца. Пусна оръжието и се пресегна за друго, 45-ти калибър, което бе затъкнато в колана ѝ и което тя спусна на нивото на главата на спящия полицаи, точно когато той си отвори очите.

Кокалчетата ѝ бяха последното нещо, което той видя. Стреля веднъж, след което влезе в стаята.

Бъд бе седнал в леглото с глупава усмивка на лицето си.

— Здравей, любов моя.

— Здравей, Бъд.

От другия си джоб извади и му подаде пистолет, след това и ключа за белезниците, които взе от полицаия на „Роузър парк“. Белезниците са универсални и тя откопча тънката китка на Бъд.

Бъд стреля по някого в коридора и Лорна знаеше, че скоро полицаите ще са навсякъде. Насочи се към прозореца и изстреля три куршума, след което с крак изби мрежата на прозореца върху тревата.

— Трябва да вървим.

Бъд отново стреля, Лорна го завлече до прозореца и го избута навън. След това го последва и се огледа, като се опитваше да се ориентира. Паркингът е на 40 метра вдясно.

Тичаха дотам.

И двамата не бяха в блестящо физическо състояние, но страхът е невероятен мотиватор и те стигнаха до колата за по-малко от десет секунди. От първия изстрел до този момент бяха изминали само 60 секунди.

Лорна предполагаше, че паркингът ще гъмжи от свине, но двамата полицаи, които видя, тичаха към Спешното отделение. Вероятно мислеха, че е още в стаята на Бъд.

— Наведи се, Бъд.

Тя излезе от паркинга, като нарочно караше бавно и внимателно, за да не привлече внимание. Мина покрай всички репортери, зави по улицата към магистралата и се включи в нея.

— Знаех си, че ще дойдеш за мен, Лорна.

Тя се пресегна и потупа плешивата му глава.

— Семейството се грижи за своите проблеми, Бъд. Помагаме си един на друг. — Набръчка веждата си, като се опитваше да се сети какво трябва да направи след това.

— Трябва да се отървем от колата и да ти намерим някакви дрехи.

— А после какво?

— След това трябва да оправим стари сметки в Чикаго. С онази кучка, която ни отне Чарлз. — Натисна запалката в колата.

— Искам я жива, Лорна. Тя е грешница и има нужда от изкупление на грешките си, преди да я изпратим да се срещне със Създателя.

— Добре ще я научим, Бъд. Ще се разкае за всичките си грехове. Като свършим, тя ще се разкайва и за чуждите прегрешения.

Запалката се изключи. Подаде му я, долният ѝ край грееше в оранжево.

— Ето ти, скъпи. Поиграй си с това, докато помисля.

Последва изсъскване и писък, след което се разнесе миризма като от печен бекон.

Тя се усмихна.

Хубаво бе да са отново с Бъд.

ГЛАВА 39

Разпитваха ме повече от шест часа.

Вече бях предупредила Холи, че най-бързият начин да излезем от ситуацията е да кажем истината. Което и направих. Казах, че съм взела в Индиана цивилен, за да разпитвам заподозрян, а след това сме отишли в моргата — нищо от това не беше предвидено в полицейските процедури.

Но възпирането на сериен убиец все още означаваше нещо в очите на щатския прокурор, а Калев Елисън беше истински убиец.

Като оставим настрана ужасяващата картина в мазето. Калев Елисън имаше почти 20 касети с извършени убийства, много от тях бяха дубликати на колекцията на Чарлз Корк, а някои — нови. Калев беше по-умен от Корк — беше пазил лицето си от камерата — но не чак толкова; оръжията, които беше използвал във видеозаписите, бяха намерени в неговия апартамент. Съответстваше и камерата. Калев също така имаше и колекция от моментални снимки от полароид на жертвите си, всяка следваща по-отвратителна от другата.

В спалнята му беше намерено още едно интересно доказателство — скривалище с матрици за шофьорски книжки от Мичиган, както и приспособления и софтуер, за да създава фалшиви документи, включително и алгоритмична програма, която генерираше съвсем истински номера на книжки, базирани върху името и датата на раждане.

Проверката в базата данни разкри няколко псевдонима на Калев Елисън и на наскоро убития Стив Йенсен. Проверката на миналото на тези псевдоними разкри криминални досиета; документираните им следи изчезваха преди няколко години, защото при последните си престъпления и престоя си в затвора са били под чужди имена. Все още нямахме идея какво е развалило партньорството им или какво е накарало Елисън да убие Йенсен по такъв ужасен начин. Но, всъщност, психарите нямаха нужда от кой знае каква провокация.

Екипът криминолози и федералните на практика се бяха пренесли в апартамента на Калев и продължаваха да събират улики и да градят делото срещу един труп.

Най-накрая, в четири сутринта, ме пуснаха, без да повдигат обвинения срещу мен.

Дори и в този ранен час медиите се бяха разположили зад периметъра и в този рядък момент на взаимно харесване, аз направих скромно изявление.

— Полицейското управление на Чикаго е прецизна, високопрофесионална машина за борба с престъпността, въпреки образа, който ѝ се създава в някои телевизионни сериали. Откриването и залавянето на Калев Елисън беше резултат от усилената работа и пълното отдаване на десетки полицаи, като започнем от началника на полицията надолу.

Може би това щеше да ми спечели малко благоразположение.

Когато се прибрах, си изключих телефона, отблъснах една атака на котката, взех си дълъг душ, намазах се с малко крем против изгаряния, облякох една стара тениска на Лейтъм и се пъгнах в леглото.

Бях изтощена, но ми беше невъзможно да се отпусна. Сънят се надсмиваше над моите опити и ме държеше будна с размисли за мазето на Калев, за майка ми, която не бях посещавала от няколко дни, за Хърб, за сватбата на Хари, за която трябваше да се приготвям само след няколко часа, за Холи, която все още разпитвах, доколкото бях информирала, и която все още нямаше сватбена рокля.

Успях да се възползвам от десет мигвания, вместо от четирийсет, и към девет сутринта трябваше да посрещна деня. Започнах с обаждане до Хърб, когото подготвиха за операцията за байпас.

— Гледах те по новините тази сутрин. Хващаш откачалките без мен. Вече съм ти излишен.

— Съжалявам, Хърб. Следващия път няма да си върша работата, докато не оздравееш.

— Оценявам жеста ти.

— Как звучах? Добре ли изглеждах?

— Слаба. Изглеждаше много слаба. Добре ли се храниш?

Благословен да си, човече.

— Благодаря ти, Хърб. Пожелавам тя успешна операция. Не създавай неприятности на докторите.

— На мен се пада лесната част, като гледам теб. Няма ли да кумуваш на сватбата на онзи идиот, Макглейд?

— Да. Каква щастливка съм.

— Можеш ли да се отбиеш през болницата и да вземеш подаръка ми за него? Още не съм го опаковал. Седи си в подлогата.

Засмях се и осъзнах, че самата аз не бях купила подарък за Макглейд. Церемонията беше по обед, в горския резерват Бюсе Удс в предградието на Елк Гроув. Вероятно имах още време да взема нещо по пътя.

Сбогувах се с Хърб, набързо си взех душ и прекарах цялото време, което спестих за душа, за да избира какво да облека. Официална рокля? Не и в гората. Широки панталони и блуза? Не е достатъчно изискано. Нямах клоунски костюм, затова този вариант отпадна, и най-накрая реших да си сложа брокатен костюм на Боб Мака, розов на цвят, и бяла блуза. Полата беше дълга до коляното, сакото имаше подплънки и заоблена яка и никога не бях ходила с него на работа, защото — ами... беше розов.

Съчетах го с обувки DKNY с отворени пръсти на петсантиметрови токчета, но не намерих чорапи без бримки. Използвах ножици, за да събера от два различни чифта и ги закрепих с жартиер и колан, които Лейтъм ми беше подарил, докато бяхме в задължителния период на „палавото бельо“ от нашата връзка. Не очаквах да се забавлявам толкова много днес.

Сложих си набързо лек грим, оставих прясна храна на котката, смених водата и излязох на бегом, почти връхлитайки странната си съседка Люси Уолнът от Канализациите. Беше в същата твърда униформа, в която я бях виждала последните няколко пъти. Вероятно спеше с нея.

Преди да имах възможност да я попитам защо седи пред вратата на апартамента ми, тя се наведе и взе букет цветя, който беше поставила между краката си.

— Това е за теб.

Да приемеш цветя от страховита бивша затворничка задейства червената ми лампа. Вероятно Уолнът беше усетила моите колебания и поклати глава.

— Не е от мен. Донесоха го за твоя апартамент вчера. Нямахте те вкъщи, затова цветарят ме попита дали не мога да го приема, докато се върнеш.

Взех цветята — ваза с рози, теменужки, маргарити и гипсофил.

— Ъ, благодаря.

— Както и да е.

Затътри се към апартамента си и аз внесох букета.

Имаше и малка картичка, а пликът беше скъсан. Уолнът? Бих почукала на вратата ѝ и бих изкрещяла „Тъпанарка!“, но не виждах смисъл. Вместо това извадих картичката и прочетох съобщението.

„И аз още те обичам. Нека да поговорим. Лейтъм“.

Ще си призная няколко неженствени крясъка и може би няколко размахвания с юмруци във въздух! Няма да си призная, че взех Господин Фрискърс и танцувах из кухнята с него и че го целувах по муцунката. Никога няма да си го призная това.

Незабавно се обадох на Лейтъм, но се включи секретарят. Благодарих му за цветята и го поканих да намине довечера. Мобилният ми почти нямаше батерия, затова реших да го изключа. Щях да го заредя в колата.

За първи път от седмици насам бях изпълнена с енергия и на практика тичах до колата си и се насочих на север, като поех по магистрала „Кенеди“ по маршрут 53 и излязох от нея от „Хигинс роуд“ при огромния мол, известен като „Удфилд“. С повече от 300 магазина, нямаше как да не намеря един сватбен подарък.

Или поне така си мислех.

Ако купувах само за Хари, щях да отида в детски магазин и да му купя няколко движещи се фигурки или някаква играчка, която се лигави. Ако купувах само за Холи, щях да ѝ взема някакъв дизайнерски аксесоар. Но какво би било подходящо за двамата като двойка?

Реших да им купя спално бельо. Първо се спрях на копринени, след това на гумирани чаршафи. Но като не знаех какво им е леглото, минах нататък.

След това разглеждах хавлии, телевизори, фотьюйли, цялата колекция на „Планетата на маймуните“ на DVD, абажур във формата на стрида, стикове за голф за нея и за него, голям камък, който можеш да си вградиш в стената и да гледаш как водата тече по края му и по

този начин те успокоява, въпреки че на мен щеше да ми докара шок, когато разбрах колко струва.

Излязох от „Удфилд“ към дванайсет без петнайсет и се отправих в търсене на универсалния подарък — пиячка. За мое щастие наблизко имаше магазин за алкохол и аз купих една бутилка шампанско и успях да стигна до парка цяла минута по-рано.

Бюсе Удс заемаше доста голямо пространство — повече от десет квадратни мили — от Елк^[1] Гроув, в който наистина имаше живи лосове. Последвах грубата скица, която Хари ми беше начертал върху една салфетка за питие в „Мон ами Габи“ преди няколко дни, и свих по втората отбивка от „Хигинс“. Все едно ме транспортираха в друг свят.

В Чикаго имаше много паркове с дървета, но дори и най-плътната постелка от шума не можеше да премахне усещането, че си в центъра на града. След като свих по криволичещия тесен път, дърветата погълнаха колата ми. Короните им бяха толкова гъсти в определени участъци, че не можех да виждам небето. Чувствах се все едно бях във филма „Избавление“.

Пропътувах през гъстака около километър и половина и накрая пътят завърши с малка отбивка с осем места за паркиране, две очукани от времето маси за пикник и ръждясал варел за боклука. Две коли вече бяха паркирани — познатият ми „Мустанг 1967“ на Хари и „Фолксваген Джета“. До една от масите стояха трима мъже.

Паркирах до джетата, проверих си грима и насила сложих престорена усмивка, след което излязох и се отправих към момчетата.

Фин беше облечен в същия графитеносив костюм, с който беше и оня ден, но синята риза беше сменена от тъмносива. Черните му каубойски ботуши бяха лъснати и за първи път го виждах с вратовръзка. Изглеждаше добре. ТЪЙ като Фин не притежаваше автомобил, особено джета, предположих, че е дошъл с такси.

Мъжът до него — съдията или преподобният, мирови съдия или капитан на кораб или бог знае кого Макглейд беше подлъгал да извърши този щастлив съюз — беше нисък, на около шейсет години, с бяла брада, кадифено рипсено сако с кръпки на лактите. Отдавна не бях виждала такива.

И Хари... Хари се беше напъхал във фрак, от новите модели, на които вместо папийонка имаше огромно черно копче. Не беше се

обръснал, косата му беше истински хаос, а очите му кървясали, все едно бе изсипал кетчуп вътре.

— Ей, Джаци — грубо ми помахаша Хари.

— Холи още ли я няма?

Поклати глава.

— Закъснява. До сутринта не беше излязла от полицейското управление и после веднага хукна да си търси рокля. Чух, че сте имали доста тежка вечер вчера.

— Ти също. Как мина ергенското ти парти?

Премигна.

— Тези малки хора със сигурност носят на пиене.

Фин повдигна вежда.

— Малки хора?

— Хари си е прекарал супер готина вечер със стриптийзьорки джуджета — обясних му аз.

Маклейд изпъна четирите си пръста.

— С четири. Всяка една фантазия а ла Уили Уонка, която съм имал, се сбъдна снощи.

Фин дигна дори по-високо веждата си.

— Правил си секс със стриптийзьорка джудже?

Хари отново изпъна четирите пръста.

— С четири.

— И как беше?

— Кратко.

Фии и Хари се засмяха.

Мъжът във вехтия костюм се приближи и си подаде ръката.

— Преподобният Антверп Скизикс, приятно ми е да се запознаем.

Стиснах ръката му.

— Антверп Скизикс?

— Това е марсианското ми име.

Хари ми прошепна в ухото.

— Имах малко неприятности да доведем някой да ни бракосъчетае за толкова кратко време и го намерих по интернет.

— Аз съм ръкоположен Марсиантоложки свещеник — каза Антверп Скизикс. — Хари и Холи ще бъдат бракосъчетани в църквата на Марсиантоложките. По волята на Блорг.

— Законно ли е? — попитах Хари.

Сви рамене.

Фин си каза направо:

— Обзалагам се, че меденият месец излиза доста солено.

— Не е нужно да се качваме на ракета, за да посетим Марс — каза преподобният Антверп Скизикс. — Марс е състояние на ментално познание и може да бъде постигнато чрез контролирано използване на психотропни вещества.

— Обзалагам се, че е така — казах аз.

— Отиди там, Планетянино. — Макглейд посочи кофата за смет.

— След миг ще дойдем и ние.

— Блорг е добър — преподобният се оттегли.

Фин забодя пръст в гърдите на Хари:

— Сигурен ли си, че Холи ще се съгласи? Да бъде омъжена от тъпия братовчед на Тимоти Лиъри?

— Нямам представа. Дори не знам дали ще се появи. Искам просто нещо, което да накара главата ми да спре да пулсира.

— Имам пистолет в колата — предложих му аз.

Остроумните ни шеги бяха прекъснати от приближаващо се такси. Холи излезе от задната врата в семпла бяла коктейлна рокля без ръкави — копринена, над коляното и с голямо деколте. Бели пантофки. Косата и гримът ѝ бяха перфектни. Изглеждаше зашеметяващо.

Успокоението върху лицето на Хари беше направо комично. Той на практика тичаше, за да я посрещне и след малко прегръдки и целувки се присъединиха към нас, а Макглейд се усмихваше широко като за трима.

— Добре, да започваме купона. Ей, Е. Т.! Довлечи задника си до онези дървета.

Антверп се подчини и доприпка до мястото, което Макглейд посочваше. Холи ме прегърна силно, след което прегърна и Фин. След като парадът на прегръдките приключи, аз заставах до нея и всички тръгнахме към мястото за женене, което Хари беше избрал, между два огромни бора.

— Всичко наред ли е? — сръгах леко Холи.

— Няма повдигнати обвинения засега, но ми взеха оръжието. Ще си го получа ли обратно? Доста ценно е.

— Ако попълниш всички документи за получаване правилно, би трябвало да си го вземеш малко след третото хилядолетие.

— По дяволите. Ако знаех това, щях да го налагам до смърт със сутиена си.

Хари се проявяваше като наставник и ни казваше къде и как да застанем, като сложи мен от неговата страна, а Фин от страната на Холи.

— Е, какво ще кажеш, скъпа?

— Прекрасно е, Хари. Просто идеално, а ти изглеждаш толкова красив. Не е ли красив, Джак?

Всъщност, приличаше на Дани де Вито в ролята му на Пингвина от „Батман“.

— Хубавец — казах аз.

Преподабният Антверп Скизикс прочисти гърлото си.

— Ще започваме ли?

Хари кимна и Антверп разкопча панталоните си. Макглейд го хвана за китката.

— Чакай малко, звездоброецо. Решихме да сме с дрехите си.

Антверп се намръщи.

— Без да се събличаме?

— Без.

Преподабният хвърли дълъг тъжен поглед към Холи, след това се закопча.

— Скъпи влюбени, събрали сме се днес, под погледа на Блорг II Всемогъщи, син на Блорг I Всемогъщи, син на Мърв Неуязвимия, за да станем свидетели на съюзяването на два живота.

Наблюдавах лицето на Холи. Тя остана сериозна, дори когато споменаха неуязвимия Мърв.

— Ти. Холи Фрейкс, взимаш ли Харисън Харолд Макглейд за свой законен съпруг в болест и здраве, в богатство и бедност, докато смъртта ви раздели?

— Да.

И да бъде проклета, ако не изглеждаше щастлива, докато го казва.

— Ти, Харисън Макглейд, вземат ли Холи Фрейкс за своя законна съпруга в богатство и...

— Да — прекъсна го Макглейд.

— Носите ли пръстените?

Хари поклати глава.

— Без пръстени. Вечерта ще отидем да си пробием зърната.

Преподабният Антверп се взря в гърдите на Холи и за момент беше останал без думи, докато Макглейд не го срита.

— Добре, от правата, които са ми поверени от щата Илинойс и планетата Марс ви провъзгласявам за съпруг и съпруга.

Макглейд и Холи се целунаха. С Фин си разменихме поглед, който казваше: „Това беше странно“ и след това последваха още прегръдки, включително от преподабния Антверп, които една малко по-освободена жена би нарекла опипване.

След това се събрахме около една от разядените маси за пикник, с Фин подписахме някакви документи като свидетели и Макглейд даде на Антверп петдесет долара и му каза да се разкара.

— Надявах се да пийна чаша шампанско — каза преподабният.

— Надявай се някъде другаде.

Антверп, объркан, се върна в колата си.

— Побързай! — каза Хари. — Един анимационен герой се промъква в кораба ти!

— О, господи! — Антверп се затича.

Холи влезе в колата на Хари и извади оттам една голяма хладилна чанта. Постави я на тревата и извади две бутилки шампанско, отворена кутия портокалов сок, няколко пластмасови чаши и два пакета леберкез.

— Хари, само това ли си взел за обяд?

— О, по дяволите. Забравих малиновите кексчета. Съжалявам, скъпа. Може да хапнем някъде наоколо. Даже си мисля, че имам меню за храна за вкъщи.

Хари извади нещо от джоба си. Подаде го на Холи и тя нададе вик.

— Париж! Хари, отиваме в Париж!

— Самолетът излита днес, кифличке. Което означава, че ще имаме достатъчно време да се заредим преди това. Забъркай пиенето, Фин. Аз ще дам салама.

Фин отвори шампанското и наля.

Първият тост беше за Хари и Холи и за техния щастлив живот занапред.

Вторият тост беше за Холи, да не влиза в затвора.

Третият тост беше за Фин, когото Хари нарече най-добрия си приятел.

След това Макглейд вдигна чаша за четвърти път, аз бях наред.

— За най-доброто ченге, което някога съм познавал, жена, която е два пъти по мъж от мен. Джак Даниелс.

Алкохолът явно го беше ударил доста бързо, защото заваляше. И мен май ме беше хванало, защото думите на Макглейд ме разчувстваха и когато се протегнах, за да го потупам по рамото, всичко се размаза.

— Нещо не е наред — Фин разтърси глава като куче, което се отръсква. Отдалечи се от масата и падна на колене.

Взрях се в Холи. Тя гледаше усилено чашата си. После избели очи и падна на тревата.

Макглейд се пресегна към нея и също падна.

Упоени. Бяхме упоени.

Мислите ми бяха разбъркани, като сън на пияница, но знаех, че трябваше да се обадя за помощ. Мобилният ми телефон беше в колата. Опитах се да ходя до нея, но не чувствах краката си и с всяка стъпка се отнасях.

— Джак...

Фин ми подаде ръка, след което колабира с лице към земята.

Продължих да вървя, но забравих накъде бях тръгнала. Към колата. Но защо? Какво беше толкова важно в тази кола?

Да спя. Ето какво трябваше да направя. Имах нужда от сън.

Паднах на колене. След това по дупе.

Това местенце ми изглеждаше удобно. Хубаво, меко и удобно. Можех да поспя тук без проблем.

Сложих ръка под главата си и свих крака.

Толкова беше хубаво най-сетне да поспя.

Когато затварях очи чух, че някой се смееше.

[1] Elk (англ.) — лос. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 40

— Хей, госпожо, добре ли сте?

Бях сънувала ужасен сън, в който бях вързана за стол около кухненска маса, а до мен имаше само разлагащи се тела. Когато се опитах да си махна въжетата, осъзнах, че и аз бях мъртва, а потъмнялата ми плът започна да се свлича по костите ми като печени ребърца.

Като си отворих очите, видях полицай със странна шапка. Прочетох името на значката Охранител на парка.

Стреснах се и се почудих как е попаднал в спалнята ми. После осъзнах, че в спалнята ми няма дървета, а леглото ми не беше направено от трева. Седнах. От движението ми се замая главата и провокира неприятни реакции в стомаха ми.

Пазачът ми се ухили.

— Май сте прекалили с празненствата?

— Къде се намирам? — гласът ми звучеше някак странно, отдалечено.

— В парка „Бюсе“. Ще видя как е приятелката ви.

Гледах го как се доближава до жена, легнала на земята на няколко метра разстояние. Холи.

Докоснах слепоочията си, които бяха започнали да пулсират и се огледах. Забелязах хладилна чанта на масата за пикник, бутилка шампанско до нея, кутия портокалов сок, два пакета леберкез...

Сватбата.

Здрава вълна от адреналин ми помогна да разпръсна мъглата и си спомних как се хвърлям към Хари и Холи, след което разбрах, че сме упоени.

Озърнах се наоколо и се огледах за Хари и Фин.

Нямаше ги.

Видях колата на Хари до моята на паркинга. Часовникът ми показваше малко след шест. Била съм в безсъзнание за повече от пет часа.

Пазачът се затрудняваше да вдигне Холи.

— Жива ли е?

— Пулсът е силен, но не може да се събуди.

Чувствах се сякаш се свивах и самата аз заспивам. Не беше приятно усещане; по-скоро като сън при треска, който съпровожда настинката.

Успях да се изправа на крака и се запътих към колата си, малко нестабилна, но все по-уверена с всяка стъпка.

Мобилният ми беше пъхнат в запалката. Трябваше да се обадя на Хари, за да разбере къде беше.

На екрана проблясваше съобщение. Набрах си гласовата поща.

— Джак, капитан Бейнс е. Лорна Хънт Елисън е избягала от затвора тази сутрин, след което е взела и Бъд Корк от „Мърси“. Шестима полицаи и двама федерални са мъртви. На няколко километра патрул по магистралата от Индиана е намерил изоставен федерален автомобил. Нямаше следа от нито един от престъпниците. Може да е само предположение, но има вероятност да са тръгнали по следите ти. Пази се.

Да. Как ли му е хрумнало?

Чудех се как ме бяха намерили. Проследили са ме от апартамента ми? Възможно е. Бях толкова развълнувана от обаждането на Лейтъм, че зад гърба ми можеше да има десетина танка „Ейбрамс“ и пак нямаше да забележа.

Но ако Лорна и Бъд ме преследваха, защо ме оставиха жива?

Още една адреналинова стрела, която накара ръцете ми да потръпнат.

Бяха хванали Фин и Хари.

Опитах си да си го обясня. Лорна е избягала, отишла е при Бъд и след това са дошли в Чикаго. Проследили са ме от апартамента ми и вероятно са наблюдавали церемонията в гората. След това един от двамата се е промъкнал в колата на Хари и е подправил портокаловия сок, който използвахме за коктейлите. Лекарството е било вероятно рохипнол, депресант или друго леснодостъпно приспивателно, което е популярно в момента сред дискотечните изнасилвачи. Без цвят, без мирис и дори малко количество можеше да започне да действа за десет минути и да повали бик.

Вероятно Бъд беше помислил, че Холи е полицай — моят партньор. Те също така вероятно са взели Фин за моя приятел.

Искали са да ни наранят като наранят приятелите ни.

Но как са открили апартамента ми? И как са намерили толкова скоро след бягството си транквиланти?

И как Лорна, която имаше коефициент на интелигентност колкото на бейзболна топка, беше успяла да избяга и да спаси Бъд?

Вероятно я бях подценила.

— Какво става? — Пазачът беше събудил Холи, която изглеждаше паникьосана. — Къде е Хари?

— Спокойно, госпожице.

— Джак? Какво стана, Джак?

Бързо разтърсих глава, но замъглеността се беше залепила за нея. Успях да стигна до Холи, без да падна по лице.

— Бяхме упоени, Холи. Бъд Корк е избягал с приятелката си. Мисля, че са хванали Фин и Хари.

Холи ме зяпаше с отворена уста.

— Съпругът ми — прошепна тя.

Пресегнах се и стиснах рамото ѝ.

— Ще ги намерим, Холи. Обещавам ти.

— Но дали ще са още живи тогава.

ГЛАВА 41

Финъс Троут отвори очи. Зрението му бе изкривено, не можеше да се концентрира и раменете го боляха. Беше на стол, но като се опита да помръдне крака и ръцете не му се подчиняваха.

Разгледа мястото. Нещо като склад, с циментов под и дванайсетметрови тавани, ред след ред празни алуминиеви шкафове. Прозорците бяха заковани с дъски, но някъде зад него идваше светлина, която осветяваше пращинки от многогодишен прах.

Направи проверка на тялото си, като мръдна пръстите на краката, на ръцете, врата и челюстите. Нищо не е повредено. Но краката му бяха вързани за краката на стола, а ръцете — на гърба му.

Наклони се настрана, като се опитваше да заклати или да премести стола. По някакъв начин, обаче, той бе прикрепен към пода. Дръпна ръцете си, но усети впиването на жица в китките.

Ситуацията не бе добра.

Фин затвори очи, което му помогна да прогони паниката. Как се бе озовал тук?

Последното нещо, което си спомняше, е горския парк и че вдигаше тост за новобрачната двойка.

Някой ги е упоил.

Добре, но защо?

Фин имаше врагове, вероятно повече, отколкото той предполагаше. Но никой не знаеше, че отива на сватба. И докато пътувате до „Бюсе Удс“ внимателно следеше в огледалата за обратно виждане — подсъзнателна параноя, която му помагаше доста добре в миналото. Не го бяха проследили...

Така оставаха само Джак, Хари и Холи. Джак беше полицай. Хари и Холи — частни детективи. Те със сигурност имаха врагове. Фин може би е попаднал в плана за отмъщение за някой друг.

Зад него идваше силно, после слабо мрънкане. Не можеше да се обърне достатъчно. Ето че се повтори, този път по-силно.

Хъркане.

— Хей, събуди се!
— Буден съм. Буден съм.
Още хъркане.
— По дяволите, Макглейд, събуди се!
— А? Какво става?
— Бяхме упоени на сватбата ти.
— Напих се на сватбата си? Това е шокиращо.
— Упоени, Макглейд. Бяхме упоени.
— Ти ли си, Джим?
— Казвам се Фин. Събуди се и ми кажи какво виждаш.
Дълга пауза. Фин се чудеше дали тъпакът не е заспал отново.
— На стол съм, вързан. Прилича ми на фабрика или склад. От дясната ми страна има рампа за товари, но вратата е затворена.
— Какво още?
— Трябва да се махаме оттук, Фин. Ако не върна фрака до полунощ, ще ме таксуват още цял един ден.
— Концентрирай се, Хари. Какво още има около теб?
— В ъгъла има нещо като офис. Вратата е затворена, няма светлини. От лявата ми страна... о, по дяволите!
— Какво има?
— Сигурно сънувам някакъв кошмар.
Макглейд изпищя от болка.
— Хари? Добре ли си?
— Ухапах си езика, за да разбера дали сънувам. Не мисля, че е така. Или съм ухапал езика си, докато спя...
— Не си заспал, Хари. Кажи ми какво виждаш.
— Мисля, че езикът ми кърви.
— Хари!
— Добре. Виждам дълга стоманена маса. Върху нея има разни уреди. И някои неща, нови, в кутии.
На Фин това не му допадна.
— Какви неща?
— Горелка. Дрелка. Комплект от щипци. И моторна резачка. Ставаше от лошо към ужасяващо.
— Вероятно строят птичарник — каза Макглейд.
— Съмнявам се.

— Има и голяма бутилка амоняк и салфетки. Да не правят пролетно почистване?

— Амонякът е, за да ни свестяват, когато изпаднем в безсъзнание от болка.

— О! Това вече има смисъл. **ЩЕ НИ ПОМОГНЕ ЛИ НЯКОЙ, ПО ДЯВОЛИТЕ! ПОМОЩ! ЕХО! ПОМОЩ! ИЗВАДЕТЕ МЕ ОТТУК!**

Макглейд крещя няколко минути.

— Хабиш си думите, Хари. Тук няма кой да те чуе.

Въпреки това Макглейд продължи да крещи.

Фин се абстрахира от него. Чудеше се къде са Джак и Холи. И те ли са някъде тук? На друго място ли са?

Мъртви ли са?

Нямаше никаква представа откога е тук. Няколко часа? Ден? Потърка брадичката си в рамото и усети малко пораснала брада, но не много. По-малко от дванайсет часа.

Хари спря да крещи. Фин го чу как сумти и се опитва да се освободи за момент. Най-накрая шумовете спряха.

— Господи, жаден съм — каза Макглейд. — Ти жаден ли си, Фин?

— Не мисли за това сега.

— Но аз мисля. Как бих могъл да не мисля? Ако се опитам да не мисля за нещо, аз започвам да мисля дори по-усилено, защото трябва да се опитвам да не мисля.

Времето си минаваше. Над тях премина самолет, премина ниско и се чу ясно. Или излита, или се приземява. Фин предположи, че са в северозападните предградия, някъде близо до „О’Хеър“. В Елк Гроув има голяма индустриална зона, недалеч от „Бюсе Удс“.

— Пикае ми се.

Фин затвори очи. Мисълта, че ще го измъчват до смърт беше гадна. Но да го измъчват до този идиот беше дори по-гадно.

— Все едно някой натиска с менгеме бъбреците ми.

— Може ли за момент да не говорим, става ли?

Макглейд блажено замълча за няколко минути. Фин се опитваше максимално да отпусне раменете си, защото започваха да се схващат. Кабелът около китките му бе доста стегнат. Голям е, с дебелината на закачалка за якета, но по-гъвкав. Сви няколко пъти юмука си, за да вкара малко кръв в него.

— Ако умра във фрак под наем, колко време смяташ, че ще ми теглят от кредитната карта?

— Господи, Макглейд. Има ли значение? Няма да ти се налага да го плащаш.

— Да, но жена ми ще плаща. Ако не открият тялото ми, тя ще плаща всеки месец. Може да стигнат до милиони долари. — Макглейд не проговори известно време, после каза — Надявам се, че е добре. Джак също. Мислиш ли, че са добре?

— Не зная.

— Може би са се измъкнали. Вероятно идват насам, за да ни спасят.

— Вероятно.

— И може би ни носят студени, освежаващи напитки. И тоалетна.

И този човек е бил партньор на Джак? Фин не можеше да разбере как тя го е оставила жив толкова дълго време.

— Не ме разбирай погрешно, Макглейд, но не разбирам какво вижда Холи в теб?

— Не зная. Любовта е сляпа.

— Вероятно е и глуха. И интелигентността е станала инвалид.

— Може Холи да ме обича, защото съм многопластов. Като един голям, секси лук. Аз съм енигма, загърната в мистерия.

— Ти си енигма, загърната в идиот. Пластове? Хари, срещал съм те само два пъти и ти си толкова задълбочен, колкото куха лейка.

— Просто ми завиждаш. С Холи имаме нещо специално. Ние си вярваме, лоялни сме един към друг и сме изцяло отдадени.

— Отдадени? Какво отдаване? Вчера си й изневерил четири пъти.

— Те бяха джуджета. Ако ги събереш, броят се за два.

Фин не отговори. Този разговор беше безсмислен. Трябваше да измислят някакъв начин, за да се мъкнат оттук. Не изтърпя месеци химиотерапия, за да страда и да умре в някакъв изоставен склад.

Но колкото и да дърпаше и да разтягаше кабела, не можеше да се освободи.

Нямаше какво да правят, освен да чакат.

ГЛАВА 42

Стомахът ми ме болеше. Не знаех дали е ефект от транквиланта, или желанието да правя нещо, а нямаше какво.

Обадих се на полицията в Елк Гроув, но и те нямаше какво да направят. Взеха ни показания. Направиха няколко снимки. Обясних на Холи, която все още беше полузаспала, какво предполагам, че се е случило с Бъд и Лорна.

— Е, а сега какво? — попита тя. — Просто ще чакаме те да се свържат с нас ли?

— Отивам в кабинета си и ще се обадя в Индиана. Може би те имат някаква представа къде са отишли. Имаш ли къде да се прибереш?

— Ще се навъртам наоколо. Може нещо да изскочи.

Погледнах дванайсетте полицаи от Елк Гроув, които стояха около нас и говореха за спорт. Нищо нямаше да изскочи тук.

— Обади ми се, ако имаш нужда от мен, Холи.

Тя протегна ръце, за да ме прегърне, но този път стегнато и механично; цялата ѝ живинка беше изцедена от нея. Обясних на полицаите, че тръгвам и след като никой не протестира, качих се в моята „Нова“ и се отправих обратно към Чикаго.

По-голямата част от пътя прекарах в разговор по телефона с болницата и се опитвах да изясня положението на Хърб. Първо е бил в „Спешното“, след това в „Реанимация“, после са се появили някакви усложнения и не знаеха къде е в момента. Поисках да ме свържат с Бърнис, но и нея не можеха да открият. Докато стигна в полицейското управление, бях на прага да получа нервен срив, чувство, което се задълбочи от двамата гости, които ме чакаха в кабинета ми.

— Здравейте, лейтенант. Разбрахме от полицейското в Елк Гроув, че ще сте тук.

— Наистина не съм в настроение сега, момчета.

Агент Дейли направи физиономия, която почти изразяваше съчувствие.

— Разбираме как се чувствате.

— Едва ли.

— Загубихме двама добри колеги в „Роузър парк“ при бягството от затвора на Лорна Елисън — каза агент Кърси. — Бяха ни приятели.

— Съжалявам.

Кърси погледна обувките си — беше единствената емоция, която беше проявил досега.

— Можеше да сме ние. Ние бяхме определени да придружаваме Лорна, но когато разкрихте къщата на Калев Елисън, ни извикаха в Чикаго.

— В известен смисъл вие спасихте живота ни, лейтенант.

Това беше кармичен дълг, който наистина не исках.

— Господа, наистина ми е тъжно за вашата загуба, но имам нужда да остана сама в момента.

— Бихме искали да помогнем.

— Предпочитам да се справя сама.

— Отвлечането е федерално престъпление, лейтенант. Технически погледнато, е в нашите правомощия.

Очите ми пръскаха отрова.

— Наистина ли искате да си играем на скапани игри за юрисдикция?

— Не — каза агент Дейли. — Наистина искаме да помогнем.

Колабирах в стола си. Нямах сили да се съпротивлявам.

— Добре. — Затворих очи и се опитах да се стегна и да изглеждам спокойна. — Какво имате?

— Създадохме нов профил, с помощта на ОБИ, на Лорна Хънт Елисън.

— Нов профил. Супер. Дали в него се споменава къде е скрила приятелите ми?

— Вероятно накъде близо до „Бюсе Удс“ или в самата гора. Имахме възможност да разпитаме Лорна преди бягството ѝ. Тя е неорганизиран престъпник, импулсивна, нестабилна, с ниска интелигентност. Бъд Корк притежава сходни характеристики, като добавим и това, че халюцинира и е психично болен. Едва ли са го планирали много време.

Това беше и моето заключение. Да примамваш жертви в дома си, в пущинаците, и да ги заровиш в мазето си, колкото и да е ужасно, не

беше работа на престъпен виртуоз. Но бягството от затвор, спасяването на Бъд, отвличането на Хари и Фин изискваха известна доза интелигентност. Един „РЛ“ тип — разстройство на личността — не може да извърши всичко това. Нямаше логика.

— Как е избягала Лорна? Разкажете ми подробно.

Дадох ми цялата информация.

— Открихме пистолета и найлоновия плик, в който вероятно е бил завит. Лорна може да го е оставила там преди години.

Това не ми хареса.

— Тогава защо е чакала досега, за да го използва? Била е на топло дванайсет години. Защо не е задействала плана по-рано?

И двамата, Дейли и Кърси, едновременно свиха рамене. Беше страховито.

— Вероятно е чакала подходящия момент — каза Кърси.

— Или чак сега се е сетила за него — добави Дейли.

— Или — пресегнах се към телефона, — някой друг го е сложил там.

Хванах г-жа Педерсън, помощник — директора в женския затвор в Индиана, тъкмо когато излизаше.

— Това е ужасна новина, лейтенант. Отчасти се чувствам отговорна. Знаех, че Лорна е способна да извърши насилие, но не предполагах, че ще направи нещо подобно.

— Никой не е предполагал. Нямаме никаква вина.

— Благодаря ви — и тя звучеше искрено. — С какво мога да ви бъда полезна?

— Когато ви посетих преди няколко дни, попитах дали Лорна е посещавана от някого. Вие ми казахте, че никой не е идвал. Нали така?

— Да.

— А обаждания по телефона? На затворниците им е позволено да телефонират, нали?

— Разбира се.

— Имате ли записи?

— Но, но мога да говоря с надзирателите. Те ще се сетят, ако Лорна е била търсена по телефона през последните дни. Мога ли да ви се обадя после?

Дадох ѝ номера си.

— Ами ако Лорна е имала съучастник? — казах на федералните.

— Мислите, че е била инструктирана?

— Може би някой е сложил оръжието там и ѝ е дал инструкции как да вземе Бъд и да отвлече Хари и Фин. Същият, който ѝ е дал рохипнола или каквото упойващо е използвала.

— Калев Елисън? — попита Дейли. — Той очевидно е бил организиран човек. Изпращал е касетите, без да оставя отпечатъци...

— Нали видяхте къщата му?

Всеки от тях кимна по три пъти. За малко да погледна нагоре, в търсене на кучешкия треньор.

— Беше пълна бъркотия — продължих аз. — Навсякъде боклук и порно. А и вижте непохватния начин, по който влезе в къщата на партньора ми. Как бихте профилирали това?

— Това е типично дезорганизирано поведение. Очевидно Калев притежава характеристиките и на Организирания тип, и на РЛ.

Може и така да беше, но нещо ме притесняваше. Някакво заядливо малко съмнение, което ме караше да си мисля, че пропускам общата картина. Обадох се в Криминологичната лаборатория и с изненада установих, че полицаи Хайек беше на работа в този късен час.

— Здравейте, лейтенант, надявах се да ми се обадите. Получихте ли съобщенията ми?

Едва сега забелязах червената лампичка на телефона ми да свети. Ама и аз бях един детектив.

— Какво става, Скот?

— Имам няколко резултата. Спомняте ли си изгорената торба, която ми донесохте? Изследвахме съдържанието. Предимно дрехи, пластмасови и стъклени елементи. Мисля, че са тоалетни принадлежности: паста за зъби, дезодорант, лак за коса, крем за лице, козметика.

— Козметика? Имаш предвид гримове?

— Да. Което се връзва с изгорения кичур коса, който ми даде. По него бяха открити следи от лепило. Вероятно е било изкуствена брада.

Сетих се за компютърната рисунка; мъж с руса брада.

— Значи е било част от комплект за дегизировка?

— Възможно е. А гилзата, която намери...

Телефонът забибка. Имаше задържано обаждане. Казах на Скот да изчака.

— Лейтенант Даниелс? Аз съм г-жа Педерсън. През последната седмица Лорна е получила три обаждания.

— Знаете ли от кого са?

— Не, но надзирателят, с когото разговарях, каза, че е била жена, с акцент от Средния запад.

— Благодаря. — Прехвърлих се към Хайек. — Кажете ми за куршума.

— Девет милиметра.

— Нещо друго, освен това?

— Нищо, но успях да сваля нещо от секретаря, който взех от университета в Чикаго. Разчлених записа и го минах през филтър, направих някои сравнения.

— И си открил женски глас.

— Как разбра? Това беше голямата ми изненада.

На Лорна се беше обадила жена, така че имаше логика жена да се е обадила на секретаря на Мълруни. Изкуствената брада може да направи така, че жена да заприлича на мъж. Със слънчеви очила и с качулка, лесно може да подлъже полицаия в приемната. И Ал — човекът от колите под наем — когато ме посрещна не носеше очила. Не можеше да види нищо. Ал спомена, че мъжът, който наел „Еклипс“ с цвят перлен титан, е бил настинал. Не е била настинка, а е било трик да скрие женския си глас, като е кашляла и е говорила ниско.

Помолих Хайек да изчака на линия, докато то ровех в купчината документи до факса си и търсех онези, които ми пратиха онзи ден от полицията в Гари. Десетки страници за семейство Корк. Криминални досиета, данъчни, сметки за комунални услуги, училищни картони и — ето го и него — смъртният акт на дъщерята на Бъд. Александра.

— Скот? Моля те да направиш две неща за мен. При теб ли са уликите от Калев Елисън?

— Дойдоха тази сутрин.

— Компютърът на Калев?

— Роджърс работи по него в момента, през една стая.

— Свържи ме с него. Междувременно, заеми се с оръжието, с което е убит Елисън.

— Дадено. — Прехвърли ме и аз си стиснах пръстите с надеждата, че съм сгрещила.

— Роджърс слуша.

— Дан, аз съм Джак Даниелс. В компютъра на Елисън ли си?

— Точно в момента. Тук има информация за истинските имена и за тези, които си е измислил. Не е много умен начин да измисляш фалшива самоличност. Вероятно оттук ще се направят още десетина ареста.

— Провери едно име. Александра Корк.

Чух как пръстите му чукат по клавиатурата, а Роджърс тихо си тананикаше в слушалката.

— Намерих го. Извадена е шофьорска книжка в Детройт, преди няколко години.

— Какво е новото име?

Затаих дъх.

— Фрейкс — каза той. — Холи Фрейкс.

Мамка му. Младоженката на Хари е убиецът. Всичко се връзваше, но след дъжд качулка. Не можех да повярвам, че така лесно ме бяха метнали.

— Свържи ме отново с Хайек.

— Той е застанал до мен. Ето го.

— Лейтенант? От гилзата от дома на Калев Елисън имам деветмилиметрово оръжие. Има съвпадение.

Благодарих му и затворих телефона.

— Дъщерята на Бъд Корк се подвизава под името Холи Фрейкс — казах аз на федералните.

— Къде е тя?

— Май все още е в Елк Гроув. Обади ми се по мобилния, но беше блокирала номера си. Можете ли, момчета, да влезете в записите на приетите обаждания?

Дейли погледна Кърси.

— Не само това, но можем да използваме и сателити, за да засечем мястото на сигнала.

— Ще ни отнеме малко време, докато се подготвим.

— Колко?

— Час, ако се задейства веднага.

— Може би не разполагаме с един час. Ако Хари и Фин са някъде около „Бюсе Удс“, в този момент може би е при тях.

И да прави бог знае какво.

ГЛАВА 43

Алекс Корк, която в момента използваше името Холи Фрейкс, паркира мустанга на Хари на паркинга до склада. Откри мястото преди няколко дни и това беше една от причините да настоява да се оженят в тъпия парк. Въпреки че Алекс е силно момиче, да влачи наоколо деветдесеткилограмов мъж е трудна работа и изисква много време. Дискретността е основна.

А тук я имаше в изобилие.

Цялата тази местност на разстояние няколко квадратни километра е индустриална зона. Фабрики, складове и спедиторски помещения. В момента сградата нямаше наематели. И понеже е неделя вечер, наоколо нямаше жива душа.

Идеалното място да убиеш някого бавно.

Алекс излезе и отвори вратата на гаража. Вкара колата в дока, паркира я и затвори вратата зад себе си.

Предстоеше доста забавна част.

— Холи? Холи! По дяволите, това си ти! Благодаря ти, Боже, ти си тук, скъпа! Трябва веднага да се изпикая, че монетите в джоба ми направо плуват.

Алекс приближи Хари и Фин, и двамата здраво вързани към столовете с метални рамки. Те са с гръб един към друг, а столовете са завинтени към куки в циментовия под.

Нямаше как да се измъкнат, независимо колко силно опитваха.

— Здравсти, Хари.

Алекс седна на едното му бедро и се ухили игрива. Зави къдрица около пръста си и я опъна.

— Престани да се ебаваш, Холи. Вземи онези клещи и разрежи кабелите.

— Клещи? Ама разбира се. — Алекс се засмя. — Само момент.

Стана от скута на Хари и заобиколи масата, като се усмихна на всички хубави играчки върху нея.

— Как ни намери, Холи? — Фин се опитваше да извърне глава, за да я види, но не можеше.

— Лесно. Просто последвах сърцето си. Нищо не може да ме отдели от мъжа, когото обичам. Скъпият ми съпруг. — Алекс взе един от инструментите. — Какво ще кажеш за този?

— Какво е това? Тенекиени ножици? Да, и те ще свършат работа. Донеси ги насама, скъпа.

— Или това? — Алекс взе нещо старо, вещо, което добре познаваше.

— Какво, по дяволите, е това? Четка за коса? Не можеш ли по-късно да се срешиш?

— Не е четка за коса, Хари. Вече не. Вместо четинка, на нея има ръждясали пирони, стърчащи до самия си край. Баща ми ги използваше, когато бях лоша.

Макглейд направи физиономия.

— Не звучиш логично, Холи.

Момент на откровеност. Алекс се приближи. Искаше да гледа в очите му, когато му го казва.

— Името на баща ми е Бъд Корк.

— Мислех, че фамилията ти е Фрейкс.

— Корк, Хари. Не ти ли звучи познато това име?

— Корк? Да, Чарлз Корк беше психопатът, когото аз... Макглейд спря да приказва. Устата му се отвори, но нищо не излезе от нея. Очите му се уголемиха като на анимационен герой.

— Този психопат беше по-големият ми брат, Хари. Единственият мъж, когото някога бях обичала.

Изражението на Хари премина от объркване в смях.

— Това е шега, нали така? Отмъщаваш си за онзи случай, когато обърках входовете. Казах ти, скъпа. Беше тъмно. Действах по усет.

— Защо мислиш, че когато правехме секс, винаги загасях светлината, Хари?

Макглейд не отговори.

— Белези, Хари. По целия ми гръб. Правих си доста пластични операции, но все още не изглеждат добре. Искаш ли да видиш?

— Не. Белезите ме побъркват.

Алекс застана права, обърна се назад и заби четката в бедрото на Макглейд. Пироните проникнаха поне на три сантиметра и се забиха в

костта.

Макглейд изпищя като сирена на влак.

Алекс се наслаждаваше на болката и на страха му. Като слънчев лъч върху лицето ѝ. Само този вик си заслужаваше цялото време, което беше инвестирала, и всички докосвания, които беше изтърпяла. И накрая да има този мъж само за себе си, да му се наслаждава, е просто невероятно.

Докато Макглейд подсмърчаше, Алекс отиде при Фин. Очите му бяха студени, без емоции.

Ще бъде забавно, докато го пречупва.

— Какво има, Фин? — Алекс се нацупи. Погали брадичката му и плъзна ръка по тила му. — Вече не ме ли харесваш?

— Чудех се защо се омъжваш за Макглейд. Сега всичко се изяснява.

Алекс приближи лицето си на сантиметри от неговото.

— Омъжих се за него, за да му отмъстя.

— Омъжи се за него, защото си луда.

Усмивката изчезна от лицето ѝ. Алекс стъпи назад, центрира и удари с мушкащ удар Фин в корема. Това изкара въздуха му и той извика от болка.

— И ти си замесен. Помогна на Джак и на Хари да открият брат ми. Ще те накарам да си платиш за това, Фин.

— Искам развод — изкрещя Хари Макглейд.

Алекс целуна Фин по челото, след което насочи вниманието си към Хари.

— Трябва да ми припомниш още веднъж, съпруге. Десничар ли си или левичар?

Хари плю върху нея.

— Радвам се, че те накарах да подпишеш предбрачния договор, луда кучка такава!

— Мисля, че беше десничар. Тогава, да започнем с нея. Пригответи резците и ги насочи към пръстите на дясната ръка на Макглейд. Сложи щипците около средния му пръст.

— Не се тревожи, Хари. Няма да умреш от това. За тази цел съм донесла горелката.

Щрак.

Крясъците на Хари са като мед за душата.

ГЛАВА 44

Вратата поддаде на третия ми ритник, но си изкълчих глезена достатъчно лошо, че да ми излязат сълзи на очите.

Специален агент Дейли и специален агент Кърси ме чакаха в коридора и цитираха закона относно влизане с взлом и незаконно претърсване и задържане, за говорене без позволение и пр.

Не мислех, че Хари ще се противи, като се има предвид, че се опитвам да му спася живота.

Преди Макглейд живееше в „Хайд парк“, в малък, като миша дупка, апартамент. След като направи удар със сериала „Фатална независимост“, се премести в Пентхаус на 33 — Златния залив. Отоплен гараж. Двайсет и четири часа охрана. И ужасно добра входна врата, на която се нараних, докато се опитвах да я разбия.

В апартаментата имаше разкош, който не бих нарекла привлекателен или изкусен. Хари беше декорирал като дете, оставено да управлява света — с ентузиазъм, но без мисъл в главата.

Килимът беше дебел, скъп. Въпреки че мебелите изглеждаха ужасно скъпи, бяха смесица от стилове. Отпред имаше маса тип ар деко. Колониален комплект за хранене. Ар нуво столове и диван рококо.

И торбички боб. Множество многоцветни торбички с боб.

На стените имаше скъпо изглеждащи картини и рисунки: маслени платна, темперни бои, акрил и молив. Някои от тях бяха постмодернистични, други минималистични, а трети — класически. Единственото общо между тях беше темата: голи жени.

Плазмен телевизор заемаше центъра на най-модерната система, която бях виждала, състояща се от разположени едни върху други мигащи видео и стерео уредби. Все едно Хари беше отишъл в някой магазин за техника и бе казал: „Ще купя всичко“.

Апартаментът беше чист до степен на перфекционизъм. Необичайно беше за Хари. Имала съм нещастieto да посещавам

стария му апартамент, който изглеждаше като сметище, само че обзаведено.

Не бях сигурна какво точно търся. Холи/Алекс беше прекарала там известно време. Съмнявам се, че беше оставила някакви следи; Холи беше прекалено умна, за да направи това. Но нямах други нишки, затова трябваше да правя нещо. В плана ми за игра не влизаше да стоя в кабинета си и да чакам да ми доставят още една видеокасета.

Кухнята беше по-голяма от целия ми апартамент. Медни тигани висяха от решетка на тавана. По средата имаше островче с шест котлона и фурна. Имаше и микровълнова, която беше достатъчно голяма, че вътре да се размрази прасе.

— Намерихте ли нещо?

Единият от федералните се обади от коридора.

— Малко снимки — извиках аз. — Хувър в коктейлна рокля.

Кухнята преливаше в коридор. Първо отидох в спалнята. По-голямата част от стаята се заемаше от легло кралски размер. От дясната страна на леглото имаше контролно табло. Нямах никакво желание да разбирам какво контролира.

Цялата следваща стая беше с отрупани с видеокасети рафтове и DVD-та, много от които бяха още неотваряни. След това имаше втора спалня, която беше неизползвана. Най-накрая, в дъното на коридора, имаше затворена врата, върху която пишеше „Шпионска стая“.

В шпионската стая имаше електронни устройства, и то доста. Инфрачервени фотоапарати. Подслушвателни устройства. Очила за нощно виждане. Костюм за защита от биологични оръжия. И накрая, голяма колекция от дистанционно управлявани коли, хеликоптери и самолети.

Нямах представа, че Макглейд е такъв техничар.

— Лейтенант Даниелс! Полицайте са тук.

Последвах гласа до коридора и наистина четири от най-едрите полицаи на Чикаго бяха заобиколили федералните.

А това беше логично. Ако Хари си падаше по електрониката толкова много, вероятно си е сложил и безшумна аларма против крадци. Когато влязох, не забелязах панел на аларма, но аз и не търсих такъв.

Умилостивихме полицаите, които бяха склонни да пренебрегнат влизането с взлом, но трябваше да съставят протокол, в случай че г-н

Макглейд пожелае да повдигне обвинения. Също така уредих вратата да бъде поправена, така че никой нямаше да може да влезе и да открадне вещите на Хари. А той имаше доста принадлежности.

— Някой от вас да е запален по коли? — попитах федералните, докато слизахме с асансьора надолу.

— Знам някои неща — каза Дейли. Или това беше Кърси.

— Колко струва един „Мустанг — 1967“?

— Зависи от километража, състоянието и модела.

— Да предположим, че всичко е преправено или е подновено.

— Вероятно около 40–60 хиляди. Ако е извършена доста ремонтна дейност по него, може и повече.

Хари обичаше колата си. Той я има, откакто го познавам. Ако така разкошно си е подредил апартамента, вероятно е положил същите грижи и за колата си. И ако я е реновирал, сигурно я е защитил по някакъв начин.

Като се върнах в моята скромна „Нова“, обявих по радиостанцията за откраднато превозно средство — мустанга на Хари. След това си дадох местонахождението и попитах кои са най-близо разположените патрулни коли, екипирани с проследяващи устройства, за да ми подадат сигнал, ако засекат нещо.

В полицията на Чикаго въведоха LoJack преди няколко години. Компанията LoJack предаваше предаватели, които се поставяха скрити в колите. Ако едва кола е открадната, от полицията активират предавателя, който излъчва безшумен радиосигнал, като по този начин разкрива местонахождението и то се отразява от сателитите.

LoJack ни помагаше да намерим открадната коли. Обзалагах се, че Хари има такава в мустанга си и също така се обзалагах, че Холи е взела неговата кола, а не такси, което означаваше, че щяхме да можем да я проследим до мястото, където са Хари и Фин.

Много залози имаше в този план.

Прието, лейтенант. Тук е кола 88, току-що получихме потвърждение от LoJack, че кола се движи на север по „Ласал“, точно пресича „Адамс“. Край.

Понякога обзалагането си заслужава.

— Къде се намираш, кола 88?

На север по „Кълъмбъс“, източно от „Рандолф“.

Бях на „Ласал“ и „Порт авеню“, на около три километра.

— Кола 88, започнете проследяване, но не се намесвайте. Повтарям, не се намесвайте. Не искаме да я подплашим.

Дадох на скорост и се насочих на юг към „Ласал“, като се надявах федералните да имат добрия усет да включат скенера си и да ме следват на безопасно разстояние. Кое то, като ги познавах, си беше доста голяма надежда.

Заподозряната е на „Уошингтън“, продължава на север по „Ласал“.

На „Дивижън“ спрях на червен светофар, премазвайки желанието си да прелетя и да ударя нов рекорд за наземна скорост. Холи би могла да разпознае колата ми. Трябваше да запазя спокойствие и концентрация я да стоя на безопасна дистанция.

Да я арестуваме щеше да е погрешен ход. Холи нямаше да издаде мястото, където са Фин и Хари, дори и при физическо убеждаване. Въпреки че се опитвах да събера двата образа на пресметлив убиец и на жената, с която прекарах по-голямата част от деня вчера, знаех, че по-скоро ще умре, отколкото да ми каже къде са мъжете. Беше прекалено нахъсана, желанието ѝ да победи беше прекалено силно. Нямаше да понесе добре загубата.

По-умният ход беше да я проследим и да се надяваме, че ще ни заведе при приятелите ни. Кое то щеше да има смисъл... освен ако вече не бяха мъртви в багажника ѝ.

Тук е кола 88. Движим се западно по „Ван Бурън“, завиваме надясно по „Ласал“.

— Стойте на разстояние, кола 88. Не искам да я стресираме.

Разбрано.

Светлините се смениха. Продължих по направлението си, криволичех из разпръснатото движение. В огледалото за обратно виждане забелязах седана на федералните, закачени за калника ми, сякаш ги теглех.

— Дейли, Кърси, ако сте на същата честота, отпуснете опашката. Направо ми дишате във врата.

Вероятно са ме чули, защото оставаха помежду ни почти половин кола разстояние.

Заподозряната току-що пресече „Уокър драйв“ и продължи по същия маршрут.

Качвах се на „Уест Чикаго авеню“. На по-малко от десет пресечки от Холи. Свих вляво по „Чикаго“. Щях да се опитам да я атакувам във фланга, като минах по паралелната „Диърборн“, на две пресечки.

Заподозряната спря на ъгъла на „Ласал“ и „Кинзи“.

Пресякох „Кларк“ и спрях до пожарен кран на „Чикаго“ и „Диърборн“, за да изчакам.

Тук е кола 88. Все още сме на „Ласал“ и се качваме на „Вашингтон“. Заподозряната е все още на „Кинзи“.

Зад мен прозвуча клаксон. След това още няколко. Погледнах в огледалото назад по улицата и видях федералните да паркират по средата на шосето, блокирайки движението. Това не се харесваше на дългата опашка шофьори зад тях.

Приближаваме „Уокър драйв“. Заподозряната все още е спряла на „Кинзи“, на една пресечка от нас. Какво да предприемем.

— Заемете позиция. Изчакайте я да тръгне.

Още клаксони и няколко цветисти съвети как федералните да преместят колата си. Гледах в огледалото за обратно виждане как един шофьор излезе от колата си и отиде при федералните по такъв начин, че високопарните речи на Хитлер от прегледите преди прожекции изглеждаха като учтив разговор.

Заподозряната все още стои на „Кинзи“, моля, дайте ни инструкции.

По дяволите.

— Приближете се внимателно, кола 88. Ако заподозряната е все още в колата, преминете, без да спирате.

Разбрано.

Сега Дейли беше излязъл от колата си и показваше картата си на раздражения шофьор. Шофьорът пък му отговори, като му показа един от пръстите си.

Приближаваме „Кинзи“ и виждаме черен „Форд мустанг“, паркиран на улицата. Няма шофьор. Край.

Два пъти „По дяволите!“.

Включих се в движението, направих обратен завой и се насочих отново към „Ласал“. Този път реших да си проправя път. Призляваше ми от болката в десния глезен, който се беше подул достатъчно, че да скъса каишката на обувката. Сложих лампата на „Ласал“, застанах в

най-лявата лента, за да избегна катастрофа, и се насочих към Холи, която беше на девет пресечки от мен.

— Търсите бяла жена, около 35-годишна, дълга черна коса, 75 кг, много привлекателна. Може би е облечена в бяла рокля, но най-вероятно е в ежедневни дрехи. Има документи под името Холи Фрейкс.

Осем пресечки. Светна зелено и аз потеглих, като закрепих на 72 км/ч.

Никой в полезрението ни не отговаря на това описание. Партньорът ми ще слезе да види на място. Край.

Седем пресечки. Бързо погледнах в огледалото и видях, че съм изгубила федералните. Вероятно бяха разкъсани от ядосани шофьори.

Чакаме разрешение да приближим мустанга. Край.

— Задръжте на позиция, 88. Идвам.

Прелетях по ул. „Охайо“, след което трябваше да скоча на спирачките, за да не се забия в автобус, който спря точно пред мен. Глезенът ми направо изкрещя при това мое решение, но останалата част от тялото ми благодари, че е останала жива. Вмъкнах се в прииждащия трафик, минах покрай метростанция и намалих, когато стигнах „Хъбърд“ и си отворях очите за Холи.

Не я видях, но видях мустанга на Хари, паркиран на „Кинзи“. Спрых зад него и изскочих. Когато погледнах вътре разбрах защо Холи беше избягала.

— По дяволите, Макглейд!

Хари, с цялата си възможност да попива мъдрост, харесваше машинарийките толкова много, че си беше купил LoJack, имаше полицейски скенер, монтиран под таблото.

Холи беше чула целия ни разговор.

Тройна гадост със захаросана черешка на върха.

Завъртях се на 360 градуса, погледът ми беше зареян в небето, проклинайки провала си. Трябваше да си мълча по радиото. По дяволите, ако бях анализирала по-внимателно времето, което прекарах с Холи. Разбира се, че беше убиец. Трябваше да го разбере от началото. Кой друг би се омъжил за Макглейд?

Тъпият, дразнещият, неприятен, отвратителен Хари Макглейд.

Господи, надявах се да е добре.

ГЛАВА 45

Финъс Троут избърса носа в рамото си. Кръвта беше започнала да капе.

Не беше сигурен преди колко време беше излязла Холи. Преди час, може би час и половина. Тя сякаш обработва Макглейд цяла вечност, докато бедният кучи син не припадна.

Фин живееше в западната част на Чикаго. Срещал бе пласьори на наркотици, гангстери, проститутки и сводници, продажни ченгета и убийци, но не и нещо толкова коравосърдечно като Холи. Тя не е човек.

От своя страна, Макглейд понесе всичко доста геройски. Крещеше, разбира се, но не молеше и не се извиняваше. Но в даден момент и това ще стане. Никой не може да понесе такава агония за дълго време.

Фин се зачуди дали Макглейд е изпаднал в шок. Може би не е зле да е така. Поне няма да усеща болката.

— Как си, Хари?

Макглейд измуча.

— Имаш ли аспирин?

— В другите панталони ми остана.

— Друг път.

Фин трябваше да попита. Въображението му се беше развихрило.

— Как е ръката ти, Хари?

— Не боли много, защото не остана много от нея, което да ме боли. Надявам се, че виковете ми не те притесниха.

— Всъщност, прекъсна ми дрямката. Опитай се следващия път да си по-тих.

— Ще се опитам. Извинявай.

Възхищаваше се на куража на Хари. Уважението му към частния детектив се покачи с няколко пункта.

— Ръката ли ти е най-зле?

— Това проклето ръждясало нещо в крака ме боли повече. Гадна работа. Мога да усетя как тетанусът се просмуква във вените ми. Въпреки че да умра от тетанус в този момент няма да е лоша идея.

Фин познаваше болката. Той я познаваше повече отколкото обикновените хора. Когато няма в какво да се концентрират, болката поглъща всичко. Парализираща. Психологическите ѝ аспекти са също толкова гадни, колкото и неврологичните.

Ако продължи да разговаря с Хари, може би болката няма да се усеща така силно.

— Значи, името ти е Харисън Харолд Макглейд?

— Да.

— Родителите ти са те кръстили Хари Хари.

— Да.

— Доста е смешно, не мислиш ли?

— И това ми го казва мъж, който се казва Финъс ТROUT.

Гласът на Макглейд стана по-слаб. Фин усети усилията му.

— Поне не ми се пикае повече — казва Макглейд. — Когато ми отрязва палеца, се изпуснах.

Фин трябваше да го обърне на шега.

— Няма от какво да се срамуваш, Хари Хари.

— Всички със сухи гащи казват така.

— А може би така е по-добре. В урината има амоняк. По всяка вероятност си дезинфекцирал раната от ръждясалите пирони.

— Не стигна дотам. Целех се в друга посока.

Мина минута.

— Мога да видя пръстите си — каза Хари.

— Как така?

— На пода са, пред мен. Мислиш ли, че доктор би могъл да ги зашие обратно?

Към изгорено място? Фин се съмняваше, но каза:

— Разбира се.

— Но при условие че се измъкнем оттук.

— Работя по въпроса.

Когато човек слуша как на друг му отрязват пръстите и как краката се обгарят с горелка, то той се задейства. По дяволите раните. Фин започна да върти китките си. Кабелът е тънък и се впива в плътта.

— Какво правиш? — попита Хари. — Използват свръхестествените си способности, за да извикаш Супермен ли?

— Ще се освободя от този кабел.

— Твърде стегнат е. Ще си прережеш ръцете първо.

— Независимо как, ще се освободя.

— Добър план. Ако не проработи, и аз имам план.

Фин потрепна. Усети как кръвта започва да се стича по дланите му.

— Какъв е планът ти?

— Когато тя се върне, ще си глътна езика и ще се задуша.

— Добър план.

— Да. Ще ѝ покажа на кучката.

Фин продължи да върти. Напред, назад. Напред, назад. Жицата режеше като острие, но все пак малко се разхлаби.

След това или се беше впила повече, или се беше отпуснала още.

— По дяволите! — Макглейд изкрещя и изкара ангелите на Фин.

— Остави това, кучи сине!

— Хари, добре ли си?

— Ах ти, копеле! Ще те следвам до дупка и ще те убия!

Сякаш Макглейд изпадна в безсъзнание.

— Хари, какво става? На кого крещиш?

— Проклет плъх! Избяга с един от пръстите ми.

Фин не знаеше как да отговори на това.

— Средният ми пръст май.

— Съжалявам. Хари.

— Това ми беше любимият пръст.

— Може и да си го върнем.

— О, по дяволите. Виждам го, в ъгъла, как го държи.

Фин започна да се смее.

— Плъхът ти показва среден пръст?

— Цуни ме отзад, Фин. Не е смешно.

Фин използва смеха, за да завърти по-силно, дебелията му китка разшири кабела милиметър по милиметър.

— А сега какво прави, Хари? Използва пръста ти, за да си бърка в носа ли?

— Яде го. Все едно е кочан царевица.

Напред и назад. Напред и назад. „Плътта е по-силна от стоманата“, мислеше си Фин. „Решителността е по-силна от стоманата. Болката е временна. Не спирай. Не спирай...“

— Ох.

Фин чу звука от капки, почувства топлата течност по пръстите си.

Жицата се беше врязала прекалено надълбоко и беше увредила нещо важно. Вена. Или може би артерия.

Има около четири литра кръв в човешкото тяло. Когато повече от два литра изтекат, ситуацията става критична. Получаваш шок, след което умираш.

Фин знаеше това и се почуди как да процедира.

Помисли си: „Или ще успея, или няма“.

Като не видя друга възможност, продължи да върти китките си.

ГЛАВА 46

Извикахме още полицаи и беше направено цялостно претърсване в радиус от четири пресечки. Нямаше и следа от Холи.

Придържах се към процедурата, но знаех, че няма да я открием. Особено след като знае, че сме по петите ѝ.

Пълна катастрофа.

Федералните ми съчувстваха. Обещаха да продължат да се опитват чрез мобилния телефон да намерят местонахождението ѝ. Аз и на това не разчитах много. Всеки, който гледа телевизия, знае, че мобилните телефони могат да бъдат проследявани, а Холи беше поначетена от средното ниво. Едва ли ще използва мобилния си отново.

Малко след десет се върнах в апартамента си и с почуда видях Лейтъм да седи на дивана ми.

Радостта ми беше кратка. До Лейтъм, с полуавтоматик, насочен към главата му, беше Бъд Корк.

Посегнах към кобура си, но замръзнах, когато усетих оръжие, допряно до главата ми.

— Горе ръцете, свиня.

Лорна. Беше се скрила зад вратата ми.

Вдигнах си ръцете над главата и гледах как дебелите ѝ пръсти извадиха моя „Колт“. С една ръка тя махна фиксатора и отвори цилиндъра. След като изпразни патроните върху земята, хвърли оръжието настрани.

— Цяла нощ те чакаме. Приятелят ти беше така любезен да ни покани вътре.

Хвърлих поглед на Лейтъм, милия ми Лейтъм, облечен в костюм и вратовръзка, с букет рози в краката му на земята. Червената му коса беше по-къса от всякога, почти нула номер. Зелените му очи — така искрящи и жизнени, сега бяха изморени и тъмни. Едното от тях затворено, синьо и подуто, а ужасна рана на челото му беше оставила засъхнала кръв по едната страна на лицето.

— Влязох с ключа, който имах — каза той. — Искях да те изненадам. — Лейтъм ми се усмихна плахо. — Изненада!

Лорна се пресегна зад себе си и затвори вратата, а очите ѝ не ме изпускаха и за миг.

— Сядай на дивана, свиня. Ще се позабавляваме.

Хвърлих поглед към алармата ми срещу крадци. Не бях натиснала деактивирация код. Ако не се изключи, полицията щеше да е тук до три минути. Но панелът беше тъмен, нямаше светеща индикация. Лейтъм. И той знаеше кода. Сигурно са го накарали да я деактивира.

Ако останех жива след всичко това, наистина трябваше да се изнеса от проклетия апартамент.

Закуцуках до дивана и седнах до Лейтъм. Топлината от неговото тяло би трябвало да ми донесе спокойствие, но аз почувствах само празнота.

Лорна се заклатушка към мен с оръжие, насочено към главата ми. Беше облякла червен анцуг, толкова тесен, че краката ѝ изглеждаха като целулитни наденички. Горницето ѝ бе също толкова по мярка, беше с тениска, на която някога е пишело „Индиански дюни“ отпред, която се деформираше от малките ѝ гърди и коремните гънки.

— И така, двамата с Бъд доста мислихме какво да ти сторим, докато пътувахме насам. Бъд, кажи ѝ колко бях разстроена, когато чух за малкия Калев по радиото.

— Когато чу по радиото — каза Бъд, — Лорна се разстрои.

Лицето на Лорна стана въплъщение на буквалното значение на думата „омраза“.

— Ти, убиваща свиня!

Гледах как пръстите ѝ треперят на спусъка. Държеше автоматик, 45-ти калибър. Голямо оръжие. Трепна.

— Не бях аз. Александра го уби.

— Конски фъшкии! — Слюнки хвърчаха от моравите устни на Лорна. — Ти си го сторила, лъжкия такава! Кажи ѝ, Бъд!

— Александра е ангел. Помощникът и защитникът на човечеството. Това означава името ѝ. Тя помогна на Лорна.

Ръката на Бъд, в която държеше оръжието, трепереше от паркинсона. Той седеше от другата страна на Лейтъм, твърде далеч от мен, за да мога да го взема. Държеше 9-милиметров, приличаше на

„Глок“. Чукчето беше вдигнато назад. Един спазъм на мускула и Лейтъм щеше да е мъртъв, а Бъд непрекъснато потръпваше.

Лорна се приближи. Можех да видя кръвта, засъхнала под ноктите ѝ.

— Още някоя лъжа, свиня, и ще ти отрежем лъжливия език.

Бързо прокраднах поглед към Лейтъм. Неговата ръка леко докосваше моята. Исках да я хвана и да я държа, но да си държим ръцете свободни беше най-разумно.

Горкият Лейтъм. Ако не му се бях обадила, нямаше да е тук и да търпи това.

— Та, докъде бях стигнала? — Лорна извади езика си и започна да го дъвче, лицето ѝ беше сбръчкано в размисъл. — Бъд, докъде бях стигнала?

— Чухме какво е станало с малкия Калев по радиото.

— Точно така. Милото ми дете. Той толкова много обичаше майка си, а ти го уби. Затова аз си карах и са мислех как да те накарам да си платиш. А Бъд е в кухнята с печката.

— Кухнята? — попита Лейтъм. Направих му незабележим знак с лакътя си, който казваше: „Не провокирай тъпите животни“.

— Карахме едно от онези четиригълни къмпингови возила — каза Лорна. — Взехме го на магистралата.

Бъд добави:

— Оттам взехме и дрехите.

Пак погледнах към Бъд. Беше облечен в широки дънки и голям червен пуловер, на предницата му имаше огромно коледно дърво. Можех да се досетя какво беше станало с нещастните собственици на караваната.

— И така, Бъд прави каквото трябва да прави с горелката, крещейки и плачейки, наказвайки се, за да изкупи греха си, и тогава осъзнах какво трябва да сторим с теб.

Бъд докосна гърдите си.

— Изгорялото боли. Боли наистина лошо.

Представих си съсухрената плът на Бъд под пуловера и знаех, че той има представа за какво говори.

— Затова нека всички ние, четиримата, отидем в кухнята. Приготвили сме нещо на котлона, което мислим, че ще ти хареса, свиня.

Беше мой ред да стана. Направих го, последвана от Лейтъм и Бъд, който продължаваше да притиска треперещата си въоръжена ръка до неговото слепоочие.

Какъв гаден край на кариерата ми. Да бъда убита от злочестивите Мама и Татко Кетъл.

Веселата ни дружинка влезе в кухнята и аз подуших нещо на печката. Носът ми разпозна растително олио, което цвърчеше на един от котлоните.

Лорна ми се ухили и ми показа своите безцветни, дребни зъбки.

— Изгарянето от вряло олио е много неприятно, защото ти попива в кожата.

— Правил съм го преди — кимна Бъд, а пилешкият му врат мърдаше. — Лошо изгаряне.

Лорна се изкиска.

— А ние ще го излеем върху малката ти свинска глава. Ще си направим бекон.

Бъд също се засмя, което бързо премина в дълбока, гръдна кашлица.

Реших, че да ми излеят вряло олио върху главата не е добра идея. Щях да поема няколко куршума, преди това да се случи.

— Добре — стараех се да звуча делова. — Сама ще го направя.

Закуцуках към тигана, пресегнах се към дръжката, но преди да направя и две крачки, Лорна изникна пред мен.

— Няма нужда да прибързваме с това, свиня. Седни малко. Почини си.

Стъпих назад и усетих котешки пясък да пука под краката ми. Господин Фрискърс беше направил поредната си бъркотия в кухнята ми. А всъщност, къде беше той?

Видях лекото движение с периферното си зрение. Котката. Сгушила се върху хладилника, в позиция да нападне.

Гледаше Лорна.

— Аз ще имам честа да ти поливам.

Лорна хвърли бърз поглед зад нея, търсейки олиото. Преди да може да го вземе, петкилограмово скрибуцащо, драскащо коте скочи от хладилника и се приземи върху лицето ѝ.

Отдръпнах се настрана, плъзгайки се по котешките боклуци на балатума. Лорна крещеше, Господин Фрискърс пискаше, Бъд виеше.

Лорна изпусна оръжието като се опитваше да махне котката от лицето си, Лейтъм клекна долу и ме докосна.

— Бягай! — извиках му. — Доведи помощ!

Бъд се обърна към нас и се прицели в Лейтъм.

Изстрелът му беше висок и уцели тавана.

Лейтъм беше пред очите ми само за секунда, в която ми каза, че веднага ще се върне. Обеща ми, че веднага ще се върне, след което се изстреля от кухнята.

— Хвани котката! Махни я от мен!

Виковете на Лорна бяха толкова пискливи, че приличаха на полицейска сирена.

Опитах се да се изправя и се задъхвах от болка в глезена. Бъд отново стреля по Лейтъм, който стоеше приведен, докато излизаше през входната врата.

В безопасност. Беше в безопасност.

Но аз не бях.

Бъд се наведе до мен и хвана косата ми с пръсти, натисна дулото в лявото ми око.

— Бъд! Помогни ми! Махни котката!

Бъд погледна към Лорна, после към мен, после пак към Лорна, после пак към мен. Накрая махна оръжието от лицето ми и се прицели в Лорна. Ръката му трепереше и се тресеше, а Лорна се въртеше като дервиш с Господин Фрискърс, залепнал за лицето и като велкро.

— Помогни ми, Бъд!

Бъд се прицели в Господин Фрискърс.

Изстрелът уцели Лорна точно в центъра на „Н“-то от надписа „дюни“ върху откраднатата ѝ тениска.

Виенето ѝ спря по средата на писъка и тя падна напред върху пода.

Господин Фрискърс, нейният жокей, скочи от главата ѝ и излезе в тръс от кухнята.

Нещо средно между хълцане и писък излезе от устата на Бъд. Насочи оръжието срещу мен, а юмрукът му трепереше толкова силно, че бях сигурна, че ще стреля.

— Спаси я! Спаси я!

Пропълзях до Лорна. Изходната рана в гърба ѝ беше оставила върху тениската ѝ дупка с размера на топче от зърнена закуска, която

бързо се пълнеше с кръв. Кръвта се стичаше под нея и образуваше бързо растяща локва.

Грабнах една кърпа от дръжката на хладилника и я натиснах върху раната. Със свободната си ръка се опитах да намеря пулс сред тлъстинките по врата ѝ.

Намерих го, за да усетя три нестабилни удара, които после спряха.

— Спаси я!

Погледнах Бъд.

— Мъртва е.

Бъд отвори и затвори устата си, като риба, която се опитва да диша на сухо. Оръжието продължаваше, повече или по-малко, да е насочено към мен.

Прошепна:

— Не е мъртва.

— Ти я уби, Бъд.

— Не, не, не, не...

— Тя те обичаше, а тя я застреля...

— Случайно. Опитах се да ѝ помогна.

Протегнах си ръката.

— Дай ми оръжието, Бъд.

За един малък миг си помислих, че ще ми го даде, но след това веждите му се свиха гневно.

— Не! Ти си блудница. Лъжкиня! Дяволът! Ти контролираше тази котка и я накара да нападне Лорна!

— Аз ли те накарах да дръпнеш спусъка, Бъд? Ти беше този, който стреля. — Гледах го, без да мигна. — Ти прегреши, Бъд.

Лицето на Бъд стана безцветно и въпреки че гледаше към мен, погледът му беше фокусиран някъде другаде, някъде зад мен.

— Съгреших...

— Ти си грешник, Бъд, и трябва да се покаеш за греховете си. Дай ми оръжието.

— Аз... трябва да бъда наказан.

— Да, трябва, Бъд. Аз съм полицаи. Мога да те накажа.

— Да ме накажеш?

— Няма повече да убиваш, Бъд. Извърши ужасен грях, но можем да го поправим. Само ми дай оръжието.

— Мога да го поправа.

Бъд се обърна с лице към печката. Огледах се за оръжието на Лорна, но не видях къде го беше хвърлила.

— О, Боже мой — Бъд започна своето разкаяние. — Сърдечно съжалявам, че те обидих и признавам всички свои грехове...

— Бъд, недей...

Изпълзях назад като рак, измъквайки се заднешком от кухнята, защото нямах желание да гледам, но и не можех да се обърна. Затова видях как Бъд пъкна ръката си във врящото олио.

Крясъците му бяха нечовешки.

Обърнах се по корем и използвах касата, за да се изправа на крака, тъкмо навреме, за да видя как Лейтъм влиза през входната врата, а Холи беше до него.

ГЛАВА 47

Като се вземат под внимание всички факти, наистина вече ми призляваше от семейство Корк.

Холи натискаше челюстта на Лейтъм с оръжието си, „Волверин“, толкова настървено, че брадичката му беше вдигната нагоре. Беше облечена в дънки, суичър, тежки обувки — същите, с които беше, когато стреля по мен в къщата на Даян Корк.

— Здравсти, Джак. — Усмивката ѝ беше ослепителна, без дори най-малък намек за болестта, която прикриваше. — Виж кого срещнах да бяга по коридора и да удря по вратите на хората. Той дори ме помоли да му помогна. Не е ля иронично?

Холи затвори входната врата с крак. Зад мен Бъд скимтеше като сритано кутре.

— Това е Лейтъм, нали така? Ти ми го описа в колата. Беше права. Очарователен е.

Очите на Лейтъм, пълни с толкова надежда и обещания само преди минута, отново бяха празни и мъртви.

— Белезници — каза Холи.

— В спалнята са.

— Хайде да отидем и да ги вземем.

Холи държеше със свободната си ръка Лейтъм и тримата отидохме в кухнята.

Когато Холи видя бъркотията, започна да се смее.

— Явно съм пропуснала партито.

Ритна презрително Лорна, след това се обърна към Бъд, който се беше сгърчил на пода в ембрионална поза, тресейки и люлеейки изгорената си ръка. Беше червена като рак, цялата в мехури, изглеждаше два пъти по-голяма от подуването.

— Здравей, татко.

— Алекс... детето ми...

Още веднъж сканирах пода. Оръжията и на Лорна, и на Бъд бяха наоколо.

Намерих неговия „Глок“ на пода, до печката. Холи също го забеляза. Дръпна Лейтъм натам, премести „Волверин“-а от брадичката към корема му, бързо скочи и грабна оръжието на Бъд със свободната си ръка. Насочи го срещу мен.

— Искаш ли да видиш колко добре стрелям с лявата ръка?

— Не съвсем.

— Тогава тръгвай към спалнята.

Белезниците ми бяха на нощното шкафче, точно до леглото. Холи за момент се спря на касата, като оглеждаше наоколо.

— Това ли е гардеробът, където се е крил брат ми?

— Да.

Тя го погледна, почти благоговейно, след което ми заповяда да закопчая ръцете на Лейтъм отзад с белезниците и да се отдръпна.

— Съжалявам — казах му аз.

Устните му образуваха една стисната, тънка линия.

— Започвам да свиквам с това.

— Точно така — Холи сръга Лейтъм. — Беше за малко насаме с брат ми.

Лейтъм повдигна вежда.

— Брат ти?

— Това е сестрата на Джинджифиловия мъж — казах аз. — Мъжът в кухнята е баща ѝ.

Лейтъм погледна Холи.

— Вие, хора, наистина имате нужда от семейна консултация.

Устните на Холи се нацупиха.

— Искаш да кажеш, че не си харесал брат ми?

— Той се лигавеше и се опитваше да ме хване за дупето.

Явно Холи не намираше това за забавно и удари Лейтъм по тила с приклада на „Волверин“-а. Той падна на колене.

Скочих да му помогна, но „Глок“-ът се завря в лицето ми.

— Стой мирно, Джак. Ние едва сега започваме.

Въпреки че се пишех куражлия, да видя дулото на пистолет, насочено в мен, ми изкара ангелите. Не бях преживявала нещо такова в работата си често и всеки път чувството беше едно и също.

Чувствах топлина, като лазерен лъч, в мястото, където беше насочено оръжието. Знаех какво могат да причинят оръжията. Пораженията, които нанасяха. Смъртта, която носеха. Да се вирам в

нещо толкова смъртоносно накара сърцето ми да запрепуска, гърлото ми да се стегне, дланите ми да се изпотят и да омекнат коленете ми.

Всичко, което трябваше да направи, бе да упражни натиск от няколко килограма върху спусъка и аз нямаше вече да съществувам.

Беше като чувството, което се изпитва, след като си се разминал на косъм от катастрофа. Това омразно, кухо чувство на страх от представата за това, което е можело да се случи.

Само че при оръжията това, което е можело да се случи, все още може да се случи.

— Къде са Хари и Фин? — успях да кажа.

— Странно е, че питаш. Точно при тях отиваме. Планувала съм цяла седмица забавления.

— Живи ли са още?

Холи се усмихна с прелъстяващата си усмивка.

— Джак, колко си сладка с тази надежда. Да, все още са живи. Мисля да се опитам да ги държа живи максимално дълго. Както можеш да се досетиш, доста съм инвестирала в цялата тази продукция. Искам да се насладя на плодовете на моя труд.

Видях плика с касетите и папките на Корк, които бях сложила до телевизора си.

Там беше и ловджийският нож на Корк, който бях изнесла от стаята с уликите.

Холи хвана прикрития ми поглед.

— Има нещо интересно в торбата ли, Джак? Нека да видим.

Тя насочи и двете оръжия срещу мен и отиде до торбата.

— Видеозаписи. Тези, които с Чарлз направихме ли са?

Кимнах.

— Гледа ли ги?

— Да.

— Разгорещиха ли те?

— От тях ми се догади.

— Това е, защото си ограничена, Джак. Не позволяваш на себе си да видиш цялата картина. Властта е възбуждаща. Да имаш контрол върху страданията на някого, върху живота и смъртта му е най-скъпоценният подарък на земята. След като заснемахме някоя от касетите, с Чарлз правехме най-разтърсващия секс.

Гадост. Гадост, гадост, гадост. Да правиш секс, след като си убил човек, беше гадно, но да го правиш с брат си?

— Това е по-гадно дори от секс с Макглейд.

— Ето я, Джак. Цялата готова да съди. Запозна се с татко. Можеш ли да си представиш какво беше да пораснеш в тази къща? Насилието, което с Чарлз трябваше да изтърпим? Ние бяхме всичко един за друг. Това беше най-милата любов в целия свят.

Холи се отнесе.

— Ами Калев? — казах аз. — Вие сте израснали и с него.

Лицето и стана твърдо.

— Калев беше боклук. Заслужаваше си го. В по-голямата част от времето бяхме аз и Чарлз. След това се появи Калев. Чарлз го третираше като брат, а аз къде оставах?

— А Стив Йенсен?

— Беше лесно да манипулирам Калев, но не и Стив. Трябваше да си отиде. Беше права, когато бяхме в моргата. Двама души убиха Йенсен. Аз и Калев. След това убих Калев, а същото ще сторя и с теб. С всеки, който някога е наранил Чарлз. Аз съм неговият отмъстител.

Не исках да правя психоанализа на откачалката, затова смених темата.

— Тези касета трябва да се изгорят.

— Взимай торбата. След това отиди в кухнята.

Ритна Лейтъм, който беше коленичил с лице върху леглото. Тилът му беше зацапан от кръв.

— Размърдай си задника, любовнико, или ще те убия тук.

Лейтъм успя да се изправи на крака и пръв излезе от стаята. Аз вървах втора с натиснат „Волверин“ в гърба.

Бъд все още беше свит на балатума и се тресеше толкова силно, че усещах вибрациите по пода.

— Как се чувстваш, татко?

— Боли... много ме боли.

— Но болката е хубаво нещо, нали така, татко? Болката е пречистваща. Нали така ни учеше?

— Измива... измива греха.

Тя насочи пистолета от мен към него.

— А ти имаш доста грехове да изчистваш, нали, татко?

— Много грехове... много...

Холи дръпна спусъка, като застреля баща си в тялото. Двамата с Лейтъм подскочихме от звука. Очите на Бъд се отвориха и той изпусна нисък, агонизиращ хленч.

— Изстрел от оръжие. Направено е, за да боли истински силно. Боли ли, татко?

— Да...

Холи ме погледна и запаса „Глок“-а в дънките си.

— Той не е виновен. Трябва да чуеш историите за това какво дядо и баба са му причинявали, но това не е извинение. На някои хора просто не трябва да им се позволява да имат деца.

Тя се обърна към баща си. Знаех какво предстои, затова не можех да гледам. Затворих си очите.

— Господ може и да ти прости, татко, но аз не мога.

Чух цвърченето и след това пронизителния писък, когато Холи изсипа олиото върху главата на баща си.

Писъкът беше милостиво кратък. Отворих си очите. Купчината на пода, която някога беше Бъд, сега беше труп.

— Хващай приятеля си, Джак. Време е да вървим.

Подхванах Лейтъм за лакътя. Походката му лъкатушеше, а аз куцах, но успях да го извадя от кухнята.

— Къде е колата ти?

— На улицата отпред.

— Добре, да...

Холи спря и се взря в играчката — мишка на Господин Фрискърс. Усмихна се.

— Не знаех, че имаш котка, Джак. Аз ги обожавам.

Не се и съмнявах, че ги обожаваше. По същия начин, по който обожаваше и хората.

— Как се казва?

— Господин Фрискърс.

Холи се навъси.

— Какво гадно име. Защо си го кръстила така?

— Така се казваше, когато го взех.

— Извикай го.

Знаех какво ще направи Холи, ако откажех.

— Господин Фрискърс! Ела тук!

Както и очаквах, Господин Фрискърс не дойде.

— Какво го кара да се покаже?

— Нищо. Котката не ме харесва.

— Тогава защо си го взела?

— Котката е на майка ми.

— Майка ти е в кома, нали? Отърви се от него. Дори ще ти помогна. Ела, писи, писи...

Холи започна да го вика.

Молех се котката да остане на място. Вероятно стрелбата го беше изплашила до смърт и сигурно се криеше под дивана или леглото.

— Ето го и него. Добро котенце.

Господин Фрискърс изприпка точно в краката на Холи. Почувствах как нещо умря вътре в мен. Бях свикнала с него.

— Леле — Холи протегна ръка към него. — Ти си грозен, нали така?

Господин Фрискърс я одра жестоко по опакото на ръката и избяга.

Не се опитвах да скрия доволната си усмивка.

— Мисля, че нарани чувствата му.

Холи вдигна ръка и забеляза кръвта. Тя я облиза, след което вдигна пистолета към главата ми.

— Намери котката, Джак. Идва с нас.

Вместо да споря, аз пузнах торбата, доуцуках до дивана, клекнах на четири крака и погледнах отдолу.

— Там ли е?

— Нищо няма, само прахоляци и един бонбон М & М's.

— Мърдай или ще направя приятеля ти женичка.

Насочи оръжието към слабините на Лейтъм — движение, което явно не му хареса.

Изпълзах до масата в столовата и го видях.

45-милиметровият, който Лорна изпусна, когато Бъд я застреля.

Не се торможех с въпроси как е излетяло на два метра извън кухнята. Вместо това, допълзах до него възможно най-бързо.

— Ето го и него? — Пресегнах се, с изпъната ръка, хванах оръжието, сграбчих дръжката и се върнах при Холи, магнах предпазителя, прицелих се в главата ѝ дръпнах спусъка.

Трак.

Празен. Тъпата Лорна беше изстреляла всички патрони.

Ето защо мразех автоматичните оръжия.

Това достави удоволствие на Холи.

— Джак, ще ми се да можеше да видиш лицето си, когато стреля и нищо не стана. Безценно беше, но можеше да ме убиеш. По дяволите, беше бърза. Дори нямах време да си вдигна пистолета.

Издишах дълбоко и почти се разревах.

— Можеш да го заредиш с М & М's, който намери.

Стиснах зъби, решена да не ѝ позволявам да ме види пречупена. И после моята котка, злата ми, глупава, досадна като самия Ад котка, се показа иззад фотьойла и докосна с глава ръката ми, за да я погаля.

Хванах го здраво.

— Имаш ли клетка за котката?

— В гардероба. Отляво.

Холи отиде до гардероба, взе малката клетка и я хвърли на пода.

— Вземи го. Време е да вървим.

Следващите няколко минути ми бяха като мъгла. Сложих в кафеза Господин Фрискърс и четиримата напуснахме апартамента ми, слязохме по стълбите и се качихме в колата ми. Холи и Лейтъм отзад, аз и котката отпред. Аз карах.

— Качи се на магистралата, която води към Елк Гроув. Не прави глупости, защото ще убия Лейтъм, а после и теб. Нали си спомняш какъв добър стрелец съм.

— Помия, че ме пропусна в къщата на Даян Корк.

— Пропуснах те? Отнесох ти ухото. Там се и целех. Не исках да те убивам, Джак.

— Защо не? Можеше вече да си ме убила поне десет пъти. Защо не ме уби? Защо измина целия този път?

— Ще ти кажа, когато стигнем.

Не мисля, че исках да зная отговора.

ГЛАВА 48

Фин беше леко замаян. Пресметна, че е загубил, около литър кръв, а може и повече. Дори и най-леките движения в китката се превръщаха в тръпки по ръката му нагоре.

Но жицата поддаваше. Той го усети.

— Как си, Хари Хари?

— Във възторг съм. Все пак, това е сватбеният ми ден.

— Не се чувствай гадно. Всички бракове започват малко разтърсващо.

Хари изсумтя.

— Когато й поисках ръката, за да се оженим, не мислех, че ще отреже моята.

Фин направи физиономия, докато жилата прорязваше оголените му сухожилия. Все пак успя да разхлаби почти на два и половина сантиметра. Още малко и ще може да си извади цялата ръка.

— Какво си въобразявах, Фин? Че жена като Холи ще се омъжи за мен. Тя е красива, умна, секси...

— Луда.

— Всички имаме своите малки недостатъци. Знаеш ли коя е тъжната част? Че дори не прозрях всичко това. Бях толкова обсебен от себе си, че така и не спрях да се запитам какво всъщност става.

— Случва се, Макглейд.

— Нямах никаква представа. Никаква. Смяхме се. Дори секът беше хубав. Искам да кажа, че не съм порнозвезда, но каквото не ми достига като размер компенсирам със скорост.

Фин леко се разсмя. Дръпна силно, като се опитваше да плъзне дланта си през кабела. Китката му бе цялата в кръв, а примката беше вече до палеца му.

— Изглеждаше толкова истинско. За тези трийсет секунди тя сякаш наистина се забавляваше.

— Ти го правиш трийсет секунди? Ама ти какво, да не си Супермен?

Хари се засмя, но някак насила.

— Добре де, може би малко надух числата, но не е в това същината. Важното в, че бях толкова вгледан в себе си, че не разбрах, че се женя за луда жена, която иска да ме убие.

Фин изръмжа от болка. Почти успя.

— Самозаблудата е мощно нещо, Хари.

— Само дете самозаблудата ми ще убие и двама ни.

— Опитай се да останеш позитивен.

— Аз съм позитивен. Позитивен съм, че и двамата ще умрем.

— Още не сме мъртви. И мисля, че имам нещо, което да те ободри.

— Нищо не може да ме ободри. Освен убийството на онзи проклет плъх, който изяде всичките ми проклети пръсти.

— Ето това ще ти хареса.

Фин изкрещя, дърпайки възможно най-силно и наранената му китка се освободи от жицата.

Свободен е. Събра ръцете си и погледна китките си.

Гадно. Повечето самоубийци изглеждат далеч по-добре.

— Фин? Добре ли си?

Фин свали вратовръзката си, обвини я около дясната си китка и я върза на възел със зъби.

— Освободих си ръцете. Работя по въпроса за краката.

Свали си ризата и я уви около лявата си китка, опитвайки се да спре кръвта. След това бръкна в каубойските си ботуши и извади един сгъваем нож, който бе вързал към прасеца си. Доста здраво оръжие, със седемсантиметрово назъбено острие, което може да пробие и врата на автомобил. После вкара острието между жицата и крака си и напъна. Здравата жица се скъса с кратък звук.

— Фин? Как се справяш, човече? Нека ти кажа, че ако ни измъкнеш отгук, тя ще си най-добрият ми приятел на света.

Фин се зае с другия крак и махна жицата.

— Няма проблем, Хари. И без друго ще ти помогна.

Втората жица също се освободи и Фин стана на крака. Замаян е, но и въодушевен. Обърна се наоколо и погледна Хари.

Ръката на бедния човек изглеждаше като добре направено филе миньон.

— Освободи ли се?

— Да.

— Фин, невероятно копеле толкова! Обичам те. Ще направя герой за теб във „Фатална независимост“. Май Рики Шрьодер си търси работа.

— Какво означава, по дяволите, „Фатална независимост“?

— Не зная. От телевизията решиха, че звучи готино. Как изглежда ръката ми?

— Ами сякаш до нея трябва да се сложи печен картоф.

— Побързай и ме освободи. И махни тази мръсна ръждива четка от крака ми. Мога да усетя как тетанусът се загнездва.

Фин направи крачка към Макглейд, но после чу как до рампата се паркира кола.

Холи се връщаше.

Отиде до масата и се огледа за оръжие. Имаше множество презаредими устройства: везни, празни гилзи, оловни кюлчета, калъп за патрони, дори няколко гумени патрона. Но нямаше оръжия.

Вратата на гаража се отвори.

Фин обмисляше дали да не я срещне очи в очи. Но беше слаб и замаян, а единственото му оръжие е ножът. Холи е шампион по бойни изкуства и вероятно е въоръжена до зъби, но трябваше да опита.

— Ще се опитам да я спра, Хари.

— Може ли първо да ме освободиш?

— Няма време.

— Поне махни тези гвоздеи, Фин!

Фин хвана ножа в отслабналата си ръка и бързо намери добро място за атака.

— Мирувай, Хари Хари. Ще се получи.

Но и той не вярваше на думите си.

ГЛАВА 49

Алекс накара Джак да отвори вратата на гаража. Никога досега не е била така развълнувана. Беше убила доста хора и винаги се бе наслаждавала на действията си, но бе напрано зашеметена от това, което ѝ предстоеше.

Четири жертви. И една котка. Добре е за седмица, пълна със забавления. А може и две, ако се въздържа малко.

— Вземи котката — заповяда на Джак. Пистолетът ѝ бе насочен в лицето. Тя трепна. Ченгето не обича да насочват пистолет в лицето му. Това ще направи предстоящите неща доста интересни.

— Ами видеокасетите? — попита Джак.

Защо Джак е така заинтригувана от касетите? Алекс държеше пистолета към главата ѝ и завря ръце в найлоновата торба.

Имаше много голяма изненада на дъното ѝ. Под касетите лежеше найлонова торба за улика, а вътре — нож. Алекс го вдигна, а зениците ѝ се разшириха.

— Това ножът на брат ми ли е?

Джак не отговори, но не бе и необходимо.

Бързо разкъса найлона и хвана оръжието с лявата си ръка. Все още има засъхнала кръв, полепнала по острието. От последния път, когато Чарлз го е използвал. Реши, че ножът може да се използва и занапред. Тази вечер.

Пъхна го в задния си джоб и издърпа Лейтъм от колата, като заповяда на него и на Джак да отидат в склада. Всичко мина по-добре от очакваното. Каза на Джак да затвори вратата зад тях и ги съпроводи с Лейтъм до Хари и...

Фин го нямаше.

Под стола му имаше локвичка кръв и няколко жици.

Гняв се надигна у нея. Засили се към Макглейд, удари го през лицето с „Волверин“-а. Главата му отскочи назад.

— Къде е той?!

— Отиде да гледа филм. Каза, че по-късно ще се върне. — Хари се ухили, а зъбите му бяха обагрени с кръв. — Здравей, Джаки. Дойде да ми подадеш ръка ли?

Алекс вдигна пистолета си, за да удари Макглейд отново и забеляза как Джак се спусна към нея.

Тренировките побеждават. Алекс пренесе тежестта си върху единия крак, вдигна другия и удари Джак право в гърдите.

Джак издиша и падна на цимента.

Алекс се обърна към Хари, след което се огледа из склада. Познаваше Фин отскоро, но знаеше, че не е от предателите. Иначе щеше да вземе Хари със себе си.

Освен ако е нямал време за това.

Което означаваше, че се е освободил няколко минути, преди да пристигнат.

Алекс се постави на негово място. Докато се е опитвал да избяга, той се е наранил. Вероятно е отпаднал. Вероятно има нож или друго ръкопашно оръжие. Има много места, където може да се скрие, но той не мисли да се крие. Той иска да застане в позиция, удобна за нападение. Прекара няколко години във флота. Знаеше какво представляват засадите. Хората обикновено не мислят триизмерно. Те се оглеждат на нивото на очите си, но рядко гледат нагоре или надолу.

Алекс погледна нагоре и видя Фин, приведен най-отгоре на алуминиевите рафтове до масата, взел цялото ѝ оборудване. Ако беше отишла до масата, той щеше да скочи от почти четири метра и щеше да я нарани, а можеше и да я убие.

Умно място за атака, но сега, след като го беше забелязала, беше лесна цел.

— Здравей, красавецо, — прицели се с „Волверин“-а. — Нека направим нещата по лесния начин.

Двамата, Хари и Джак, изкрещяха: „Не!“.

Алекс стреля два пъти и куршумите уцелиха. Фин се преметна във въздуха и се завъртя. Падна на масата, удари се силно, след това отскочи и се просна на пода като парцалена кукла.

Джак се заплака.

— Виждаш ли, Джак. Ето защо не убих теб или Хари по-рано. Въпреки че имах доста възможности.

Приблужи се до сломения лейтенант, попивайки нейната мъка.

— Ти така и не познаваше брат ми. Е, размени няколко думи с него, но не го опозна. Той беше нещо, което ти преследваше. Искаше да хванеш. Твоята жертва.

Тя се обърна към Хари и нежно докосна насинената му буза.

— Аз можех да те хвана по същия начин, но къде е удоволствието? Аз те познавах толкова, колкото ти познаваше Чарлз. Затова избрах да те опозная. Да прекарам време с теб. Напълно да разбере онова, което възнамерявах да съсия. Ти също ме опозна. Не се ли чувстваш предаден, Хари? Не е ли по-гадно да те убие някой, когото обичаш?

— Да обичам? — Хари поклати глава. — Ти си още една дупка в колана ми, скъпа. Онези джуджета вчера бяха два пъти по-женствени от теб и то без гадни белези.

Алекс потупа Макглейд по крака, в който беше забита четката с ръждясалите пирони. Той нададе вой.

— Длъжна бях заради Чарлз да го направя по този начин. Да изям ястието добре направено и изстинало. Можех да те убия по всяко време. Теб също, Джак.

Отиде при Лейтъм и го избута към рафтовете.

— За твое нещастие, сладурче, ти просто попадна не на място.

Тя използва ключовете на Джак, за да разкопчае лявата му ръка, пъхна я през рамката и отново го заключи с белезниците.

Джак все още беше на пода, разстроена и плачеща. Жалка е.

Алекс отиде при масата, сложи „Глок“-а и „Волверин“-а до оборудването ѝ за приготвяне на куршуми.

— И така, ето какво ще се случи след малко. Ще ти дам възможност да отървеш този ден, Джак. Не е ли щедро от моя страна? Но ще трябва да се докажеш.

Докато говореше, Алекс зареди оръжията.

— Трябва да докажеш, че си по-добра от мен, лейтенант Даниелс. Мислиш ли, че си достатъчно смела?

Алекс пъхна „Волверин“-а в колана на дънките си и се приближи до Хари. С една ръка тя разкопча колана му.

— Не можеш да се наситиш на любовната пръчица ли, г-жо Макглейд?

— През повечето време дори не можех да я открия.

— Може би щеше да ти хареса повече, ако бяхме кръвни роднини.

Алекс взе колана и го хвърли пред Джак.

— Стани и си го сложи.

Джак, лицето ѝ покрито със сълзи, стана бавно и зави колана около кръста си.

Алекс натисна оръжието във врата ѝ и я издърпа за колана към откритата част на склада. С лявата си ръка извади „Глок“-а от дънките си и го пъкна в колана ѝ.

Приблужи устните си до ухото на Джак и ѝ прошепна:

— Ще докажа веднъж завинаги, че аз съм по-добра от теб!

Изтегли се назад, бавно, прицелена в гърдите на Джак.

Когато стигна на 12 метра, тя спря и затъкна „Волверин“-а в панталоните си.

— Мислиш, че си по-бърза от мен, Джак? — Алекс се усмихна. Никога не се бе чувствала толкова жизнена. — Стреляй, когато си готова.

ГЛАВА 50

Обзе ме спокойствие. Същото, което усетих в банята на Даян Корк, докато къщата гореше около мен. Взирах се в Холи, някъде на около петнайсет метра от мен, с ослепителна усмивка на идеалното ѝ лице и знаех, че ще умра.

Холи беше по-добра от мен. Тя изигра мен и Хари като първи глупаци. Това, което каза за опознаването и болката, беше вярно. Ако ме беше отвлякла и просто убила, щеше да е лошо. Но да ме сполети от някого, когото познавах, имах му доверие и от когото не очаквах — това беше като удар в лицето.

И за да добавим сол в раната, тя току-що уби най-добрия ми приятел и щеше да убие мъжа, когото обичах, мен и котката ми. Дори глупавият Хари успя да намери малко местенце за себе си в душата ми. Много малко местенце, но все пак ми беше слабост.

Погледнах Лейтъм и му промълвих: „Съжалявам!“. Той плачеше, което ме накара да се чувствам по-зле.

В ума си казах сбогом и на Хърб, и на майка си.

— Хайде, Джак! — извика Лейтъм. — Можеш да се справиш!

Но като гледах Холи знаех, че не мога да се справя. Тя можеше да изстреля десет куршума в гърдите ми, и то преди да успея да стрелям въобще. Жената беше по-добра от мен във всяко едно отношение. Нямаше да направи тази малка сценка, ако не мислеше, че ще спечели.

— Когато кажеш, Джак. Или предпочиташ да се пробвам с Лейтъм първо?

Коленете ми бяха омекнали. Устата ми пресъхна. Ръцете ми се тресяха повече от тези на Бъд.

Не можех да спечеля.

Лейтъм каза:

— Можеш да се справиш, Джак! Обичам те!

Не можех да спечеля.

Хари промълви:

— Джаки, просто пречукай гадната кучка и да си ходим вкъщи.
Не можех да спечеля.

Холи каза:

— Или мога да си поиграя на тази игра с Господин Фрискърс. Не мисля, че той ще е толкова изплашен, колкото си ти в момента.

Не можех да спечеля. Не можех да спечеля. Не можех да спечеля.
Но, по дяволите, поне можех да опитам.

Хванах „Глок“-а и го извадих от колана си, насочих го напред и пристъпих — Холи стреля в тялото, а тяло е по-трудно да се уцели — ръката ми беше изпъната и видях как очите ѝ се разширяват, хвана оръжието си и стреля първа. Но аз нямаше да позволя да бъда измамена, като се опитам да я изпреваря. Искях да съм сигурна, че ударът ми ще се зачете, затова се прицелих внимателно и почувствах вятъра, когато сачмите пронизаха въздуха пред мен, натиснах спусъка и стрелях.

Главата ѝ се отметна назад, все едно беше закачена на панти. Тя се просна на цимента, а оръжието ѝ отхвъркна в тъмнината.

Радостни възгласи от Хари и Лейтъм. Отидох до Холи, видях как кръвта се стича по лицето ѝ, след това закуцуках към Фин и сложих ръка на врата му, за да намеря пулс.

Той ме изненада, като си отвори очите.

— ... гумени...

Облекчението, което почувствах, можеше да се докосне.

— Ще извикам линейка, Фин. Ще се справиш.

— Куршуми... — измуча той. После повтори — гумени.

Гумените куршуми бяха специални патрони, които полицията използваше при масови безредици. Направени от каучук. Не бяха смъртоносни.

Погледнах към масата и видях оборудването на Холи за правене на куршуми.

Чух Хари и Лейтъм да ми викат, точно когато тя ме ритна отзад.

ГЛАВА 51

Ударът ме повали на една страна. Превъртях се, като пазех главата си, и коленичих с ръце, готови да блокират.

Виждах малки звездички, зрението ми беше размазано, но можех да фиксирам Холи — лицето ѝ беше маска за Хелоуин, микс от кръв и гняв — как се опитва да ме ритне още веднъж.

Инстинктът ми надделя. Отбих ритника с лявата си ръка, а с дясната оформих юмрук и силно ударих във вътрешната част на бедрото ѝ. Извика и отстъпи две крачки. Това ми позволи да се изправа. Свалих токчетата и застанах в позиция, левият крак назад, като се опитвах да не натоварвам наранения си десен глезен.

Тя избърса лицето си с ръкав. Челото ѝ кървеше ужасно силно. Въпреки че гумените куршуми не бяха смъртоносни, те бяха равносилни на това да те ударят с прашка. Кръвта в очите ѝ беше предимство и аз се възползвах от това.

Преглътнах болката и завъртях бедрата си, изпънах левия си крак напред, като се опитвах да я ударя в гърдите. Измести се, както очаквах, и аз стъпих на левия крак, след това напред и направих втори удар с десния.

Изпънах крак и оставих петата ми да се слее с нейната брадичка.

Шокът от контакта ме накара да се задъхам и да виждам в червено, но Холи го отнесе по-лошо. И двата ѝ крака се отлепиха от земята и тя падна — първо на дупето си, което не беше най-добрият начин да се приземиш върху цимент.

Като се възползвах от предимството си, аз се приплъзнах напред, исках да мина отгоре ѝ и да я ударя в лицето или гърлото. Твърде много прибързах. Кръстоса крака и подкоси моите и аз паднах на земята доста лошо.

Когато боят се пренесе на земята, побеждава по-силният опонент. Холи не само беше по-силна, но вероятно военноморската ѝ подготовка превръщаше обучението ми в полицейската академия като

уроци по балет. Превъртях се назад, на два или три човешки ръста разстояние, и коленичих.

Придвижи се светкавично и замахна като бейзболна бухалка, като се опита да ме удари с юмрук в лицето, но аз успях да реагирам навреме и поех удара с лявото си рамо.

Цялата ми ръка изтръпна.

Последва също толкова жесток ритник в гърдите ми. Събрах и малкото гръдни мускули, които имах, но голямата ѝ обувка изкара целия ми въздух и аз излетях назад на прашния под по дупе.

Оставих инерцията да прехвърли краката ми над главата и паднах на крака. Дробовете ми се опитаха да си поемат въздух, но не функционираха. Чувството да не можеш да си поемеш дъх е ужасяващо. И преди ме бяха удряли в диафрагмата и знаех, че след няколко секунди мускулът ще спре да се свива и ще ми позволи да дишам, но когато се бориш с паниката, разумът въобще не работи.

Холи усети борбата ми и се приближи до мен с гримаса на кървящото си лице, засили се и се приготви за двоен ритник.

Избегнах първия удар, но вторият ме удари в брадичката, долната ми челюст залепна за горната и ме завъртя като пумпал. Щях да падна на пода, но се ударих в металните рафтове и успях да се хвана, за да не падна. Възстанових дишането си и поех въздух, но започнах да се давя, нещо заседна в гърлото ми и изплюх част от зъб.

Десният ми глезен пулсираше. Пренесох цялото натоварване върху левия и се вкопчих в металното скеле.

— Мислех, че си трети дан — казах аз през новата дупка в предните си зъби. — Биеш се като жълт колан.

Холи избърса кръвта от очите си и застана в своята котешка позиция, дланите ѝ изпъната, пръстите, приготвени за мушкащ удар.

— А сватбената ти рокля те правеше ужасно дебела.

Извика „Киай“ и нанесе удар към врата ми. Извъртях глава и пръстите ѝ уцелиха металните тръби, които крепяха огромния рафт.

Рафтът победи.

Нанесох удар с лакът и в бузата. Непозволен удар, но тук нямаше съдии все пак.

Тя удари главата си в рафтовете и аз сграбчих косата ѝ, като ѝ помогнах да се удари още два пъти. За този удар нямаше име в таекуон-до, но аз се чувствах чудесно. Тъкмо щях да я ударя трети път,

когато китката ми, пренесе цялата си тежест върху коляното ми и ме метна назад.

Преди да мога да вдигна ръце, използва дръжката на ножа и ми счупи носа.

Досега не ми бяха чупили носа, но знаех, че е счупен, защото чух изхрущяването, болката и замайването, което усетих. Когато се спрях, наклоних главата си настрана и повърнах.

— Джак! — Чувах Лейтъм да ми крещи, но гласът му беше много далече. Виждах като в калейдоскоп, но видях как Холи се препъва към мен, изглеждаше като Сиси Спесек в края на „Кери“ — окървавена, убийствена и полудяла.

На около трийсет сантиметра, все още в котешката клетка, беше Господин Фрискърс.

— Дръж се — казах му аз.

Холи нападна.

Аз взех клетката и пъхнах единия край в лицето и. Залитна назад, а вратичката се отвори. Господин Фрискърс изскочи, погледна ни разочаровано и избяга в тъмнината.

Хванах здраво дръжката на клетката, коленичих и я хвърлих по нея. Избегна я и пак се насочи към мен. Нямаше да мога да стоя права. Сякаш тиква израстваше в крака ми, а носът ми превръщаше и най-малкото движение в истинско мъчение.

Холи изглеждаше по-добре. Дясната ѝ ръка беше осакатена и имаше няколко видими цицини на главата си, но това въобще не я забавяше.

— Стига с тези простотии.

Пресегна се към задния джоб и извади ловджийския нож. Ножът на Чарлз Корк. Онзи, който така хитроумно успях да взема със себе си.

Колко бързо нещата могат да станат от лоши към безнадеждни.

Паднах на четири крака и изпълзях възможно най-бързо. Хари беше най-близо до мен, затова се насочих към него, протегнах ръка към стола му, след което усетих желязната ѝ хватка около болния си глезен.

Болката беше ужасна, но когато заби острието в бедрото ми си помислих, че съм умряла и съм попаднала в Ада на болката. Извъртях се, болката ми даде суперсила и изритах Холи със здравия си крак, за да я махна от себе си.

Протегнах ръка, пипнешком по тялото на Хари и пръстите ми се обвиха около дръжката на нещо, което изглеждаше като четка за коса, но когато я издърпах от Макглейд, той изскимтя и аз видях, че вместо четина, по нея имаше десетки стърчащи пирони.

Холи скочи към мен, с нож в ръка.

Извиках, мозъкът ми крещеше от гняв, страх и болка; лявата ми ръка блокира долната част на острието, а с дясната завъртях четката с цялата си останала сила и я забих в лицето ѝ, като разкъсах по-голямата част от него. Завъртя се наполовина и падна на земята.

Седях там, сграбчила четката, поемах си въздух на шумни глътки, чаках я да стане, за да я ударя още веднъж. Но тя не става.

— Пак намокрях гащите — каза Хари.

Допълзях до нея, не поглеждах развалината, която някога беше такова хубаво лице, не чувах клокоченето, което излизаше от устата ѝ, а взех ножа от ръката ѝ, пребърках ѝ джобовете и намерих ключовете за белезниците си.

Влачейки се по пода отключих Лейтъм, който нежно ме прегърна и ме целуна по върха на пръстите.

— Браво. Джак! Бях забравил колко вълнуващ е животът с теб. Бяхме разделени няколко месеца и никой не се опита да ме убие за това време.

— Значи се събираме?

— Не можеш да ме държиш далеч от себе си, дори и да искаш.

— Ей, любовниците! — Извика Хари. — Може ли да оставите целувките за по-късно и да ме измъкнете оттук?

Лейтъм изтича навън, за да намери помощ. Погледнах Фин и той вяло вдигна палците си.

Върнах се при Холи, закопчах ръцете на гърба ѝ и свалих ризата, за да се опитам да спра масивното кръвотечение по лицето ѝ. Не беше много от полза.

— Използвай турникет — предложи Макглейд. — Сложи го на врата ѝ.

Изпълзях до Фин, но не исках да го местим, в случай че има гръбначна контузия. Холи не бе искала да умре, вероятно защото е искала да е около нея за някои мъчения.

Свалих колана на Хари и го вързах около ръката на Фин, за да намаля кървенето. След това взех някакви тънки клещи и допълзях до

Хари, като го освободих точно в момента, когато сирените се чуха в далечината.

Хари ме прегърна.

— Благодаря ти, Джаки. Длъжник съм ти.

— Просто ме махни от проклетия сериал.

— Да те сваля? Знаеш ли какви невероятни серии ще станат от това? По дяволите, Джаки, ние сме номер едно сред останалите сериали.

— Хари...

— Добре. Ще те сваля.

Сирените се приближиха и Лейтъм се върна с мобилния ми в ръка. Седна до мен и ме прегърна силно. Аз започнах да плача, но не от болка и не от шок. Беше от чисто облекчение.

Звук на мъркане ме накара да се обърна. Господин Фрискърс седеше в скута на Макглейд с мъртъв плъх в устата си.

— Добро котенце — каза Хари. — Добро котенце, мамка му.

Той продължи да го гали, докато не се появиха линейките.

ГЛАВА 52

Всички бяхме отведени в болница „Алекзайн брадърс“ в Елк Гроув. Лейтъм го шиха. Мен също. Също така ми наместиха носа и го шинираха, което болеше по-силно, отколкото когато Холи го счупи, сложиха ми шина и на глезена, защото беше доста лошо изкълчен. На Фин му преляха пет банки кръв, но излезе от операционната в добро настроение.

И Хари — всъщност, беше ми жал за него. На него му ампутираха увредената дясна ръка.

— Не им позволявай да го направят, Джаки — молеше той, докато го отвеждаха на количката към Спешното отделение. — Това е половината ми сексуален живот.

Потупах го по рамото.

— Ще ти сложат от онези готините роботизирани ръце, като на Джеймс Бонд.

Това накара погледът му да светне.

— И ще мога да чупя кутийки и други такива неща?

— Да.

— Жените обичат ли тези неща?

— Секси са — казах му аз. — Няма да можеш да се отървеш от жени.

Алекс Корк, която познавах като Холи Фрейкс, също се нуждаеше от операция. Махнаха кожа от задните ѝ части и от корема, за да реконструират лицето ѝ. От това, което чух, нямаше особена полза. Щеше да прекара живота си с лице като юрган на кръпки.

Най-накрая се свързах с Хърб и говорих с изтощената Бърнис.

— Всичко мина чудесно. Той се справя добре. Гледам какво става по телевизията. Добре ли си?

Стиснах ръката на Лейтъм.

— Не съм била по-добре.

— Хърб иска да говори с теб.

— Буден ли е?

— Все още е леко упоен, но все пак той винаги е бил като под упойка. Ето го и него.

— Джак! Гледам те по телевизията. Всичко това е направила жената на Хари?

— Да. Не е ли чудно?

— Е, поне сега става ясно защо някой е искал да се жени за този глупак. За момент си помислих, че нещо не е наред с вселената.

— Как си?

— Добре. Също като при смяна на маслото. Ще дойдеш ли да ме видиш?

— Разбира се.

— Донеси понички.

С Лейтъм бяхме освободени към три сутринта. Както и предполагам, апартаментът ми беше местопрестъпление и бе пренаселен от полицаи.

Бъд Корк, прострелян в корема и обгорен, беше умрял на пода на кухнята, точно до спътницата си в живота.

Взех си някои неща и прекарах нощта в апартамента на Лейтъм. С котката, разбира се.

— Купих това легло кралски размер, докато си мислих за теб — каза ми той.

— Вероятно ще мине известно време, преди да можем да го изпробваме.

— Ще чакаме, колкото е необходимо.

Между нас стояха три насинени очи, 23 шева, нос, пълен с памук и изкълчен глезен, но успяхме да изпробваме леглото още същата нощ.

Заспах в прегръдките на Лейтъм, с глупава, малко нащърбена усмивка на лице.

Следващите няколко дни наваксвах. Отидох до кабинета си и приключих с докладите, а капитан Бейнс ми каза, че началникът на полицията обмислял повишението ми. Посетих Хърб и му занесох мексикански понички. Посетих майка си и ѝ разказах всичко, което се беше случило. Отидох и при Хари, който ми показа какво е останало от ръката му и се жалва за инжекциите против тетанус, които е трябвало да изтърпи. Посетих и Фин, който ми благодари за дивия уикенд. Посетих и Алекс.

Пред нейната врата имаше двама въоръжени полицаи, а трети седеше в стаята ѝ. Тя лежеше на чаршафите, по-голямата част от тялото ѝ беше обинтована заради големите парчета кожа, които бяха взели, за да оправят лицето ѝ. Главата ѝ беше обвита в марля като мумия. Едната ѝ ръка беше закопчана за рамката на леглото. Едино-единствено синьо око се показваше през марлите и ме фиксира, когато влязох.

— Здравей, Джак! Благодаря ти, че дойде.

Гласът ѝ беше слаб, приглушен от опаковката ѝ. Седнах на стола до нея.

— Чувам, че сътрудничиш на полицията. Казваш им всичко, което искат да знаят.

— Просто слушам съветите на адвокатите си. Очевидно искат да ме изкарат невменяема. Бедното насилено дете израства объркано и само. Някакви глупости от този род.

— Ти мислиш ли, че си луда?

Сви рамене.

— Ти какво мислиш?

— Мисля, че нещо кардинално е сбъркано в теб. Може и да ти помогнат. Някои професионалисти.

— Съмнявам се. Убих последните четирима психоаналитици.

Наведох се напред.

— Защо искаше да ме видиш, Алекс?

— Можеш да ме наричаш и Холи, ако искаш.

— Защо искаше да ме видиш?

— Докторите не ми позволиха да си видя лицето, но вчера станах, отидох в банята и свалих превръзката си пред огледалото. Изглеждам така, все едно някой е закачил сурови свински пържоли на лицето ми.

Ако търсеше съчувствие, свиреше на погрешната струна.

— Ще съм страшилище за цял живот, Джак!

— Ти и преди си беше — казах аз.

Холи сякаш нямаше какво да добави, затова станах да си вървя.

— Джак.

Спрях. Чаках.

— Този път ме победи, но не е приключило.

Погледнах я за последно.

— Свърши — казах и излязох от болницата.

През нощта, в леглото на Лейтъм, сънувах странен сън. Бях на стрелбището и независимо колко прецизно се целих, не можех да улуча мишената. Но вместо да ме ядоса, това ме забавляваше ужасно много. Всеки път, когато пропусках, се смеех като луда. Това беше един от най-хубавите сънища, които някога бях сънувала.

Събуди ме мобилният телефон.

— Г-жа Даниелс? Тук е Джули, от „Хендерсън хаус“.

„Хендерсън хаус“. Заведението, където живееше майка ми. Погледнах часовника и видях, че е три през нощта.

Страхът ме плисна като вълна. Бях очаквала да чуя най-лошото от толкова време, че не бях готова за него.

— Майка ми ли? — Гласът ми трепереше, очите ми се пълнеха със сълзи.

— Да — майка ви. Случи се преди няколко минути. Излезе от комата.

Правилно ли бях чула?

— Майка ми е излязла от комата?

Разговорът ми събуди Лейтъм. Прегърна ме в тъмното.

— Не само че е будна, но и напълно в съзнание. Можете ли да дойдете тук, г-жо Даниелс? Пита за вас.

ЕПИЛОГ

Няколко месеца по-късно

Уличката беше тъмна и аз не трябваше да влизам там. Това си беше пълна глупост. Но го направих, защото следвах Макглейд, с наведено оръжие и вървейки като хлебарка.

— Виждам нещо — Хари също беше извадил оръжието си, доста по-голямо от моето. — Следвай ме.

— Не — дръпнах ръката му назад. — Мой ред е да вървя първа. Ти ме следвай.

— Джак, опасно е. Не си играй сега с мен.

Без да го слушам, го избутах и се втурнах. Спрях в позиция за стрелба, краката ми на шейсетина сантиметра разстояние, и двете ми ръце изпънати пред мен, здраво хванали оръжието...

... силуетът ми се очерта от уличната лампа зад мен.

Идеална, лесна цел.

— Не мърдай! Полиция!

Първият изстрел ме уцели в стомаха, кръвта струеше напред като фонтан.

Паднах бавно, още три изстрела ме уцелиха в гърдите и раменете, като ме завъртяха и оцапаха тухлите на стената с кръв, преди да падна на улицата.

Чух как Хари извика и го видях да се втурва към мен. Стреля в улицата, докато бяга, хвана ме за яката и ме изтегли на тротоара, като оставяте следа в червено.

— Хари...

— Шшт, Джак. Не говори.

Погледнах към наранената си гръд, а кръвта излизаше в нереални количества. Макглейд се опята да притисне някои от раните. Изплаках от болка.

— Трябва да повикам помощ, Джак.

Опита се да стане, но го спрях и хванах ръката му.

— Твърде... твърде късно е, Хари... твърде късно...

— Дръж се, Джак.

Една сълза се търколи по лицето ми. Усмихнах се смело.

— Ще хванеш престъпниците. Нали?

— Разбира се, скъпа. Разчитай на това.

Мигнах няколко пъти.

— Притъмнява, Хари.

Макглейд коленичи, сложи тялото ми от кръста нагоре в скута си и ме прегърна.

— Тук съм, Джак.

— Хари... аз... аз трябва да ти кажа нещо. — Шепнех. — Приблужи се.

— Целият съм в слух. Джаки.

— Всички... всички тези години...

Сега и Макглейд се просълзява.

— Слушам те.

— Аз... те обичам... Хари... Макглейд...

Хари се наведе и устните му докоснаха моите. Когато отдръпна главата си, очите ни бяха широко отворени и вгледани в нищото.

Бях мъртва.

Хари се разплака, вдигна главата си назад и крещя ли, крещя, крещя.

Надпис *Следва продължение* се появи най-долу на екрана.

Майка ми изключи телевизора с дистанционното и се навъси.

— Това беше пълна скръб, ама пълна. Никога не би влязла в уличката по този начин.

Свих рамене.

— Поне няма да ме върнат следващия сезон. Искаш ли бира?

— Бирата звучи чудесно. Да се поохарчим хубаво и да си поръчаме пица с допълнителни продукти. Направи звук като от целувка и Господин Фрискърс скочи скута й.

— Сигурна ли си, че я искаш с всичко, майко?

Майка ми се усмихна блажено.

— Напълно. Имам доста яденета да наваксам, Жаклин. Има доста време, което трябва да наваксам.

Пресегна се към ръката ми и я стисна здраво. И аз я хванах здраво и исках никога да не я пускам.

— Знаеш ли, майко? Значи ставаме двама.

БЛАГОДАРНОСТИ

С всяка книга списъкът с хората, на които трябва да благодаря, става все по-дълъг...

На съавторите: Барбара Д'Амато, Джеймс О. Борн, Лий Чайлд, Блейк Крауч, Бил Фицхю, Джак Кърли, Уилям Кент Крюгер, Давид Морел, Пиджей Париш, М. Дж. Роуз — за техните думи, кураж и вдъхновение.

На хората от книжния бизнес: Робин Агню, Оуджи Алески, Лори Амсън, Елизабет Болдуин, Джим Берлейдж, Тери Бишоф, Джейн Биро, Крис Бауман, Линда Браун, Бони Клейсън, Даяна Коен, Дж. Б. Дики, Мони Дрейпър, Тами Домаик, Джуди Дул, Лоун Ейвънс, Дороти Ейвънс, Бил Фарли, Бет Федайн, Дик Файл, Мерилин Фишър, Холи Фрейкс, Стивън Френч, Фран Фюлер, Санди Гудрик, Даян Гресман, Маги Грифин, Джо Гуглимели, Мери-Елизабет Харт, Патрик Хефернън, Джим Хонг, Рик Джонсън, Стив Джонсън, Джен Джонсън, Джон Джордан, Рут Джордан, Стив Юрчук, Боб Кадлек, Ричард Кац, Едмънд и Джийни Кауфман, Каролин Лейн, Стив Лука, Шелдън Макартър, Боби Маккю, Дана Ми, Лори Монтоя, Джим Мънчел, Карън Новак, Синтия Найе, Ото Пензлър, Хенри „Ханк“ Перез, Барбара Питърс, Сю Петерсън, Сара Пингри, Тарин Шау, Тери Шлихенмайер, Мат Шварц, Синду Смит, Тери Смит, Ката Спаркс, Лора Станц, Дейв Странг, Джим и Глория Тийв, Барбара Том, Мария Товар, Сюзън Тунис, Крис ван Съч, Лори Вер Шур, Линда Ветер, Джанин Уилсон, Крис Уолък и още много други, които ми помогнаха в разпространението — ако не си виждате името, вината е в машинописката!

На издателите: Лорън Абрамо, Елтън Арчър, Алън Айерс, Майкъл Бурет, Сузи Брек, Ана Кембъл, Реджина Кастийо, Джен Коминс, Натали Фадеуа, Никола Фъргюсън, Брад Фолц, Мириам Годерик, Джесика Голдман, Лора Графтон, Дик Хил, Ейми Хосфорд, Ейлин Хътън, Наворн Джонсън, Дейвид Лот, Боб Милър, Фил Роуз,

Уил Швалбе, Майкъл Снодграс, Аби Винярд, Кати Уейнрайт, Мириан Венгър, Кимбърли Уест, „Уисчестър Бук Композишън“ и Райнъл Уайт.

На невероятната Лесли Уелс.

Джейн Дистел, която не си поплюва.

Бари Айсълър и Джим Кърси, които споделиха впечатленията си за първата чернова.

На семейството и приятелите: Лора Конрат, Мат Конрат, Крис Конрат, Джон Конрат, Тейлър Конрат, Лейтъм Конджър III, Джордж Дейли, Мариел Ивънс и Джеф Ивънс.

И, разбира се, на Мария Конрат. Без нея не бих могъл да напиша и дума.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.